BARİKAT

Roman

HALUK KESKİN

Haluk KESKİN
Barikat
1.Baskı, Şubat 2015, Aydın

Ön kapak İllüstrasyon, HelloVon, www.hellovon.com
Arka Kapak İllüstrasyon, Ralph Parker,
www.ralphparker.wordpress.com

barikatkitap@gmail.com

1

Her şeyin yolunda gittiğini düşündüğüm zamanları hatırlıyorum. Oysa her şey ancak zifiri karanlıkta gözlerini kapatan bir korkağın paranoyaları kadar gerçekmiş. Mutlu olmayı nasıl beceriyordum? Neler geçiyordu aklımdan? O zamanlar aklımdan geçenleri, kurduğum hayalleri doğru dürüst hatırlamıyorum bile. Şimdi, soğuk bir İstanbul gecesinde Kadıköy'ün sokaklarında yürürken hastalığımın tanısını koymaya çalışıyorum. Kendimle baş başa kaldığım o kadar zamanın sonucu kendi duygularıma, düşüncelerime, hayatıma yabancılaşmak oluyor. Her şeyi defalarca düşünüp yorulunca düşünmeyi de bırakmalı insan. Çok fazla sigara içip, isten ve katrandan tiksinerek kendini zehirlemeyi bırakan insanlar var mesela. Daha mutlu insanlar onlar.

Gözbebeklerim böyle umutsuz ve inandırıcı düşüncelerle kararırken, sıcak nefesim gecenin soğuk havasına karışıyor. Fikret ile buluşmak üzere sözleştiğimiz yere doğru, semtin çocuklarının daha kalabalık olduğu dolayısıyla kendilerini daha az yalnız hissettikleri sokakların içine sürüklüyorum ayaklarımı. Sözleştiğimiz vaktin gelmesini beklerken yavaş adımlarla geçiyorum sokakları. Beynime dört bir yandan düşünce parçaları saplanıyor. Bu düşünceleri not alabilseydim bir yerlere; mavi, karton kapaklı bir deftere mesela, aklımdaki o ağır kitabı yazabilirdim. Oysa ahmakça edilen sessiz isyanlar beni her an, yavaş yavaş içten çürütmeye devam ediyor. Kadınlarla bir aradayken konuşacağı lafları önceden prova ettiğini, etkileyici olmak için aynada mimiklerini çalıştığını söyleyen birini tanıyordum. Yaşamak için makul bir motivasyonu vardı. Sonraları intihar ettiğini söylediler. İntiharını da prova etmiş midir? Tek başına, kafanın içinde yaşarken geride bıraktığın her şeyi yerli yerinde, bıraktığın gibi bulmayı umuyorsun. Daha kolay bir yaşam hayali bu. Oysa hayat kafanın içinde değil, sokaklarda, insanların arasında ilerliyor. Kendini sevmeyen birine özgüvenin erdemini anlatmak ya da aynaya bakmaktan hoşlanmayan birine süper kahraman kostümleri giydirmekte ne var?

Hayal kırıklıklarını anlatırken kendine, bu işe bir çare bulmak lazım dedin, örgütlenmek lazım. Böyle tek başımıza duyuramayacağız sesimizi. Sokaklara çıkıp kol kola yürüsek, kaldırım taşlarını söküp kime atacağız? Hangi ülke, hangi şehir kabul eder bizi? Hangi bayrağı tutup kaldıracağız?

Oturup konuşuruz yanlış hayatlarımızı dedin. Kırık düşlerin közünde demlenmiş birer sıcak çay geçer boğazımızdan, fena mı? Şekersizdi değil mi? Öyle tatsız, öyle koyu, öyle sıcak bir çaresizlik.

Kafamı kaldırım griliğinden kaldırıp önünde durduğum sokağa bakıyorum. İnsanlar hiç durmadan hareket ediyorlar. Bense kendimi bildim bileli hep bir şeyleri, birilerini bekliyorum. İçeriye girip kafenin arka tarafındaki masalardan birine oturuyorum. Uzun süredir yanımda bir kitap olmadan çıkmıyorum evden. İnsanın kendisine ne kadar katlanmak zorunda kalacağı belli olmuyor. Neyse ki böyle zor zamanlarda korunaklı bir yere kaçmak için hikayeler var. Çantadan kitabımı çıkarıp okumaya başlıyorum. Hikâye Kadıköy sokaklarında dolaşan yalnız bir adamı anlatıyor. Adam sevişiyor, ayrılıyor, yazıyor, unutuyor. Her şey bir içki masasında sakince sona eriyor. Kitabı bitirdikten kısa bir süre sonra Fikret gelip masaya oturuyor. Birer kahve söylüyoruz.

“Dediğimi düşündün mü Toprak?”

“Düşündüm, bana pek gerçekçi gelmedi.”

“Bu gerçekçilik de nereden çıktı? Senin gerçekle ne işin olur?”

“Bilemiyorum. Hayal kurması güzel ama…”

“Çok fazla para gerekmiyor. On beşer bin koyacağız ikimiz de. Ben mekânı buldum bile. Eski bir apartmanın en üst katı; hem gökyüzünün hem de denizin görülebildiği bir yer.

“İkimiz de çalışıyoruz Fikret. Nasıl zaman ayıracağız bu işe?“

“İki işi bir arada yürütebiliriz. Gündüzleri gelen olmaz. Bir arkadaşım var, çalışmıyor şu aralar. Yardım edecek bize, gündüzleri o duracak. Cüzi bir maaş da veririz.“

“Duvarlara kitaplıklar yaptırıp her yeri kitaplarla da donatır mıyız?”

“Film afişleri, kitaplar, plaklar… Çıkmak istemeyeceksin içeriden.“

Tanıştığımız günden bu yana Fikret beni peşinden sürükleyip durdu. Benim boş vermişliğimin aksine bir şeylere tutunmak isteyen hep o oldu. Onun heyecanına genellikle anlam veremedim, eşlik edemedim, yalnız bıraktım onu. Oysa ailesini araba kazasında kaybetmiş, şaşkın bir çocuktu. Beyinlerimizi alkol ile yıkadığımız yorgun bir Kadıköy gecesinde suskun bir halde otururken konuşmaya başlamıştı.

“Çocukluk anılarım küçük kırıntılardan ibaret. Annem de babam da bir karikatür figürü gibi geliyor şimdi bana. Babam biraz dünyadan kopuktu sanırım, annem de onun bu halini anlayamadığından hep sinirliydi. Sanki

sürekli kavga ediyorlardı. Onları ne zaman rüyamda görsem hala kavga ediyorlar.”

Dostum cümlesini bitirdiğinde içkilerimiz de bitmişti ve sahip olduğumuz tüm cesetleri konuşabilecek kadar sarhoştuk. Gene de sustuk. Konuşmadan yan yana, sallana sallana yürüdük sokaklarda. Fikret yatılı liseyi bitirip Bilgisayar Mühendisi unvanını aldığı dört yıllık fakülteyi devlet yurtlarında ve öğrenci evlerinde bitirdi. O evlerde ben de vardım. Onun hem yetim hem öksüz olduğunu biliyordum. Ama beraber geçirdiğimiz tüm yıllara rağmen o geceye kadar ailesi hakkında hiç konuşmamıştık.

Fikret’in aklına gelen her düşünceye olduğu gibi, buna da; benim ürkek fikrime de heyecanla yaklaşması beni ürkütüyor. Hayallere kapılıp gitmek, onların getirdiği hayal kırıklıkları beni her an daha da zayıf biri yapıyor. Fikret aklındakilere hevesle sarılsa da onları sıkıp boğmuyor, her şeyi tadında bırakıyor. Yeni bir dünya kurulmuş gibi, başka bir hayat yaşayabilirmiş gibi bambaşka olaylara, planlara, hayallere yer açılıyor. Kafe açma fikrini ben soktum aklına. Hapis olduğu duvarlar arasında, sevmediği insanlar için çalışıp böyle hayaller kurmayan birini görmedim daha.

“Eh haklısın aslında Fikret. Ne olabilir ki? En kötü batarız. Maaşlı işimizi de bırakmayacağımız için aç da kalmayız. Bir iki yıl sıkıntı çekeriz en fazla.“

“İhtiyacımız olan şey biraz cesaret. Ben çok sıkıldım artık böyle yaşamaktan.“

“Nasıl yaşamaktan?”

“Böyle işte. Yaptığım her planın içimde patlamasından. İstediğim hiçbir şeyi yapamamaktan. ”

“Abartıyorsun.“

“Yapacağız bu işi arkadaş. Başarısız olursak da oluruz ne yapalım. Hem sen demiyor musun okuyarak öğrenir, yaşayarak anlarsın diye.“

“Ben demiyorum. Şems-i Tebriz’in lafı o.“

“Fark etmez. Hayatın içine dalmamız lazım Toprak. “

“Şu bahsettiğin mekân, anlatsana biraz nasıl bir yer?“

Orada denizin görülebildiğini söylüyordu Fikret. Balkona çıkıp dünyayı seyrederken sigara içecektik. Açık mutfağı kafe malzemeleri ile dolduracak, odaları kafamıza göre tasarlayıp masaları sandalyeleri yerleştirecek, kitaplar için raflar yaptıracaktık. Çocukça hayaller, bir kaç arkadaşın karton

kutuların üzerine koyduğu sakızları sokakta satmaya çalışmasından farkı yok. Tam bize göre.

Bahar'dan bahsediyor dostum. Yüzüne aşina olduğum bir sıcaklık, ışıltılı renklerle bezenmiş gülen bir yüz. Fikret'in anlattığı, Bahar'ın da içinde olduğu birkaç hikâyeyi hatırlıyorum. Ona da anlattığı, içinde benim de olduğum hikâyeler olmalı. Güzel bir kadın yanı başımızda olacak, arkamızı toparlayacak işte, fena mı?

Yarın tekrar buluşup Fikret'in bahsettiği daireyi görmeye gitmek üzere sözleşip ayrılıyoruz. Feneryolu'na doğru adımlarımı hızlandırıyorum. Yürürken gene aklıma olur olmaz şeyler takılıyor.

Uzun süre yalnız kalmanın ve fazla kitap okumanın yan etkilerini gözlemliyorum sende; içe dönük ruh hali, bakışlarda, hareketlerde donukluk, sessizlik, insanlarla diyalog kurmada zorlanma. Mesela bir arkadaş sohbeti sırasında, bir an geliyor, kilitleniyorsun. Beynini ısıran düşünceler seni felç ediyor. Sessizliğin, karanlık bulutlarla kaplı gökyüzüne benziyor. Güneşi göremezsin orada. Tamam, anlıyorum; yaşadığın dünya kitaplarla kıyaslandığında sıkıcı geliyor sana. Bunaldığında, yarım bıraktığın kitaba dönmek için sevdiğin insanların yanından kaçtığını da biliyorum. Hayatta kalmak için iyi bir yöntem mi sence bu?

Hatırlıyor musun, zamanında âşık olduğun bir kadın etrafındaki duvarlardan nefes alamıyorsun demişti. "Kapalı bir pencerenin ardından izliyorsun dünyayı. Tamam, çıkma duvarların arasından ama en azından pencereyi aç." O duvarları nasıl aşacağını ya da pencereyi nasıl aralaması gerektiğini unutabiliyor insan. Sevdiğin kadınların yüzlerini bile zaman geçtikçe unutmaya başlıyorsun. En azından unutmakta başarılı olsaydın. Kaptırdığında kendini o kadar derin sarsılıyorsun ki, altı ay birlikte olduğun bir kadını altı yıl özleyebilirsin, yapabilirsin bunu. Ozan bir arkadaşımız demişti ya, derin duygulara düşmeden yaşamak gibi bir şey hayatın anlattığı. Tembelsin, dağınıksın, kulak ver buna.

Apartmanın merdivenlerini çıkıp evin kapısını açıyorum. Üniversite yıllarından beri Efe ile aynı evi paylaşıyoruz. Arkadaşlık değil bizimkisi, alışkanlık. Birbirimizden daha iyisini bulamadığımız için, birçok sevgilinin yaptığı gibi birbirimize katlanıyoruz, elimizdeki ile idare ediyoruz. Çok da içimize sinmeyen insanlarla, sevmediğimiz bedenlerin içinde, hoşlanmadığımız işlerde yer ediniyoruz. Sevmediğimiz yemeği, aç kalmamak için yediğimiz gibi. Herkes bir yalana razı yaşıyor.

İyi çocuktur Efe; benden daha iyi; hayat dolu, güler yüzlü, dünyalı bir adam. Eve girdiğimde odasının kapısının kapalı olduğunu görüyorum. Kısık bir müzik sesine bir kadının kahkahaları eşlik ediyor. Odama geçip bilgisayarımı açıyorum. Bilgisayarın hoparlöründen boğuk sesli bir şarkıcının sesi yükseliyor. Tek başına karanlıkta kalmaktan korkan bir çocuğun ruh haliyle tüm hayatını endişe içinde yaşayan birinin hikâyesini anlatıyor. Bu sırada internette geziniyor, takip ettiğim internet günlüklerini okuyorum. Az sonra Efe odaya geliyor.

“N’aber?”

“Eh işte, senden n’aber?”

“Çok sıkıldım, zor kaçtım içerideki hatundan. “

“Kadına katlanamıyorsan onunla neden yatıyorsun ki? “

“Hadi ama gene başlama. Senin de bir kadına ihtiyacın var, inan bana. “

“Doğru diyorsun aslında.“

“Bir gece beraber takılalım. Ortama sokarım seni.“ Dedikten sonra göz kırpıyor.

“Tamam,” diyorum. “Beraber çıkalım bir gün.“ Sıkıldım bu çağrılardan. Ben hiç kimseyi yalnızlığımın peşine sürüklemiyorum. Gene de, şöyle bir düşününce, bir kadınla sevişsem güzel olurdu, sevişmekten de sıkılmadığım sürece. Kendimi yakın hissetmediğim; varlığına, sıcaklığına alışamadığım kadınlarla sevişmek canımı sıkıyor. Ayıp olmasın diye seviştiğim zamanlar da oldu. Kendimi kötü hissettiğim zamanlar onlar. Sevmekten de sıkılırsam yaşamamın hiç bir anlamı kalmayacak.

Hoşlandığım kadınların yanında tutuluyorum. İnsanlar, yakınımda olan insanlarla hayatımı paylaşırken tesadüfen orada olanlar; kendime güvenim olmadığını söylüyorlar. Doğru, gıdım kadar bir şey var. İnsanlar nasıl güvenebiliyor bu kadar kendilerine? Bir kadından hoşlandığında, ona yaklaşıp onu tanımak isterken, onda ona içini gösterme ihtimalini ararken nasıl bundan heyecanlanıp, korkmazsın? Güzel kadınların yanında yapılması gerekenlerin listesini asıyorlar tüm muhtarlıklara. Onlar mı doğru cevaplar? İçinden gelmiyorsa en bilge öğütler laf-ı güzaf. Öğrendiklerini sevmeyi beceremiyorsan, ne yapmaya çalışsan yakışıksız, çirkin. O zaman ne kadar saçmalasak, ne kadar rezil olsak, küçük düşsek o kadar iyi.

Işığı kapattıktan sonra yatağa sırt üstü uzanıp tavanı seyretmeye başlıyorum. Sevdiğim kadınlar geliyor aklıma. Suratları birer birer odamın tavanında beliriyor. Siluetleri solgun. Şimdi neredeler, ne yapıyorlar, kiminle sevişiyorlar?

Sersem bir halde uyanıyorum. Az önce gördüğüm rüyanın tadı aklımda. Ahsen ile bir yatakta sevişip sohbet ediyoruz. Her şey bir kaç sene önceki gibi, bir başkasına âşık olup beni terk etmeden önceki hayatım gibi. Yavaş yavaş siliniyor rüyadan hatırladıklarım. Geriye moral bozukluğu kalıyor. Kâbuslardan uyanıp rahatlamış olarak başladıklarımın yanında güzel rüyalardan uyanıp altüst olduğum sabahlar var.

Yataktan kalkıp kahvaltı hazırlıyorum. Bazı kötü sabahları oburca yenilen yemeklerle dolduruyorum. Peynirden bir kaç dilim alıp kabuğu soyulmuş domateslerin üzerine zeytinyağı ve kekik döküyorum. Tuzsuz lor peyniri annemin sevdiği gibi; karadut reçeli ile yan yana duruyor. Daha sonra üç tane yumurtayı bir kaba kırıp, üzerine biraz kabartma tozu döküp çırptıktan sonra teflon tavada hafif kızmış tereyağının üzerine boca ediyorum. Omlet iyice kabarınca üzerine kaşar peyniri serpiyorum. Sıcak simit eşliğinde kahvaltımı yaparken Efe uyanıp yanıma geliyor. Kendine bir bardak çay koyup yanıma oturuyor.

“N’aber? Ne yapıyorsun? “

“Kahvaltı. Sen nasılsın? “

“Başım ağrıyor biraz. “

“Bir şeyler ye de bir ağrı kesici vereyim. “

Sessizce çayımı yudumluyorum. Konuşmaya ne mecalim ne de isteğim var. Halimi gören Efe birkaç saniyelik sessizlikten sonra söze giriyor.

“Canın mı sıkkın senin?”

“Boş ver.” Bir an dün gece rüyamda Ahsen’i gördüğümü Efe’ye anlatsam mı diye geçiriyorum içimden. Bardaklara çay doldururken bu düşünceden tamamen vazgeçiyorum.

Efe ile konuşurken onun rahat, kendine güvenen hareketleri, hem umursamaz hem de yargılayıcı olabilen tavrı, konuşmaları beni rahatsız etmiyor. Yılların getirdiği alışkanlık olsa gerek. Bunca zaman bu kadar farklı karakterli biriyle ev arkadaşlığı yapınca içi boş iddialı tavırları da umursamıyor artık insan. Özgüven dediğin kendini kandırmanın fiyakalı bir tavırla yapılışı değil mi zaten?

Efe dışarı çık biraz diyor. Kaldır şu kafanı kitaplardan. Bir sürü güzel kadın var dışarıda. Doğru söylüyor. Başka türlü bir adam olmak isterdim ben de. Onun gibi daha mutlu ve kafasını yastığa koyduğunda rahatça uyuyabilen biri olmak isterdim. Ya da başka bir dünyada yaşamak isterdim.

Daha mutlu olabildiğim ve huzurla uyuyabildiğim bir dünyada. Ne kadar istesem de içine giremeyeceğim bir dünya bu.

Efe sofradan kalkıp içeri geçtiğinde tabak çanağı yıkamak gene bana kalıyor. Ortalığı toparlayıp odama geçiyorum. Radyodan tanıdık bir ses yükseliyor. Şarkı bir pazar günü evinde tek başına oturup eski sevgilisinin mektuplarını okuyarak hatıralarını gözünde canlandıran ve onları tekrar tekrar özleyen bir adamı anlatıyor. Efe'nin söylediklerini düşünürken Ahsen takılıyor tekrar aklıma. Onunla üniversitede bir kulüp toplantısında tanışmış, bir kaç gün sonra da Kadıköy'deki bir yürüyüşte karşılaşmıştık. Uzun kıvırcık saçları, yeşil gözleri, neşesi… Bir süre her şey iyi gitti. Sonra bir başkasına âşık oldu ve ben işte buradayım. Hala onu rüyalarımda görüp özlüyorum. Kahretsin!

2

Akşamüstü Haldun Taner Tiyatrosu'nun önünde Fikret ile buluşup mekânı görmeye gidiyoruz. Günün her saati farklı renklere ev sahipliği yapan bir sokakta, neredeyse görünmez, hiç dikkat çekmeyen küçük bir kapıdan girip dar merdivenlerden beş kat yukarı çıkıyoruz. Merdivenlerin sonundaki kapıdan girip içeriye göz atıyoruz. Biraz tadilata ihtiyaç var ama baş edemeyeceğimiz kadar kötü bir enkaz değil karşımızdaki. Emlakçı ile pazarlık yapıyor ve komisyonu düşürüp el sıkıştıktan sonra ertesi güne kira kontratını imzalamak üzere sözleşiyoruz. İçimde sönük bir heyecan var. Ne zaman bir şeye başlasam, olası kötü sonları, kırıklıkları, vazgeçişleri aklıma getiriyorum. Ne zaman bir kadınla tanışsam akşamında onunla aramızın nasıl bozulacağını düşünürken buluyorum kendimi. Bir şeylere coşkulu heyecanlar duymak için; yanaklarımın kızarması, gözlerimin gülmesi için çok geçtir belki. Yeterince yaşlanmışımdır bunları atlatmak için. Fikret hala çocuk, hala güzel; heyecanı gözlerinden, sigara içişinden, sabit tutamadığı ellerinden belli oluyor. Barlar sokağına, her zaman gittiğimiz mekâna gidip birer bira söylüyoruz.

"Benim ilk fırsatta bankaya gidip kredi çekmem lazım Fikret."

"Ben o işi hallettim bile. Faizler baya düşmüş bu aralar."

"Senin cebinde de beş kuruş yok değil mi? "

"Artık mekân sahibiyiz. Parayı takma kafana. Öderiz yavaş yavaş borçlarımızı."

"Yarın kontratı yaptıktan sonra diğer malzemelere de bakalım. Masalar, sandalyeler… "

"Tamam, merak etme hepsini hallederiz. Onu boş ver de yeni bir hikâye var aklımda."

"Nasıl bir şey?"

"Ekonomi mezunu ama mesleğinden nefret eden bir adam var. Bankacı olmak istemiyor. Başka bir iş bulamayınca bir bankada güvenlik görevlisi olarak işe başlıyor. Nasıl? İronik değil mi?"

"İlginçmiş. Sonra?"

"Bir gün işinden evine doğru giderken otobüste uyuyakalıyor. Şehrin hiç bilmediği başka bir yerinde uyanıyor. Hayatına geri dönmek istemediği için orada, otobüsün son durağının olduğu bölgede sokaklarda yaşamaya

başlıyor. Bir de her hafta uğradığı kitapçıda sohbet ettiği bir hatun var. Eleman kaybolunca hatun bunu bulmak için peşine düşüyor. Falan filan…

“Güzelmiş. Sonra?“

“Sonrası yok.“

“Nasıl yok?“

“Düşünmedim sonrasını. Bir yazmaya başlayayım devamı gelir herhalde.“

“Ah be Fikret bu kaçıncı yarım bırakacağın hikâye” diyorum içimden. Gene de yarım hikâyesini anlatırken gözlerinde parlayan ışığı seviyorum. Benim gözlerimdeyse karanlık var. Dün gece gördüğüm rüya tüm günümü etkiliyor. Boş bakışlarla günümü geçirip, yorucu nefesler alıyorum. Fikret her zamankinden biraz daha durgun olduğumu fark ediyor.

“Nasılsın Toprak?“

Bu sorunun kaç tane cevabı var? Kimi için iyisin; beklediği, istediği tek cevap bu. Bir soru yok aklında. Sadece merhaba. Kimini beklersin günlerce, sorsun da içimi dökeyim diye. Bir türlü sesi çıkmaz. En yakınlarına bir bakış ile anlatırsın her şeyi. Ağzını bile açmana gerek kalmaz.

Fikret’e hiçbir şey söylemeden, dörde katlanmış, perişan haldeki kâğıt parçalarını veriyorum.

“Nedir bu?”

“Oku.” diyorum ve biramdan büyükçe bir yudum alıyorum.

“Sürüklenip gidiyoruz değil mi? Hayat, şehir, insanlar; hepsi değişiyor. Neler düşündüğümü, neler yaşadığımı hatırlarken sanki bunları başka biri yaşamış, düşünmüş hatta hissetmiş gibi geliyor. İstanbul’u düşünüyorum. Okulun ara sokaklarını, kantinini, mimarlığın arkasındaki havuzu, kuytu köşelerini, kedilerini… Evimdeymiş gibi hissediyorum. Beşiktaş’ın, Kadıköy’ün sokakları geliyor aklıma. Yemek yediğim, boğaza karşı çay içtiğim yerler. Beraber de yaşamıştık bunları değil mi? Sonra Üsküdar’da Kız Kulesi’nin karşısındaki çaycı var, Dikilitaş’taki çatı katı ev, Moda sahili…

Güzel hatıraları hatırlamanın en üzücü yanı, zamanla birçoğunun unutulacak olmasını bilmek. Yerlerine yenisini koyamıyor bazen insan. O zaman rüyalarla ömrünü uzatıyor.

Saat 02.45. Kule nöbetindeyim. Vücudum yataktan çıktığım sıcaklığı tamamen yitirmek üzere. Donmamak için birazdan dışarı çıkıp kulenin etrafında koşmam gerekiyor.

Burada sürekli sakin ve temkinli olmaya çalışıyorum. Doluyorum bazen. Ne buradaki diğer askerler gibi küfrederek ya da kavga ederek rahatlayabiliyorum ne de her şeyi boş vererek yaşayabiliyorum. Hep fazla rahat ve kaygısız olmamdan şikâyet ederdin. Biriktiriyorum böyle şeyleri. Genellikle kendimle konuşarak ya da böyle yazarak hayatta kalıyorum.

Ne ara böyle bir insan oldum? Dünyayı böyle karmaşık görmek, hatıraları bu denli hatırlayıp onları tekrar tekrar anımsamak her şeyi daha zor hale getiriyor. Biliyorum kendimi fazla ciddiye alıyorum. Hayatım, yaşadıklarım, özlemlerim, gerilimlerim… Hiçbiri böylesine önemli olmamalı. Tüm bunları bu denli kafaya takmak; bir yırtıcı hayvanın avlanmayı reddetmesine benziyor. Oysa ortama ayak uydurabilseydim, aklım takılmasaydı tüm bunlara her şey daha kolay olurdu.

Hayatı olduğu gibi kabullenmek diye düşünürdüm tüm mesele. Özlemleri içimde yaşayıp o halde kalabilmek mümkünmüş gibi. Bir süre sonra için kuruyormuş gibi hissediyorsun. Şimdi içimden gelenleri yazmak, seni nasıl özlediğimi anlatmak geliyor içimden.

Gündüz kule nöbetindeyken bir kız geçiyor önümden. Başında bere, kıvırcık saçları berenin yanlarından taşmış. Kat kat giyinmiş marul gibi. Burnu kıpkırmızı. Sonra soğuktan donan senin ellerini avucuma alıp nefesimle ısıtıyorum.

İstiklal Caddesindeyiz şimdi. Sağımızdan solumuzdan insanlar geçiyor. Tıklım tıklım her yer. Sokağın tam ortasında durmuşuz, kimseyi umursamadan, kimse bizi umursamadan öpüşüyoruz. Ve böylece daha iyi biri oluyorum. Bunu kemiklerimde hissediyorum.

Gece nöbetlerinden sonra o kadar üşümüş oluyorum ki, titremekten uyuyamıyorum bir süre. O zamanlar ellerinin sıcaklığı geliyor aklıma. Yavaş yavaş ısınıp uykuya dalıyorum.

Şöyle bir ruh halinde olabiliyor insan; her şey yolundaymış, her şey olması gerektiği gibiymiş gibi. Annesi ile oynayan yavru kedileri izlemek gibi, evrenle barışmak, tüm yaşamların birbirlerini anlaması gibi. Kısa bir süre de olsa böyle hissetmiştim bir dönem.

Hiç bir şey uzun süre iyi gitmiyor değil mi? Dargınlıklar da oluyor elbet. Dünya senden habersiz yok olmuş gibi, ne yapacağını bilemediğin zamanlar… Sonra yeterince, bazen haddinden fazla uzun zaman geçince kırgın kalmak için de bir sebep göremiyorsun.

Annem “Bu kız sana iyi geliyor.” demişti o zamanlar. Arkadaşlarım sanki daha bir seviyordu beni. Her şeyle barış imzalamak gibi işte.

Şimdi bir başkasını seviyorsun. Tüm bunlar, hatırladıklarım, anlattıklarım unutulup gitti. Önemi yok. İnsan beraber özleyemez ki böyle şeyleri.

Hayatın beni nereye götüreceğini bilmiyorum. Seninle bir daha görüşüp görüşemeyeceğimiz de. Bundan sonra da ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın hatıralar çekip alınamaz benden. Sana kırgınlık ya da kızgınlık beslemem de mümkün değil. Tüm bu yazdıklarım korkutabilir belki seni. Korkma. Güzel hatıraları anımsamakla kimse zarar görmedi.

Yüzünü, gözlerini, vücudunu, kokunu, nefesinin sıcaklığını dün gibi hatırlıyorum.

Özlemle…

TOPRAK, ARALIK – ANKARA“

“Askerdeyken yazmışsın, Ahsen’e mi?“

“Evet.”

“Ne cevap geldi?“

“Gelmedi… Bilirsin sen de; nasıl da zorlukla yazdım bu cümleleri, gizli gizli. Nöbette ya da yorganın altında yazıyorsun. Sonra koyuyorsun cebine üç-dört gün tanıdık birinin dışarı çıkmasını bekliyorsun. Mektubu ona vereyim de göndersin diye.“ Birkaç saniyelik sessizlikten sonra;

“Birer bira daha söyleyelim mi?“

Kafa sallıyorum. Biralarımızı söyleyip tekrar sessizliğe gömülüyoruz. Bu o kadar yoğun bir sessizlik ki çalan müziği ve etraftaki insanların seslerini de yutuyor.

“Bir hikâyem vardı Toprak, anlatmış mıydım sana bilmiyorum. İkinci dünya savaşında, sevgilisine yazdığı mektuba cevap gelmeyen bir asker ordudan kaçıp sevdiğinin yanına gitmek için yollara düşüyor.”

“Hayır, anlatmadın.”

“Yol da başına bir sürü olmadık iş geliyor ama sevgilisine duyduğu özlem ve buluşma anına dair kurduğu hayaller ile ayakta kalıyor. En sonunda sevdiği kadının kapısına ulaştığında üstü başı yırtık, perişan bir halde kapıyı çalıyor. Bir adam çıkıyor karşısına; yaşlıca, iyi giyimli, zengin biri. Sevdiğini soruyor asker. Ardından kadın geliyor kapıya. “Ben evlendim,” diyor. “Bu adam bana çok iyi bakıyor.””

Karşılıklı gülümsüyoruz. Neşeli bir gülümseme değil bu, birbirini anlayan iki insanın duyduğu minnettarlık. Bardaklarımızı tokuşturup biralarımızı kafaya dikiyoruz.

3

Her hafta sonunun bitiminde, her pazartesi sabahı aynı dünyaya uyanıyorum. Pazar gecelerini de diğer geceler gibi bölük pörçük birkaç saatlik uyku ile geçirdikten sonra kalkıyorum yataktan. Az uyumak ile övünecek kadar ahmak değilim, o kadar da değil. Gençken uyumak hiç bitmeyecek bir tutku gibi geliyor insana. Zamanla hem vazgeçemediğin hem de beceremediğin bir alışkanlığa dönüşüyor. Artık günde üç dört saatten fazla gözlerimi kapalı tutamıyorum. Deliksiz bir uyku uyuyabildiğim nadir gecelerin sabahları beklenmedik bir hediye, güzel bir insandan gelen habersiz bir mektup gibi.

Başımda hafif bir ağrı, beynimin bir kısmı hala uyur vaziyette, saatim çalmasına birkaç dakika kala başka bir iş gününe açılıyor gözlerim. Yüzüme su çarpıp aynada kendime bakıyorum. Kilo almışım, saçlarım beyazlamaya başlamış, gözlerim altında kırışıklıklar var. Çirkinsin işte. Yarı uykuda hazırlanıyorum güne. Sırt çantamın içine kitaplıktan elime geçen bir kitabı atıp iş yerine gitmek üzere yola çıkıyorum. Kitap tüm gün çantamın içinde bekleyecek. Belki, çok yorgun hissetmezsem yemek arasında çıkarıp bir kaç sayfa okuyacağım. Hiç okuyamasam da yanımda olması güç veriyor. Dünya bir yangın yerine döndüğünde, başka bir hayata geçiş için acil durum kapısını hep yanımda taşıyorum.

Bir saatlik yolculuk sırasında kafamı iş yeri servis aracının camına dayayıp dışarıyı seyrediyorum; dünya ne kadar da çirkin. Eğer gerçekten bir yaratıcı var ise çok sıkıcı biri olmalı. Onun yerinde olsaydım her şeyi daha renkli yapardım. İnsanı daha tembel, arabaları daha sessiz, gri yer taşları ve duvarları akıl eden insanı daha sıkılmış. Çok mutlu olmalılar. Böyle bir gürültüye, bu renklere tahammül edebildiklerine göre benden çok daha mutlu olmalılar.

İş yerinde her şey aynı; bir kaç selam sabah, simit, peynir ve çayla yapılan soluk bir kahvaltı. Dökülen susamları masadan temizledikten sonra gözlerimi açıp önümdeki projelere, hesaplara gömülüyorum. Nefes alma aralarında bir iki kelime sohbet ediyoruz iş arkadaşlarıyla. Bazen olmadık şeylere eğlendiğimiz de oluyor. Olmadık insanlar, bambaşka hayatlar bir odaya tıkılıp kalmışız. Her şeyle dalga geçebilecek kadar sıkılmış ve

darılmışız kendimize. Ne olmadık hayallerin değeri var ne de birkaç parça hayat belirtisinin.

İşte geçirdiğim vaktin hatırlamak isteyeceğim bir hikâyesi yok. Ben de kendi üzerime düşmeden, mesai saatimi ciddi insanı oynayarak dolduruyorum. Ofisten çıktıktan sonra Fikret ile emlakçıda buluşmak üzere Kadıköy'e geçiyorum. Emlakçının camından Fikret'in içerde harıl harıl bir şeyler anlattığını görüyorum. İçi içine sığmıyor. Onun heyecanı, benim karanlık suratımı daha da ortaya çıkarıyor. Bir kez daha sıkılıyorum kendimden. İçeri girip selamlaştıktan sonra hazırlanan yıllık kira kontratına göz gezdiriyorum.

"Bir yıl dayanabilir miyiz sence?"

"Neden dayanmayalım. Huysuzlanmayıp tadımızı kaçırmasan olmaz mı? Hem daha azını kabul etmiyormuş mal sahibi."

Peki diyorum, ona da peki. Bu günlerde kimseye hayır diyecek takatim yok. Ne dersen kabul Fikret, sen ne diyorsan öyle olsun. Anahtarları teslim alıyoruz. Fikret sevinçle omzumu sıkıyor.

"Hadi," diyorum. "Mekânımıza gidelim."

Yolda giderken kafenin adını tartışıyoruz. Şöyle akılda kalıcı, içten bir şey olmalı.

"İnsanların dünyadan kaçıp saklanacağı bir yer."

"Sakin ve huzurlu bir mekân. Kafamızı toparlamak için bir arka bahçe.

"Barınak nasıl olur Fikret?"

"Sığınak daha iyi."

Aklımıza başka birkaç isim daha geliyor; hayal dünyası, acı kahve, rüya oteli, kayıp dünya…

"Barikat olsun. Hem isyankâr bir havası da var."

"Tamam, Barikat olsun. Hemen yarın panoyu yaptırıyorum."

Apartmanın girişini zar zor seçiyoruz. İzbe merdivenlerden çıkarken soluğum kesiliyor.

"Fikret, beş kat yukarı nasıl çıkacak bu insanlar?"

"Barikat bu arkadaş, öyle kolay ulaşılamaz dışarıdan."

Barikatın girişindeki demir parmaklı kapıdan hoşlanmıyoruz. İstediğimiz güvenli bir hapishane değil, kendimize ait gizli bir bahçe.

"Barikat'a hırsız girer mi Toprak?"

"Bilmem. Neredeyse görünmez apartman kapısını far keder, beş kat da yukarı çıkmayı göze alırsa girebilir."

Fikret’in neşesi bana da bulaşıyor. Gülerken unutuyorum karanlığımı. Demir kapının arkasında camlı eski bir tahta kapı daha var. Bu daha güzel, bu sefer güven kaygısı ile boşa gitmiş hayatlarımız çıkıyor aklımızdan. İkimiz de korkunun hayatımızın üzerinde dolaşan bir karabasan olduğunu biliyoruz. Böyle bir işe girişmişken, kendimizi çok cesur hissederken kapıları sıkıca kilitlemek hoş olmaz.

Kapıyı açınca yüzüme çürümüş ahşap ve nem kokusu çarpıyor. İçeriye adımımı atınca önüme kısa bir koridor çıkıyor. Sağ tarafa döndüğümde yarım düzüne masanın sığabileceği bir oda görüyorum. Odanın diğer ucunda yer alan, boyaları dökülmüş ve yer yer kabarmış ahşap kapıdan balkona çıkıyorum. Şimdiden bu balkonda oturmuş sakince sohbet eden sevgilileri görebiliyorum. Ara sıra aşağıya bakıp insanları seyrediyorlar. Onlara kahvelerini getirirken içimden gülümsemek geliyor. Müşterilerimizin suratları aşinayım. Hikâyelerini anlatsalar bana, cümlelerinde tanıdık bir şeyler bulabileceğimi biliyorum. O an Fikret’in yanımdan ayrılmış olduğunu fark ediyorum. Koridorun diğer tarafına doğru devam edince karşıma karşılıklı olarak Mutfak ve biraz önceki odadan daha küçük bir oda daha çıkıyor. Dipteki odaya gitmek için bu odanın içinden geçmem gerekiyor. Fikret odanın ortasında yere oturmuş duvarlara bakıyor. Yanına oturduğumda kafasını çevirip bana bakarak gülümsüyor.

“Buranın benim için anlamını biliyorsun değil mi?“

“Benim için farklı mı sanıyorsun?” elimi sırtına atıyorum. Fikret gülümsemesini bir an olsun bırakmadan sözlerine devam ediyor.

“Seni neden seviyorum biliyor musun?”

“Kıçını toparladığım için olabilir mi?“

“Beni olmak istediğim adam gibi görüyorsun.“

Bir kaç saniye sessizce oturup duvarları seyrediyoruz. Sonra Fikret;

“Bu odayı sinema odası yapalım. Evden televizyonu getiririm. Film arşivlerimizi de getiririz. Elden düşme, rahat bir koltuk takımı alalım. Evdeymiş gibi oturup film izler insanlar. Sinema günleri yaparız.“

“Ben de evdeki ses sistemini getiririm. Yönetmen haftaları yaparız. Avrupa sineması. Klasikler…“

“Duvarlara da film afişleri asarız.”

Biz konuşurken hava iyice kararıyor. Yarına almamız gerekenlerin listesini yapmak üzere sözleşip ayrılıyoruz.

Feneryolu’na doğru yürürken yağmur atıştırmaya başlıyor. Kafamı yukarı kaldırıp gri gökyüzüne bakıyorum. Bana çarpan ilk damla gözüme

doğru gelip kirpiklerime çarpıyor. Yağmurun tadını çıkarmak için kafamı gökyüzüne her çevirişimde gözlerime gökyüzü kaçıyor. Kabanımın kapüşonunu kafama geçirip yürümeye devam ediyorum.

Bazen kendimi uzunca bir romanda, kitabın sonuna kadar olayların hep kıyı köşesinde kalan, dolayısıyla yaşananlardan hiçbir şey anlamayan bir figüran gibi hissediyorum. Dışlanmış karakterim olup olmadık zamanlarda ortaya çıkıp ahmaklığı ile her şeyin tadını kaçırıyor. Söylenmemesi gereken bir söz, açıklanmaması gereken bir sır söyleyip, yapılmaması gereken bir hareket yapıyor. Eski anıları düşündüğümde yaptığım hatalar, ahmaklıklar geliyor aklıma, utanıyorum. Elime eskiden yazdığım yazılar, günlükler geçiyor. Onları okurken ne kadar aptalca şeyler düşündüğümü, yazdığımı fark ediyorum. Birkaç yıl sonra bugünü düşündüğümde de aynı şey olmayacak mı? O zaman düşündüklerimde hep bir şüphe bulundurmalıyım dedim kendime bir süre önce. Oysa kararlı olmayı öneriyormuş kişisel gelişim kitapları. Kişisel gelişim kitaplarının hepsini yakmalı.

Mutsuz olman ne kadar kolay. Bunu ne zaman fark ettin hatırlamıyorum ama bu sırrı öğrendiğinde kendi koruma kalkanımı oluşturmaya başladığını biliyorum. Kalkan eklediğin her parçayla ağırlaştı, hareket yeteneğin günden güne azaldı. Bir yandan hayatı kaçırmak istemiyorsun; sokağa çıkıp birisine âşık olma ihtimalin var mesela ama hiç bir şeyi tadında bırakamıyorsun. Yaşayabileceğin eğlenceli maceraları ciltlerce basılmış klasiklere döndürmeye meylediyorsun. İşte bu tavrın, her şeyi böyle ağırlaştıran yapın hareketsiz bırakıyor seni. Böyle diyorum kendime. Çıkar üzerindekileri, sonuçta herkes ölecek değil mi?

Yağmur altında otuz dakikalık bir yürüyüş sonrası eve geliyorum. Kapıdan girer girmez soğuk kış gecelerinin ev sıcaklığı etrafımı sarıyor. Suyu ısıtıp fincana bir kaç kaşık toz kahve koyuyorum. İçine bir kaç yudum konyak ekleyip dizüstü bilgisayarımı kucağıma alıp yatağıma oturuyorum. Radyoda yalnızlıkla nasıl mücadele edilebileceği hakkında tavsiyeler veren bir şarkı çalarken kahvemi yudumluyorum. Her bir yudumda içimin sıcaklığı odanın sıcaklığına yaklaşıyor. Listeyi hazırlamaya başlıyorum;

Kahve Makinası; evdeki yeterli olabilir. Kahve bağımlısı olsan bile makina tek başına yapıp içmek için fazla zahmetli. İstediğin kadar süsle hayatını, tek başına yaşadıklarının tadında hep bir şey eksik. Sonra buzdolabı, çaydanlık, ocak, tüp, bardaklar, tabaklar bir sürü ıvır zıvır… Kitaplar var bir de; karşılarına geçip onları seyrederken kendi kendime böbürlenmek dışında raflarda durmalarının, tozlanmalarının çok da anlamı

olmayan binlerce sayfa kelime. Onlar da gitmeli. Kitapları da kaybedersem buraya nasıl ev diyebilirim? Kitaplığıma bakıyorum. Yolculuklarda hırpalanan bir kaç tanesi hariç hepsi alındığı gün gibi. Satırlarında tek bir çizik bile yok. Bir ara kitaplarda sevdiğim yerleri bir deftere not ediyordum. Defter yanımda değil ise sayfa numaralarını o an elime geçen kâğıtlara yazıyordum. Bir süre sonra etrafıma baktığımda her yer de üzerinde anlamsız rakamların olduğu küçük kâğıtlar ile sarılmıştı. Güzel şeyleri saklamaya çalışmak daha fazla kafa karışıklığından başka bir işe yaramıyor.

Sevdiğin sözler, aklında tutmak istediğim düşünceler var. Güzel bir kadının yanında ya da yeni girdiğim bir ortamda fırsatını bulursan bahsedip artı puan alabileceğim cümleler. Hiç birini aklında tutamıyorsun. Şiirleri de ezberleyemiyorsun. Bu yüzden sohbetlerde şiirlerden değil şairlerden bahsediyorsun. Olsun, böylesi daha iyi, bazı şeyleri seslendirmemek çok daha iyi. Ama gene de bazen bazı şiirleri anımsadığın oluyor. Muhsin Ünlü ’nün bu duruma uygun birkaç satırı vardı diyorsun, eve koşup açıyorsun kitabı, dakikalarca o şiiri arıyorsun, kayboluyorsun o sayfaların içinde.

Vakit gece yarısını çoktan geçti. Artık uyumam lazım. Listeyi yazdığım kâğıdı bir kenara bıraktıktan sonra ayna karşısında kendi kendime somurtarak dişlerimi fırçalıyorum. Yatağa girip battaniyeyi üzerime çekiyorum. Kanımda konyağın verdiği sakinlikle, rüyalarda yaşamamın alın yazım olduğundan bahseden bir şarkı eşliğinde kapanıyor gözlerim.

4

Gecenin bir yarısı sebepsiz, birden bire açılıyor gözlerim. Telefonun saatine bakıyorum. Yatağa girdiğimden bu yana sadece bir kaç saat geçmiş. Ne gürültü, ne ışık, ne de rüya; uyanmak için hiç bir sebep yok. Gene de gözlerim açık, ay ışığının penceremden girip hafifçe aydınlattığı odamın tavanını seyrediyorum. Kalkıp tuvalete gidiyorum. Tuvaletin ışığını yaktığımda gözlerim kamaşıyor, işerken hedefi şaşırma pahasına düğmeye uzanıp ışığı kapatıyorum. Sonra balkona çıkıp bir sigara yakıyorum. Soğuktan titreye titreye sigaradan derin nefesler çekiyorum. İçeri geçip yatağa uzandıktan hemen sonra yağmur usulca yağmaya başlıyor. Damlaların pencere camımda bıraktığı lekelere takılıyor gözlerim. Yağmurun sesini dinlerken bilmem ne kadar zaman geçtikten sonra deliksiz bir uykuya düşüyorum.

Gözlerim kapalı ama yeterince karanlık değil. Yağmurun sesi artık gelmiyor. Güneş çoktan doğmuş. Yatağın ücra bir köşesinde telefonumu bulup saate bakıyorum. Alarm çalmadı, ya da duymadım, belki de alarmı kapatıp tekrar yattım. Çok önemli değil. Bu işe ilk geç kalışım olmayacak. Yavaş hareketlerle hazırlandıktan sonra minibüste yemek üzere bir simit alıp iş yerime gidiyorum. Artık geç kalmalarım küçük laf sokuşturmalar dışında herhangi bir tepki almıyor. İş yerinde müdür beni görünce;

“Hoş geldiniz Toprak Bey.” diyerek riyakârca sırıtıyor.

“Merhaba Müdür Bey.“

“Üzerinizdeki proje ne âlemde?“

“Hala üzerimde Müdür Bey. Gelecek hafta önünüze gelir.“

Kaçar adımlarla odama geçiyorum. Odacıdan bir çay getirmesini rica edip üzerinde çalıştığım projeye gömülüyorum.

Mesai bittikten sonra Kadıköy’e geçip oradan da vapurla Beşiktaş’a, Fikret ve Bahar ile buluşup Barikat’ı kurmak için yapmamız gerekenleri konuşmaya gidiyorum. Vapurun arkasına doğru sigara içebileceğim bölüme gidip etrafı izliyorum; hemen karşımda çiçek çocuğu kıyafetli gençlerin kendi aralarında eğlendiklerini görüyorum. Şarkılar söylüyorlar ama onları duyamıyorum. Şehrin ve martıların gürültüsü onlarla aramda bir duvar oluşturuyor. Uzun saçlı, siyah tişörtlü iki oğlan yanımdan geçip sigaralarını yakıyorlar. Uzak köşede birbirlerine sokulmuş bir şeyler konuşan ve

kahvelerini için genç bir çift görüyorum. Ellerinde tuttukları kâğıt bardaktan yükselen kahvelerinin dumanı nefeslerine karışıyor. Hepsi bana üniversite yıllarından bir şeyleri anımsatıyor. Sigaramı içtikten sonra üst kata çıkıp oturuyorum. Boğazı seyrederken birden taburelerin en sonunda ayakta duran biri dikkatimi çekiyor. Kırklı yaşlarda, bodur, göbekli, esmer adam; bir yandan ayakları ile tempo tutarken bir yandan da hayali mikrofonuna şarkısını söylüyor. Arada sırada denizdeki izleyicilerine reverans yapıyor. Kulaklığımda ritmik bir şarkı adama eşlik ederken ben de ayaklarımla tempo tutuyorum. Oturduğum yerde adamla aynı sahneyi paylaşırken etraftaki insanların bizimle dalga geçip güldüklerini fark ediyorum. Kendi kıçınıza gülün. Hafiften bir kırgınlık sızıyor içimden; yalnız değilim diyorum. Hayallerle yaşayan insanlar var. Onlarla dalga geçenler de.

Bir zamanlar, sevdiğim kadına açılmaya çalıştığım sıralarda hazırlığımı yapmış, savaş kıyafetlerimi ve silahlarımı temin etmiş; önceden kurduğum sahneler ve hazırlandığım diyaloglar aklımda, yeryüzünde bir yerde duruyordum. Elini tutup kalbime koyacaktım. Kalbim mutlaka küt küt atmaya başlayacaktı. O da sesini duyunca anlayacaktı onu sevdiğimi. Sonra kulağına melodiler fısıldayacaktım.“ Terliklerinle gel bana“ diyecektim ya da başka bir şarkıdan hikâyeler anlatacaktım ona. Baş başa kaldığımız bir gece, yıldızların altındaki ıssız bir kumsalda cesaretimi toplamaya çalışırken eski bir aşkından bahsetmeye başlamıştı. Çocuğun onun elini nasıl tutup kalbinin üzerine götürdüğünü, çocuğun kalbinin nasıl da hızlı hızlı attığını, hissettiği heyecanla anlatmıştı. İşte o ana, o kumsala gömün beni. Gecenin sonunda acemice kelimelerle sevgimi söyleyince, “eksik bir şey var aramızda” demişti. Şarkı aynı şarkıydı, söylenişi ise farklı.

Vapurdan inip Beşiktaş çarşısının içindeki çay bahçesine doğru giderken uzaktan Fikret ile Bahar’ı karşılıklı oturmuş konuşurlarken görüyorum. Bahar beni fark edip Fikret’e bir şeyler söylüyor. Fikret arkasına dönüp bana el sallıyor.

“N’aber? ”

“İyidir. Senden n’aber? ”

“Bildiğin gibi. Tanışmışıydınız Bahar ile?”

“Nerde kaldın arkadaş. Gözümüz yollarda kaldı.”

“Denizde trafik çok fenaydı. İlerde kaza mı olmuş ne. Yüzey de ıslak zaten.” Gülümsüyoruz birbirimize. Soğuk bir espri ile yapılmış olsa da fena

bir başlangıç değil. Zaten iyi arkadaşlar kötü espriler yaptığınızda bile sizinle gülebilen insanlardan çıkar.

“Toprak, her şeyi anlattım Bahar’a. O da çok heyecanlandı. Bir liste de yaptık bak.”

Kendi listemi montumun cebinden çıkarıp masaya bırakıyorum. Bahar söze giriyor;

“Bunları birleştirelim. Öncelikli olarak iç tasarımı yapıyoruz beyler. Dükkânı bulurken beni yanınıza almamanızı da yazıyorum bir kenara. Odaların düzenini şu kâğıda çiziktirin bakayım.”

Bahar; küçük, çekik gözleri, kulaklarının arkasına sıkıştırdığı siyah küt saçları ile yanımızda neşeli neşeli konuştukça Fikret ile yüzümüzde aptal bir gülümseme oluşuyor. Barikat’ın krokisini çizip Bahar’ın önüne uzatıyorum.

“Balkona üç tane masa koyuyoruz. Masalar arasında yeterli boşluklar olmalı. Farklı masalardaki insanlar birbirlerini duymadan, rahatça sohbet edebilmeliler. Mekânın okul kantinine dönmesini istemezsiniz değil mi?”

“Üniversite kantinleri güzeldir aslında. Herkesin birbirine aşina olduğu yerler. Canın sıkılınca çekinmeden git birinin yanına sohbet et.“ diyor Fikret.

“Zaman geçtikçe açılıyor aramızdaki mesafeler zaten.” diyorum. Bahar;

“Çok konuşmayın bakayım. Curcuna olmasını istemeyiz değil mi?”

Fikret’le kafalarımızı sallayıp tekrar önümüzdeki krokiye dönüyoruz.

“Balkon çıkışı olan en geniş odamız. Girişine hesapların alınacağı, kasanın olduğu masayı koyalım. Sonrada şuralara masalar.”

“Her odaya özel bir tasarım yapalım. Karakteri olsun her birinin.“ diyorum. Fikret;

“İyi düşündün, bu oda müzik odası olsun. Duvarlarda müzisyenlerin posterleri. Şurada da pikabımız ve plak arşivimiz.“

“Güzel fikir.” diyor Bahar. Fikret;

“Küçük oda sinema odası olur. Film afişleri asarız. Rahat bir koltuk takımı yerleştirelim şuraya, şuraya da televizyon.”

“Diğer oda da edebiyat odası o zaman. Duvarlara kat kat raflar yaptıralım. Kütüphane usulü geniş çalışma masaları da olsun.” diyorum. Bahar;

“Çok güzel oldu, çok heyecanlandım şimdi. Mutfak şurası değil mi? “

Krokiyi çizdiğimiz kâğıdın arkasını çevirip alışveriş listemizi yapıyoruz. Fikret listeyi katlayıp cebine koyuyor.

“Tamamdır arkadaşlar. Yarından itibaren ihtiyaçlarımızı temin etmeye başlıyoruz. Ben araştırdım zaten internetten fiyatları.”

“Ne kadar paramız var Fikret.”

“Bir bakalım, ilk ayın kirasını ve peşinatı verdikten sonra yirmi altı bin kadar. Tadilat için üç bin gitse. On bin civarı da eşya ve malzeme masrafımız olacak.”

“Ben para vermedim ama.“ diyor Bahar.

“Sen proletaryasın kuzum. Hem seninle anlaşmadık daha. Fiyatını söyle bakalım.“

“Bilmem ki siz söyleyin.”

“Ona ret edemeyeceği bir teklif yapalım Toprak.”

“Tamam, o zaman kazancın yüzde onu diyelim.”

“Bu da hemen hemen hiç bir şeye denk gelir herhalde.” diyor Fikret.

“Hadi canım, yüzde on muş. Size emeğimi sömürtmem patron müsveddeleri!”

“Tamam, tamam yüzde on beş artı yemek.” diyorum.

“Yüzde yirmi artı sınırsız kahve, çikolata, tatlı isterim.”

“Battık desene.”

“Anlaştık o zaman.”

El sıkışırken gülmemek için kendimizi zor tutuyoruz. Böyle ciddi roller komik geliyor bize.

“Bahar farkındasın değil mi? Batma ihtimalimiz çok yüksek.“ diyorum.

“Hiç de bile. Bence bu işin tutmaması için hiç bir sebep yok.“

Bahar çantasından telefonunu ararken bir kitabın ucunu görüyorum.

“Bu nedir? Bakabilir miyim?” diyorum.

Çantandan çok sevdiğim bir yazarın, ne zaman tükenmiş hissetsem açıp okuduğum bir kitabı çıkıyor. Bir an o kitabı okumayı seven bir kadını gözümde canlandıramıyorum. Sanki erkeklerin kadınlar hakkında yazdıklarını sadece başka bir erkek sevebilirmiş gibi ahmakça bir düşünceye kapılıyorum.

En sevdiğim kitaplardan biridir diyemiyorsun. Yeni tanıştığın bir kadına, duygusal adamların yazdığı kitaplardan bahsedemezsin, üstelik bu kadar güzel ve çekiciyse. Varlığına alışık olmadığın birine içini öylece gösteremezsin, korkutucu bir şey bu. Beraber balkon yıkamak için zaman geçmesi gerekir. Yan yana, sessizce sıkılmadan oturmak için alışkanlık istersin. İlk defa seviştiğin sevgilinin yanında çıplak olmaktan utanmaz mı insan?

Fikret heyecanla söze giriyor;

“Size son roman proje mi anlatayım mı? Elimde süper bir hikâye var.”

“Roman mı? Anlatsana, meraklandırma insanı.” diyor Bahar.

“Güvenlik görevlisi ekonomist mi?“ diyorum.

“Hayır. Vazgeçtim o hikâyeden. Bakın şimdi, bir tane küçük kız çocuğu var. Hikâyeyi onun ağzından dinliyoruz. Bu çocuk hiç var olmamış olmayı diliyor, ama ölmek istemiyor.“

“Öyle çocuk mu olur?”

“Yaparsam olur. Çocuk aklı ile diyor ki kendi kendine ben geçmişe dönüp annemle babamın birbirlerine âşık olmasını engellersem amacıma ulaşırım. Sonra evde ailesi yokken dolapları karıştırıp eski hatıra değeri taşıyan eşyaları, mektupları buluyor. Her bir nesneyi incelerken biz de anne babasının tanışma hikâyesini ve eşyaların hikâyelerini dinliyoruz. ”

“Geçmişe nasıl gidiyor çocuk? Dr. Emmett Brown ile mi tanışıyor?”

“Yok be arkadaş. Geçmişe gittiği filan yok. Çocuğun fantezisi o sadece.”

“Araya girmesene Toprak. Adam anlatsın bir.”

“Sonra, anne babayı tanıyacağız. Anneyi alkolik, babayı da pısırık olarak düşündüm. Babayı tasarlarken seni örnek aldım Toprak.”

“Hadi oradan. Sensin pısırık.”

Bahar suratına kızgın bir ifade verip eliyle bana sus işareti yapıyor. Sonra Fikret’e dönüp devam etmesini bekliyor. Kısa bir sessizlik sonrası;

“Ne bakıyorsunuz. Buraya kadar yazdım. Hem Toprak da yazıyor bir şeyler.”

“Yazmak istiyor diyelim. Uzun süredir elime kalem almadım.”

Çaylarımızı bitirip masadan kalkıyoruz. Bahar’ı Beşiktaş’taki evine bırakıp vapurla Kadıköy’e dönüyoruz.

Eve kendimi atıp kahve fincanımla birlikte bilgisayarın başına geçiyorum. Efe bir kaç gündür eve uğramıyor. Sevgililerinin birinde kalıyordur herhalde. Aferin Efe, git hayattan tat al. Bilgisayarımda yazdığım eski yazıların olduğu klasörü açıyorum. Başarısız denemelerle dolu hayatımın özetine bakıyorum. Hoparlörden unutamadığı gençlik aşkını kızına anlatan bir babadan bahseden bir şarkı yükseliyor. Ben de eskiden yazdığım yazıları karıştırıyorum. Eski bir defterin arasında üniversitede, yaz okulu sırasında yazdığım günlüklere rastlıyorum.

Fikret cumartesi gecesi Moda sahilindeki kayalıklarda oturup karşılıklı kafayı çekerken dedi ki;

"Niye kadın bulamıyoruz biliyor musun? Hayata karşı bu kadar hazırlıklı olmaya çalışmak, her şeyi sorgulamak etrafımızdaki havayı tüketiyor. Bize ilgi gösteren kadınlardan sıkılıyor, çözemediklerimize kafayı takıyoruz. Seni hemencecik sevebilen kadınları yapmacık bulmuyor musun? Biz kendimizi sevmezken bizi öylece sevebilen kadınlara nasıl inanırız?" Ben de şöyle cevap verdim;

"Kendini kandırma Fikret. Her kadını farklı şekilde sevdiğin gibi kendini de bir şekilde, başka bir şekilde seviyorsun. Yoksa böyle problemli bir akılla yaşamaya devam etmen mümkün olmazdı. Hayatımızla ne yapacağımızı bilmiyoruz bak orası doğru. Yaşamanın kendisinden zevk alan insanlar var. Hayatı yolunda giden insanlar. Ağzına sıçayım ben onların."

"Bir yerlerde okumuştum," diye devam etti Fikret, "Aklı başında herkes ara sıra intiharı düşünür. Benim de aklıma geldiği oluyor. Ama ödleğin tekiyim. İntihar için çelik gibi irade lazım." Kafamız yavaş yavaş güzelleşmeye başlamıştı. Ben de ona şöyle söyledim;

"Biz intihar edemeyiz. Hayatı bu kadar ciddiye alırken olmaz. Hem daha konuşacaklarımız var, biriktireceğimiz hikâyeler, yazacaklarımız var. Edebiyat var Fikret. Okumak istediğim bir sürü kitap var. Şöyle yüz elli yaşına kadar yaşamak lazım."

Üç aşağı beş yukarı bunlardı konuştuklarımız. Şimdi düşününce gerçekten beni hayata bağlayan şeyleri ben mi uydurdum yoksa hep oradalar mıydı emin değilim. Güzel şeyler yapmak istiyorum. Güzel bir kadını sevmek, güzel bir yaşam yaşamak, güzel bir hikâye yazmak istiyorum.

Bilgisayarımı kapatıp yatağıma geçiyorum. Biten günü şöyle bir gözden geçiriyorum. Gözümü kapatıp hayatımı, olduğum adamı bir yerlere koymaya, kendimi sevmek için sebepler bulmaya çalışıyorum. Aklım olmadık yerlere sıçrıyor. "Körler karanlığı mı görür yoksa görmek kelimesi onlar için tamamen anlamsız mı? Eğer hiçlik ile karşı karşıyaysalar; bir gün birden bire kör olsam, hiçlikle yaşamaya mecbur kalsam korkar mıydım?" Korkuyu düşünürken göz kapaklarım kapanıyor.

5

Fikret ile sevmediğimiz işlerde çalışmaya devam ederken Bahar gündüzleri tek başına Barikat ile ilgileniyor, çocukça kurduğumuz hayalin bakıcılığını yapıyor. Tadilat için gerekli şeylerin listesini çıkarıyor. Malzemeler için pazarlık yapıp alışveriş yapıyor. Bir hafta sonumuzu odaları boyamaya, kapı kollarını, çalışmayan prizleri tamir etmeye ayırıyoruz. Duvarlarımızın fonunu oluşturacak renkleri Bahar seçiyor. Müzik odasının ismini; “Komadaki Kız Arkadaş” koyuyoruz ve odanın rengini güneşli bir nisan öğleden sonrasının gökyüzü mavisine boyuyoruz. Sinema odasına Bahar’ın ısrarıyla “Beterböcek” ismini takıp, duvarlarını hafif yağmurlu bir sonbahar sabahının ıslak yeşiline boyuyor, üzerine de rengârenk çiçek resimleri yapıyoruz. Zaman geçtikçe odanın sadece böcek olarak anılacağını tahmin etmek zor değil. Baharın resme olan yeteneğini kanlı canlı ilk defa o zaman görüyorum. Edebiyat odasına ne isim vereceğimizi uzun uzun tartışıyoruz. Sonunda “Yuvarlağın Köşeleri” ’nde anlaşıyoruz. Yuvarlak hemen unutuluyor, “Köşe” kalıyor aklımızda. Duvarlarını gelişi güzel bir şekilde gökkuşağının renklerine boyuyoruz. Boya işine başlamadan önce eski, kullanmadığımız kıyafetleri üzerimize geçiriyoruz. Bahar’a eski kıyafetlerin arasından rastgele seçtiğim rengi solmuş bir David Bowie tişörtü veriyorum. Üzerinde kendisine birkaç beden büyük gelen tişört ile dünyanın en havalı kadını gibi dolanıyor. Yerlere gazete sayfalarını koyup kapı kenarlarına ve duvarların tavanla birleştiği yerlere koli bandı yapıştırarak boya işine başlıyoruz. Tüm bu hazırlıklar, özen göstermediğimiz hayatlarımızın aksine, hayallerimize ne kadar kapıldığımızı ele veriyor. Ciddiyetlerini hiç bozmadan evcilik oynayan çocuklar gibiyiz. Fikret duvarın kendi payına düşen parçasını boyarken fırçasını rastgele sürüp karma karışık desenler elde ediyor. Bahar’ın üstü başı boya içinde duvarla birlikte kendini de boyuyor. Ben elime bulaşacak korkusu ile fırçayı ucundan tutuyorum.

Sanki bir çizgi filmin içindeymişiz gibi neşe içinde yaşıyoruz içinde olduğumuz zamanı. Sanki hiç mutsuz olmamışız, hiç canımız yanmamış gibi; geçmiş aklımızdan tamamen çıkmış, gelecek yok olmuş gibi içine düştüğümüz keyifli hatıranın tadını çıkarıyoruz. Detone seslerimizden hiç utanmadan marşlar söylemek, yaramaz çocuklar gibi her tarafımıza boya

sıçratmak, rezil olmak, kirli olmak, mutlu olmak dolduruyoruz aramızdaki boşlukları.

Fikret'in yanımızda olmadığı bir an ıslak bir bez alıp Bahar'ın suratını silmeye çalışıyorum. Yüzündeki renkler canlılıklarını yitirseler de kaybolmuyorlar.

"Tinerle silmemiz lazım."

"Hayatta olmaz. Bebeksi tenim bozulur."

"O zaman böyle rengârenk gezersin."

Bahar suratını asıp, temizlenmeyi bekliyor. Bir elimdeki bez ile yüzünü temizlerken diğer elimle çenesini tutuyorum. Yüz temizleme bahanesi ile suratını yakından inceliyorum. Bir an göz göze gelip gülmeye başlıyoruz. Gözleri Ahsen'e ne kadar da çok benziyor. Benzerliği fark edince utanıp hemen kafamı indiriyorum. Ahsen ile ikimizi hayal ediyorum, belki de hatırlıyorum. Bazen ikisi birbirine karışıyor. Fiyakalı duruyor muyduk beraber? Bizi görenler şu güzel kızın yanındaki maymuna mı bak diyorlardı yoksa? Bir kanepede karşılıklı oturmuş bacaklarımızı uzatmış kitap okurken görüyorum ikimizi. Bana dokunan çıplak bacağından bir türlü yoğunlaşamıyorum önümdeki hikâyeye. Kitapları bir kenara bırakıp sevişmeye başlıyoruz. Sonra bir yaz sabahı, ikimizin de başında dün geceki rakı sofrasından kalma bir ağrı, balkonda kahvaltı ederken ki halimiz aklımda. Gözlerinde uykunun mahmurluğu önündeki peyniri didikliyor, öylece onu seyrediyorum.

Barikatı açma fikrini faaliyete geçirdiğimizden beri mesai saatlerimi bitirmek daha zor bir hale geliyor. Bahar, Fikret ve ben birlikte takılmaya başladığımızdan, ortak bir hayalin peşine düştüğümüzden beri daha neşeliyim. Fikret ile bir araya gelip hiç sıkılmadan mutsuz olabiliyoruz oysa bu kız yanımızdayken her şey, hayallerimiz dahi daha renkli.

Bitkin bir günün akşamı barikattayız. Dışarının soğuğu eskimiş, ahşap pencerelerimizden içeri doluyor. Isınma sorununa bir çare bulmak lazım diyorum. Her odaya bir kaç elektrikli ısıtıcı gerekecek. Film posterlerinin çerçeveleri ile uğraşıyorum. Sevgi dolu bir boksörün şehrin meydanındaki merdivenlerini koşarak çıktıktan sonra yumruğunu yukarı savurduğu sahne var önümdeki kuşe kâğıtta. Umut dolu olmak istiyorum. Ne kadar kötü şeyler yaşasam, suratıma yumruk yesem, yere yıkılsam da tekrar ayağa kalkabilmek istiyorum.

Bahar ısrarlarımıza dayanamayıp filmi izlemeye ikna oluyor. Üzerimizde kabanlarımız, daha koltukları gelmemiş "Böcek" 'in zeminine

oturarak o boksörü anlatan filmi izliyoruz.

Film bitince Bahar’a bakıyoruz. Bizim sevdiğimizi o da sevsin istiyor, gözlerinden ne düşündüğünü anlamaya çalışıyoruz. Aynı şeyi seversek kendimizi daha az yalnız hissedeceğiz belki. Oysa Bahar’ın gözlerimde beklediğimiz şey yok, biz yokuz orada. Anlamıyor musun Bahar? Tam olarak olman gerektiğini düşündüğün insan mısın yoksa? Bana bak. Daha kararlı, daha inatçı, daha âşık biri olsaydım daha iyi olmaz mıydı?

“Beğendin mi?”

“Fena değil.”

Bakma bana Fikret. Fena değiliz işte. Yaşayıp gidiyoruz, kendi bildiğimiz gibi. Becerebildiğimiz kadar. Hiç de fena değiliz.

6

Şimdi, hani neredeyse bir film karakteriymiş gibi, iki farklı yaşamım var. Gündüzleri, akşamın gelmesini iple çekerken, önümdeki projelere odaklanmaya çalışıyorum. Karnımı doyurmanın ve barınmanın bedeli olarak baş ağrıları eşliğinde tükettiğim günlerin birinde oda arkadaşım Çetin ile birlikte büro hesaplarını yaptığımız projeyi sahada kontrol etmek için şantiyeye gidiyoruz. Toz toprağın içinde, şantiyede çalışan saha mühendisinin davetsiz cıvıklığına ve bel altı şakalarına katlanıyoruz. Dönüşte karnımız acıkıyor ve bir yol üstü lokantasına uğruyoruz. Garson kuru fasulyeyi getirdiğinde elime ekmekten bir parça alıp suyuna banmaya hazırlanıyorum.

Oda arkadaşım Çetin ile aynı yaştayız ama o benden çok daha önce hayatın içine girmiş bir adam. Altı senedir evli olduğu bir karısı ve üç yaşında bir çocuğu var. Evliliğinde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu seziyorum ama Çetin'i onunla dertleşecek, derdini dinleyecek kadar kendime yakın hissetmiyorum. İkimiz de dünyaya mahmur gözlerle baksak da onun uykusuzluğu benimkinden farklı. Ben aklımı dolduran düşünceleri susturamıyorum o ise karısının memnuniyetsizliği ve çocuğunun yaramazlığı ile baş edemiyor. Mutsuz olmak için benden daha makul sebepleri var. Bu beni daha iyi mi hissettirmeli?

"Toprak, dalgınsın bu aralar?"

"Pek uyku tutmuyor."

Sonra hayattaki gerçek zorluklardan bahsetmeye başlıyor; hasta olan çocuğundan, huysuz karısından, sürekli hayatına tecavüz eden akrabalardan. Tüm bunları anlatırken benim uykusuzluğuma, yorgunluğuma küçümseyici bir tavır takınıyor. Aldırmıyorum. Mutsuzluklarımızı yarıştırmanın, daha elle tutulur dertlere sahip olmanın kime, ne faydası var? Çetin bir yandan evlilikten dert yanarken bir yandan da benim yerimde olsa, daha az sorumlulukla, daha hafif bir hayatla neler yapabileceğini anlatmaya koyuluyor; daha çok seyahat, daha çok kadın ve birçok başka daha. O an iş arkadaşımla ne kadar farklı dünyalarımız olduğunu tekrar hatırlıyorum. Benim hayattan beklediklerim onun aklının ucundan bile geçmiyor. Daha net, daha anlaşılabilir istekleri, dertleri, hayatı var. Ben sahteyim, kurguyum, hikâyeyim. Madem öyle en azından olduğumuz şeyi

kabullenelim. Düşünmeye başlıyorum, kurgulamaya, her bir taşı, tuğlayı, tek tek koyuyorum yerine.

Çetin'in babası aklımda bir saatçi olarak canlanıyor. İzmir Kızlarağası Hanı'nda küçük bir saatçi dükkânı var. Vitrininde çeşitli kol, duvarlarda birçok duvar saati olmasına rağmen babasının ustalığı saat tamiri üzerine. Eğitimini çekirdekten, ilkokuldan ayrıldıktan sonra babasının saatçi dükkânında çıraklık yaparak alıyor. Aslında Çetin'in babası çok zeki, matematiğe ve mekaniğe kafası çalışan bir çocuktu. Ama okul ona göre değildi. Birilerini ona bir şeyleri öğretmemeli o deneye deneye, yanıla yanıla bulmalıydı. Ama o dönemlerde de şimdi olduğu gibi, keşfedenler değil öğrenenler başarılı oluyordu milli eğitim sınavlarında. Okuldan ayrılıp kendini saatlerin tıkırtısına ve saat mekanizmalarının gizemine adayan adamın yeteneği ne yazık ki küçük saat dükkânının içinde hapis kaldı. Gerçi Türkiye'nin her yerinden değerli, antika saatlerin tamiri için ona gelirlerdi ama bu onun dükkânın dışına çıkabilmesini sağlamadı. Adamın hiç kız arkadaşı olmadı. Çünkü kafası mekaniğe ne kadar çalışıyorsa sosyal ilişkilerde de o kadar durgundu. Yirmi beş yaşına geldiğinde ailesi onun kadınlara ilgi gösterdiğine dair en ufak bir emareye rastlamadıkları için endişelenmeye başladılar ve teyzesinin kızı ile nişanlamaya karar verdiler. Onun da işine geldi. Evlenmeyi aile büyüklerinin, konu komşunun hatta müşterilerin evlen baskısından kurtulmanın bir yolu olarak gördü. Çetin'in annesinin fikrini de hiç sormadılar. Sorsalardı da bir şey söylemezdi. On yedi yaşındaki genç bir kızın herhangi bir fikrinin olması hoş karşılanmıyordu. Cadıları yakmaya hep meraklı olmuşlardır zaten.

Gel zaman git zaman Çetin dünyaya gelir. Zamanla babası aynı mekanik yeteneğinin onda da olduğunu görür ama Çetin'in kendi hatalarını tekrarlamasını istememektedir. Çetin'i İstanbul Teknik Üniversitesinin Mühendislik Fakültesinde bin bir zorlukla okutur. Mezun olduktan sonra babasının dükkânından biraz daha büyük bir odası ve imza yetkisi vardır. Askerlik sonrası ailesine evlenme isteği ile gelen Çetin'e annesi çeşitli hayırlı kısmetler bulsa da o üniversitede tanıştığı ve âşık olduğu kadınla evlenmek ister. Annesinin karşı çıkmasına rağmen babasının desteğini arkasına alan Çetin sevdiği kadınla evlenir. Aşk geçer, evliliği zindana dönüşür. Erken yaşta saçları dökülür, göbeği çıkar ve babasının yolundan gitmediği, onun hatalarından uzak tutulduğu halde ondan daha mutsuz bir hayat yaşamaya mahkûm olur.

Aşağı yukarı böyle bir hikâyesi olsa gerek. Hepimizin aşağı yukarı böyle hikâyelerimiz olsa gerek.

Hava karardıktan sonra kendi hikâyelerimize dönüyoruz. Mesai sonrası kendimi aceleyle attığım odama artık gidesim gelmiyor. Gözüm gibi baktığım kitaplarım artık Barikatın duvarlarını süslüyor.

Bir akşam Fikret ve Bahar ile barikatın tadilat ve temizlik işleri ile uğraştıktan sonra dışarı çıkıp kısa bir yürüyüş yapıyoruz. Soğuk hava kısa sürede ciğerlerimize işliyor. Her ikisini de evlerine uğurlayıp iskeleden Boğa heykeline doğru yürümeye başlıyorum. Ayaklarım beni eve götüreceğine Barikat'a sürüklüyor. Merdivenlerden ağır ağır yukarı çıkıp, Böcek'in kanepeleri üzerine kendimi atıyorum. Gecenin soğuk nefesi pencerelerden içeriye doluyor. Odanın kapısını kapatıp elektrikli ısıtıcıyı çalıştırıyorum. Üzerimdeki battaniye ve elimdeki konyaklı kahve dolu kupa yavaş yavaş içimi ısıtıyor. Yan odadaki raflardan birinden rastgele bir kitap alıp okumaya başlıyorum. Radyoyu açtığımda evden kaçmış bir çocuğun, sokaklarda, kir pas içinde yaşadıklarını anlatan bir şarkı duyuluyor. Düzenli olarak kira ödediğim, sıcak evim varken neden burada, battaniyenin altında vücut sıcaklığımı korumaya çalışıyorum? Gene, her cevabını veremediğim soru gibi tembelliğim mi bahanem? Şimdi, şu sıcacık battaniyeyi bırakıp o kadar yolu kim gidecek?

Hayatını mahveden bu yorgun, bıkkın ruh halin mi yoksa? Bir çalgı aleti çalmayı öğrenmek, hobi kurslarına gitmek, yeni bir yabancı dil ile ilgilenmek çok zor artık. Hepsi tembelliğine boyun eğiyor. Dışarıya çıkıp yeni tanıştığın, hoşlandığın bir kadınla buluşmak bile yorucu. Bunun kavgası var dövüşü var. Seni bekleyen mevziiler var. Bir sürü kafa karışıklığının ardından sevişmek var.

Vakit gece yarısını çoktan geçmiş, battaniyeye iyice sarılmış, kitabı okumaya devam ediyorum. Kitaptaki her hikâyenin sonunda balkona çıkıp soğuk geceye ardı ardına sigaralar yakıyor, hikâyelerin ağzımda bıraktığı tadın zevkini çıkarıyorum. Her seferinde rüzgâra yenilip içeri geçiyor, her yeni hikâyeye başladığımda yarı yarıya soğumuş battaniyemde vücudumu ısıtmaya çalışıyorum. Günün ilk ışıkları gökyüzünü pembeye boyarken son cümlesini okuduğum kitap elimden düşüyor.

7

Ulaştığı yeri ısıtmaya yetmeyen, o yorgun kış güneşinin yüzüme dokunan aydınlığına uyanıyorum. Üstüme dün gece çıkarıp bir kenara attığım kıyafetleri geçirip yavaş adımlarla otobüs durağına doğru yürüyorum. Her gün aynı saatlerimi dört duvar arasında geçirirken, dışarıda hayatın devam ettiğini unutmuşum besbelli. Her seferinde nasıl da dünyanın merkezinde zannediyorum kendimi. Gözlerim bir çift kamera, sadece benim gördüklerim, sadece benim hissettiklerim gerçekmiş gibi; ne büyük aptallık. Bildiğim sokakları, gelip geçen insanları garipsiyorum. Semt bana bir yabancıymışım gibi mesafeli davranıyor. Ofise ancak öğle yemeği sonrasında yetişebilirim. Sonra da beynimi eritecekler; müdüre bahane uydur, iş arkadaşlarının suçlayıcı bakışlarına maruz kal, estetiği olmayan bir sürü rakamla, çizimlerle uğraş. Yolumu değiştirip Akmar pasajına doğru gidiyorum. Pasajın alt katının girişinden, test kitaplarının arasından geçip Fuat abinin dükkânından rastgele bir kaç kitap seçiyorum. Rengârenk kapaklı kitaplar var, bonibon şekeri gibi vitrinleri süslüyorlar. Tüm kitaplar bir düzen içinde raflara dizilmiş. Yayınevleri, kuşe kâğıda baskılar, kelimeler, yalanlar, tüccarlar… Hepsi kendilerine bir yer bulmuşlar. Üst üste istiflenmiş kitapların arasından yerel bir yazarın, ismini havada süzülen bir çiçeğin adından aldığı kitabı dikkatimi çekiyor. Kitap kulesinin arasından çekip incelemeye başlıyorum. Gözlerim kitabın kapağında, bana doğru yaklaşan kadının siluetini fark ediyorum.

“Papatyaları çok severim.”

“Efendim?”

“O elindeki kitap diyorum. Çok güzel.”

Gözlerimi kitaptan kaldırınca kadınla göz göze geliyoruz. Uzun ve kemikli bir yüzü var. İlk bakışta burnundaki kemer dikkati çekiyor. Göz çukurları derin, saçları seyrek ve özensizce arkadan toplanmış. Kadının görünüşü canımı sıkıyor.

“Tavsiye eder misin?”

“Elbette. Hem o kitabın yazarı bazen buraya uğrar. Kitabının satılıp satılmadığını sorar.“

“Satılıyor mu?”

“Bilmem. Burada çalışmaya daha dün başladım da.”

Bir kaç kitap daha seçip ücretlerini ödedikten sonra kitapçıdan dışarı çıkarken arkamdan bir ses duyuyorum.

“Kitabı okuduktan sonra gene uğra. Yazarla tanıştırırım seni.”

Akmar pasajından Cemal Süreya sokağına dönüyor oradan da Moda tarafına doğru amaçsızca yürüyorum. Bu saatte yanına gidebileceğim biri yok, herkes işinde gücünde. Bahar geliyor aklıma. Birkaç kere çaldıktan sonra telefonunu açıyor. “Hastayım biraz. Evdeyim ıhlamur içiyorum, hava soğuk gel sende üşüme sokaklarda” diyor. Şehrin karşı yakasına geçip Bahar’ın evine doğru giderken markete girip bisküvi, çerez, çikolata alıyorum. Beşiktaş’ta yeşillikler içinde yaşlı bir arka sokakta, bahçesinde kış gülleri olan apartmanın kapısından giriyorum. Üzerinde hırkası, ayağında pofuduk terlikleri ile Bahar kapıyı açıyor. Sümkürmekten tahriş olmuş, kırmızı bir burun ile karşıma çıkıyor. Elimdeki torbayı alıp mutfağa götürürken ben de salona geçiyorum. Salonda Bahar’ın annesi televizyonda evlendirme programlarından birini izliyor. Yanına gidip elini öpüyorum. Üstümde komik duran bir nezaketle Bahar’ın annesinin iğneli konuşmaları karşısında birkaç dakika bocaladıktan sonra Bahar yanımıza geliyor. Beni kurtarıp odasına götürüyor. Dağınık yatağın üzerindeki yorganı hafifçe yana kaydırıp oturuyor. Bir sandalye çekiyorum karşısına.

“Annenle beni biraz daha yalnız bıraksaydın düğün davetiyelerimizi bastıracaktı.”

“Benden bir an önce kurtulmaya çalışıyor. Ne oldu? Gitmedin mi bugün işe?”

“Gitmedim, canım istemedi.”

“Neyin var. Benden bile perişan görünüyorsun.”

“Dün gece geç yattım. Barikat geceleri çok soğuk oluyor. Isınma sorununu çözmemiz lazım.”

“Gece orada mı kaldın yoksa?”

“Dün gece bu bana çok iyi bir fikir gibi gelmişti.”

“Bu soğukta bütün gece ne yaptın orada? Hala yarı yarıya enkaz sayılır.”

“Kitaplarım orada. Hem kahve ve kanyak da vardı. Sen kendine bak, burnun kıpkırmızı.”

Bahar’ın annesi odanın kapalı kapısının dışından sesleniyor. “Kızım aç kapıyı.” Elindeki parlak metal tepside ince belli bardaklarda çay ve ev yapımı kurabiyeler getiriyor. Yanında da gelirken aldığım abur cuburlar var.

Aramıza bir zigon sehpa çekiliyoruz. Teşekkür edip kurabiyemi çaya bandırarak mideye indiriyorum. Annem aklıma geliyor. Ev yapımı kurabiyeler eşliğinde ince belli bardaklarda gençlik arkadaşlarıyla karşılıklı içilen çayları hatırlıyorum. O zaman ki arkadaşlıkların başka bir tadı var. Hayat çarpmamış yüzümüze henüz, cebinde tost – çay parası, çok daha eğlenceli bir dünya. Geleceği düşünmediğim, geçmişi hatırlamadığım zamanlar onlar. Bugün, tembelliğe ayırdığım bütün bir gün geçmişimden parçaları söküp önüme getiriyor. Henüz çocukluktan çıkmadığım, mutlu olduğum günleri anımsıyorum; bütün gün okulda arkadaşlarla şamata yapıp hormonlarla baş etmeye çalıştığım zamanlar. On altıncı yaş günümde annemin bana hediye olarak aldığı ucuz bir gitar vardı. Okuldan çıktıktan sonra bir kaç arkadaş bir araya gelip evimizin küçük odasına kapanır, saatlerce müzik yapmaya çalışırdık. Beraber öğreniyorduk naylon tellerden melodiler çıkartmayı. Annem elinde çay tepsisi ile kapının dışında belirince gitarlarımızı kenara bırakıp kurabiye eşliğinde çaylarımızı içerdik. Anne öyle bir şey olarak kaldı aklımda; çay demleyen, yanında da kurabiye yapıp getiren bir sevgi olarak kaldı. İçilen çayın tadının demleyene, getirene, hatta karşılıklı içilene göre değişmesi ne tuhaf. Mutsuz bir arkadaşla içerken kokan hüzün, uzun süredir görmediği dostlarla içerken içi dolduran bir başka sıcaklık… Sadece müzik ve şamata dolu o günlerde ne kadarda mutlu olduğumu, o içtiğim çayların tadında anımsıyorum. Sonra üniversitede herkesin dünyayı değiştireceğini düşündüğü arkadaşlıklar var; kimi gezgin, kimi şair, kimi müzisyen. İnsanın geleceğine inandığı zamanlar arkadaşlıklarda daha sakin, daha tahammül dolu. Tabi henüz kimse para kazanma derdine düşmemiş, zamanla mücadele etmiyor, umursamıyor.

Sevdalar da değişiyor. Çok iyi hatırlıyorum soğuk bir sonbahar gecesi, üniversitenin kuytu bir köşesindeki küçük bir taş havuzun etrafında bağdaş kurup oturmuşuz üç beş arkadaş. Ucuz bir şarabı döndürüyoruz. Kafalarımız güzel, birbirimize yaklaşıp sohbet ederek ısınmaya çalışıyoruz. O an yanımda sevdalandığım kadın, kendisinin haberi yok, ortamdaki kimsenin haberi yok. Sinemadan bahsediyoruz, edebiyattan, müzikten. İçimiz ısındıkça ona yaklaşıyor koluna giriyorum. Her şey kendiliğinden gelişiyor. Plan yapmaya, güzel giyinmeye, gürültülü arabalara hatta güzel sözlere, şiirlere gerek yok. Kendimiz yeterince güzeliz o gün.

Bunları anlatıyorum Bahar’a. Geçmişimin hayaletlerinin dedikodusunu yapıyorum. Bahar burnunu çeke çeke dinliyor söylediklerimi.“ Çayları yenileyelim mi?”

“Ne yapmak istiyorsun Bahar? Nasıl yaşamak istiyorsun?”

“Bilmem. Yaşıyorum işte, olduğu gibi. Ne düşünsek, ne plan yapsak boş, hayatın kendine göre bir planı var zaten. Öyle değil mi? Sen ne istiyorsun?”

“Daha mutlu olacağım bir hayat yaşamak isterdim. Ne bileyim… Yemek yapabilirdim belki. Severim yemek yapmayı.”

“Resim yapmak isterdim ben de. Hatta konservatuara gitmek vardı aklımda. İstemedi bizimkiler.”

Bahar yaptığı resimleri gösteriyor. Karakalem ile yapılmış portreleri tek tek inceliyorum. Kâğıtların birinde Fikret çıkıyor karşıma.

“Ne güzel yapmışsın. Ama Fikret’i olduğundan daha güzel çizmişsin.”

Kitaplarla devam ediyor sohbetimiz. Kâğıt ve mürekkepten dünyalar bahse konu. Kadınlardan konuşuyoruz. Hikâyeler yazan kadınlardan; Aslı’dan, Tezer’den Leyla’dan, Tomris’ten açılıyor konu. Hepsine aşığım diyorum. Hangisi ile tanışsam, sohbet etsem, yakınlaşsam sevdalarına düşerim gibi geliyor. Bir insanın yazdıklarını okuyarak ona âşık olunabilir mi Bahar? Bir gün okumaya değer bir şeyler yazabilirsem güzel adamlar ve kadınlar bana âşık olabilir mi? Aynı kadına âşık olan şairlerden bahsediyoruz. Hep beraber bir rakı masasında oturmuşlar. Hepsi aynı kadına sevdalı, hepsi aynı kadın için şiirler yazıyor. Hepsi masada ki o güzel kadının gözlerini yakalamaya çalışıyor. Bu kadar güzel insanların böyle güzel dostlukları, aşkları olağan yaşama arzularını yiyip yutabilir. Tek bir kaçış şansımız var. Yaşama sevincimizi kaybetmeyelim diye onlardan kalanlar var. O güzel insanlar, arkalarında bıraktıkları dizelerle, satırlarla, hikâyelerle geçip gittiler bu dünyadan.

“Çorba içtin mi sen?”

“İçmedim.” diyor Bahar. Suratı çocuk gibi asık, dudaklarını büzmüş bir halde omuzlarını kaldırıp indiriyor.”

“Brokoli var mı?”

Bahar’ın annesi salondaki televizyonda magazin programları arasında gezinirken mutfağa geçip brokolileri tek tek yıkıyor, rendeden geçiriyoruz. Kızarmış tereyağına bir miktar un katıp kısık ateşte karıştırıyor, topaklanmasını engelliyoruz. Ardından tencereye bir bardak süt katıp iyice karıştırıyor ve kremamızı elde ediyoruz. Üzerine rendelenmiş brokolileri atıp gerekli miktarda su ilave ettikten sonra tencerenin kapağını kapatıp hafif hafif kaynamasını bekliyoruz.

“Afiyet olsun.”

“Süper olmuş.”

“Bol bol da portakal, mandalina ye. Yarına bir şeyin kalmaz.”

“Barikatı ne zaman açıyoruz Toprak?”

“Bilmem. Seni de yalnız bıraktık, çok uğraştın. Bir an önce iyileş de hallederiz.”

“Yeni yıl arifesinde açılış yapsak nasıl olur?”

Daha sonra açılış için yapmamız gerekenleri konuşmaya başlıyoruz. El afişleri, posterler hazırlamalı, eşe dosta haber vermeliyiz. Barikatın açılışını yılbaşı partisi haline getirmek konusunda hem fikir oluyoruz. Bahar’ın yanından ayrılıp vapur iskelesine doğru yürüyorum. Vapura son anda yetişip Kadıköy’e geçiyorum.

8

Moda çay bahçesinde oturmuş çayımı içerek ısınmaya çalışırken telefonum çalıyor. Telefonu açar açmaz Fikret konuşmaya başlıyor.

“Akşam maça gidiyor muyuz? ”

“Ne maçı?”

“Aklın yerinde mi senin? Derbi var bu akşam.”

“Hiç havamda değilim. Zaten takım da tat vermiyor. Ben gelmesem olmaz mı?”

“Hadi ama tek başıma mı bırakacaksın beni?”

Bir kaç saat sonra Fikret yanıma geliyor. Birlikte maçın yayınlandığı kafelerden birinin, kuytudaki sandalyelerinden ikisine oturuyoruz. Maçın başlamasına bir saat kala mekân yarı yarıya doluyor. Karşımızda büyük ekran, son model bir televizyon, etrafımızda üzerlerinde sarı, kırmızı ve lacivert formalar, atkılar olan kadınlar ve erkekler var. Kadınların sayısı neredeyse erkekler kadar.

“Futbol seven bir kız arkadaşım hiç olmadı Toprak.”

“Benim de olmadı. Olmasın, o da bize kalsın. Hatırlasana, Müjgan ile beraber gelmiştiniz bir seferinde maç izlemeye. Kız futbolu sevmediği halde senin için seviyormuş gibi yapıyordu. Hiç sevemedim o sevgilini. Seni benden bile kıskanıyordu. İkimiz beraber vakit geçiremiyorduk.”

“Sevgilimi mi kıskandın Toprak. Yürüyor musun bana yoksa? ”

“Hıyara bak, evet hastayım yıllardır sana ama söyleyemiyorum.”

“Hakkın var, sevgilinin benim sevdiklerimi sevmesine gerek yok. Beni sevse yeter.”

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra;

“Baharı çağırdım. Gelecek birazdan.” diyorum. Fikret gevrek gevrek sırıtıyor.

Maçı izleyeceğimiz mekânda televizyonun sesi bir hayli yüksek. Takım elbiseli ve şişman eski futbolcular maç öncesi yorumlarını yapıyorlar. Çocukluğumuzun futbolcularını canlı ve yaşlı izliyoruz. Zamanın popüler sporcuları artık bizden daha genç. Çocukluk kahramanlarımız futbolu çoktan bıraktı.

Bahar gelip yanımıza oturuyor. Bir yandan maça bakarken bir yandan da Bahar’ın mimiklerini, heyecanını izliyorum. Bakışlarından, dudaklarının

kıvrımlarından, gözlerini devirmelerinden düşüncelerini okumaya çalışıyorum. Herkes tek bir ekrana bakıp aynı şeyleri görürken ben gizli gizli Bahar'ın göz bebeklerinden yansıyan görüntüyü yakalamaya çalışıyorum. Maçın ilk yarısı biterken Kırmızı takımın oyun kurucusu ceza sahasının dışından vurduğu sert şutla takımını 1-0 öne geçiyor. Fikret gol diye ayağa kalkarken kazağından tutup oturtmaya çalışıyorum. Sert bakışlardan kaçamıyoruz. "Sakin ol Fikret, dayak yedireceksin bize. Kadıköy lan burası." Gerçi şöyle güzel bir dayak da rahatlatır insanı. Yaramazlık sonrası anneden yenen dayağın verdiği sakinlik, hayatın size sertçe vurup ağzınızı burnunuzu kırdıktan sonra gelen dingin ruh hali, farklı bir tadı var bunların.

İlk yarı bitince açık havaya, sigara içmeye çıkıyoruz. Bahar sigara içmediği halde yanımızda duruyor. Kafenin hemen karşısındaki ağacın altında ayakta dikilip maçla ilgili yorumlar yapıyoruz. Kırmızı takımın sol tarafı otobana dönmüş durumda. Hocanın önlem alması lazım diyorum. Belki de oyuncu değişikliği iyi gelir takıma. Bahar Kırmızı takımın sol bekinin, sahada ki en kazma oyuncunun ne kadar yakışıklı olduğundan bahsediyor. Bunda garip bir şey yok. Biz de kadın voleybol maçlarını izlerken hatunların kıçlarına bakıyoruz.

Maçın sonlarına doğru Lacivert takımın savunma oyuncusu köşe vuruşundan gelen topu şık bir kafa vuruşuyla kale direklerinin içine gönderiyor ve maçı izlediğimiz kafe karışıyor. Fikret üzüntülü, Bahar da şaşkın şaşkın bana bakıyorlar. Beraberlik iyi değil, yenilgiden bile kötü. Yenilgiden sonra sessizce terk edilebilir futbol sahası, beraberlik hep akılda. Maçın bitiş düdüğü ile birlikte dışarı çıkıp otobüs duraklarına doğru yol alırken,

"Bir gün stada gidelim maç izlemeye." diyor Fikret. Bahar heyecanla;

"Çok iyi fikir, ne zaman gideriz?"

Fikret bana bakıp göstereceğim tepkiyi bekliyor. Boş gözlerle bakıyorum. Böyle basit bir konuda, böyle bir merasim saçma geliyor olmalı Bahar'a. Fikret kalabalık fobimi, korkumla her yüzleşmemde; bir konserde ya da futbol maçında nasıl paniğe kapılıp oradan kaçtığımı biliyor. Cevabını bildiğin soruları neden soruyorsun Fikret?

Otobüs durağına yaklaşırken Bahar soru işareti dolu gözlerle bize bakıyor.

"Bakalım, olabilir. Kalabalık içinde olmayı pek sevmiyorum."

Bahar'ı otobüse bindirdikten sonra yol üstündeki büfelerden birine uğrayıp sosisli sandviç alıyoruz. Sosislilerimizi ısırırken sağanak yağmur başlıyor. Büfenin verandasına sığınıp yağmurun dinmesini bekliyoruz. Yağmurun şiddeti azalınca sokağın ortasına doğru yürüyüp ellerimi gökyüzüne açıyor, yüzümü göğe çeviriyorum. Fikret' de yanıma gelip bana eşlik ediyor. Kendi hallerinde dans eden, olduğu yerde zıplayıp kahkahalar atan iki deliyiz. Hafif yağmurda ıslana ıslana Bahariye caddesine çıkıyoruz.

"Fikret senin aranda bir şey mi var bu kızla?"

"Hangi kızla?"

"Hani şu kız, ismi Bahar olan. "

"Hayırdır? Göz mü koydun yoksa hatuna? "

"Ne alakası var? Aranızda bir şey var gibi hissettim sadece. Hatun ağzının içine bakıyor. Maç izlerken hali neydi öyle."

"Hayır, hayır, anlamaz o futboldan. Yanımızda olmak için geldi işte. Bizi taklit ediyor aklı sıra. Aramızda düşündüğün gibi bir şey yok. Hani ilk tanıştığımızda düşünmedim değil, gördün sen de tatlı hatun."

"Hoşlanmadın mı ondan? "

"Elbet de hoşlandım. Ama bilirsin işte… Nedense kafamın uyuştuğu kızlarla gidip arkadaş oluyorum. "

"Kahve içelim mi?"

Bahariye caddesi üzerindeki kapitalist kahve dükkânına girip kahve alıyoruz. Benim ki sade, Fikret'in ki sütlü. İkimize de tek şeker. Kahvemin dumanını içime çekiyorum. Burnumun ucundan yağmur damlaları sıcak kahveme dökülüyor.

"Nasıl gidiyor senin şu roman projeleri?" diyorum gözlerimi kahve fincanından Fikret'e doğru kaldırırken.

"Gitmiyor. Yazmaya başladığım tüm hikâyeleri yarıda bırakıyorum. Hiç biri içime sinmiyor. Doğru zaman değildir belki. Belki de yazmak bana göre değildir."

"Gözünü karartıp, boş bir kâğıdı ya da bir bilgisayar ekranını karşına alıp yazmalısın aklındakileri. Nasıl güzel yazarım derdinden, yazamıyorsundur belki. Belki de aklın sürekli hikâye de olmalı. Hikâyenin güzel olup olmadığında değil."

"Sana bahsettiğim son hikâye vardı ya, hani şu var olmamayı isteyen çocuk hakkında olan. Heyecanla başlamıştım ona. Her gece oturup yazıyordum az da olsa. Gün içinde sürekli karakterleri, diyalogları, sahneleri düşünüyordum. İlk bir kaç bölüm bitmişti. Yirmi-otuz sayfa kadar.

Sonra beni hasta etmeye başladı Toprak. Sürekli hikâyeyi düşünmek o kadar kalbimi sıkıştırıyordu ki bırakmak zorunda kaldım. Oturup yazamıyorum şimdi. Beni kötü hissettiriyor. Günlük yazmak, ciddi konulardan bahsetmek, dünyayı kurtarma planları yapmak insanı ne kadar rahatlatıyorsa, bir hikâye oluşturup kendini karakterlere bölmek, hepsini ayrı ayrı yaşayıp onları sevmeye çalışmak da o kadar huzursuz edici. Belki de bu yüzden karakterlerimi öldürmek geliyor içimden. Genelde de intihar. Hikâyenin en başından bunu biliyorum. Biliyor musun hayvanlar da intihar ediyormuş Toprak? Bunca insan, böyle mutsuz bir dünyada nasıl yaşıyor? Hadi biz yanılsamalarla yaşıyoruz. Hikâyeler okuyup, bir kaç satır bir şeyler yazınca hayatın yaşanmaya değer olduğunu zannediyoruz. Başka nelere tutunabilir, nasıl dayanabilir insan?"

"Bilmiyorum. İntihar edebilirdim. Eğer gerçekten fazlası olabileceğimi düşünseydim. Ölmeye değecek, üstelik bu kadar tantana çıkartarak ölmemi gerektirecek bir sebep bulabilseydim. Gene de yanlış olan bir şey var. Sokaklara dökülmeliydik. Böyle yaşamak istemiyoruz diye ortalığı yıkmalıydık. Fikret… İntihar etmeyeceksin değil mi. Yalnız bırakmayacaksın beni."

"Sana haber vermeden etmem merak etme. Endişelenme, hikâyelerimdeki karakterlerin ölümlerinden bahsediyoruz. Benimkinden değil. "

Mekânın klimaları ve kahvenin sıcaklığı içimi ısıtmaya başlasa da elim sigara paketine gidiyor. Kahve bardaklarını yanımıza alıp sokağa çıkıyoruz. Kahve dükkânının sahanlığında, şiddetini tekrar arttırmış yağmura karşı üst kattaki dairenin balkonunun koruması altında birer sigara yakıyor ve yağmurun sesini dinliyoruz. Sokaktan, mavi bir şemsiyenin altında kol kola girmiş bir çift geçip gittiğinde Fikret çiftin arkasından uzun bir süre baka kalıyor. Sigarasından son bir nefes çektikten sonra yağmura aldırmadan sokağa atılıp şemsiyeli çiftin peşinden yürümeye başlıyor. Arkasından sesleniyorum ama nafile. Ben de Fikret'in peşinden gidip yanında yürümeye başlıyorum.

"Ne oldu Fikret, nereye gidiyorsun?"

"… "

"Kim bunlar, neden takip ediyoruz bu insanları?"

"… "

Cevap vermiyor. Ben de onun yürüyüşüne sessizce eşlik ediyorum. İkimizde sırılsıklam Bahariye Caddesinden Moda'ya doğru ilerliyoruz.

Adam sevgilisi ile kol kola, şemsiyenin altında romantik anlar yaşarken biz ne yapıyoruz Fikret? Sevgililer moda çay bahçesinin karşısındaki ara sokağa girip biraz ilerideki bir apartmanın kapısından içeri giriyorlar. Sokağın köşesinde durmuş onları izliyoruz. Fikret bana bakıyor. Gözlerindeki çaresizliği okuyabiliyorum.

“İyi misin? Kim bunlar? ”

“Müjgan.”

“Yanındaki çocuk?”

“Bilmiyorum.”

9

Fikret’in omzuma dokunması ile uyandıktan sonra ıslak ve kirli kıyafetlerimi üzerime geçiriyorum. Evden alelacele çıkıp yol üstündeki kahve dükkânından birer kahve alıp sigara ile birlikte kahvaltımızı ayaküstü yapıyoruz. Sigaralarımızı çabucak içtikten sonra Fikret ile tokalaşıp bizi iş yerlerimize götürecek otobüslere doğru ayrılıyoruz. Elimde karton kahve bardağı ile durağa doğru yürürken otobüsümün hareket etmek üzere olduğunu görüp koşturmaya başlıyorum. Otobüsün tekerlekleri bir tur atıyor ve ne olduğunu anlamadan yaşlı bir teyzeye çarpıp tökezliyorum. Kahve olduğu gibi üzerime dökülüyor. Otobüs yanımdan geçerken yerdeki pis su, toprak ve şehir tozundan oluşan çamur birikintisini üzerime sıçratıyor. Teyzeden özür dilerken kazağım içinden usulca göğsüme doğru gelen sıcaklığı fark ediyorum. Bu arada otobüs benden beş-altı metre kadar uzaklaşıyor. Peşinden ne kadar koştursam da şoför oralı olmuyor, basıp gidiyor. Üzerimde çamurlu ve ıslak kıyafetlerim, göğüs kafesimde ateş, bir de koku; kentin isli havası ile harmanlanmış yağmur, çamur ve kahve kokusu karışımı. Bir sigara daha yakıyorum. Sigara kokusu üzerime sindikçe kendimden biraz daha nefret ediyorum. Perişan halde, nereye gittiği belli olmayan küfürler savura savura bir sonraki otobüsü beklemeye başlıyorum. Daha da kötü kokamam herhalde. Paketten bir sigara daha çıkarıp, yenisini eskisinin ateşiyle yakıyorum.

Bir sonraki otobüs on dakikalık gecikmeyle geliyor. İçeriye girip arka koltuklardan birine oturuyorum. Çok geçmeden gözlerim kapanıyor. Gündüz düşümde bir bataklıktayım. Burnuma çürümüş ceset kokusu geliyor. Aşağıya baktığımda ölü insanların bedenlerinin oluşturduğu bir tepenin üzerinde olduğumu fark ediyorum. Biraz ileride başka bir tepenin üstünde Fikret’in dizlerinin üzerine çökmüş ağlamakta olduğunu görüyorum. Bir anda yağmaya başlayan şiddetli yağmur çürümüş et kokusunu üzerime yapıştırıyor. Midem bulanıyor ama korkmuyorum. Cesetlerin yüzlerine bakıyorum. Tanıdığım simalar; iş arkadaşlarım, üniversite arkadaşlarım, flört ettiğim kadınlar… Annemi görüyorum, soluk teni ve ışıldayan gözleri ile bana gülümseyerek bakıyor. Ahsen’i fark ediyorum, yüzünün yarısı çürümüş, çürük etlerinin arasından kafatasının bir kısmı seçiliyor. Sonra bir ses duyuyorum. Ceset yığınının derinlerinden

geliyor. Önce bir el çıkıyor içeriden sonra kafasını görüyorum. Bahar… Yardım et, kurtar beni diyor. Elini tutup çekmeye çalışıyorum ama ben çektikçe yığın beni de içine almaya başlıyor. Belime kadar gömüldüğüm sırada otobüsün freni ile sarsılıp uyanıyorum. Ha siktir. Ha siktir…

Ofise girdiğimde güvenlik görevlisi çocuk beni görüp oturduğu sandalyeden ayağa kalkıyor.

“Abi müdür gelir gelmez ofisine uğramanı söyledi.”

“Tamam, uğrayalım bakalım. Sen nasılsın?”

“İyiyim abi. Ne olsun?”

Asansörle idareci katına çıkarken iki genç stajyer yan gözle bana bakıp gülüyorlar. Bir tanesi elini burnunun önünde sallayıp arkadaşına bakıyor. “Biliyorum kötü koktuğumu, iğrenç bir insanım ben.“ Asansörden inip idareci odasına geçtiğimde müdürün aşağılayıcı bakışları ile karşılaşıyorum.

“Toprak bey bu haliniz ne? Üstünüz başınız perişan halde. İş yerine böyle gelinir mi? Üstelik gene geç kaldınız bugün.”

Ne diyebilirim? Dün gece arkadaşımla yağmur altında dans ettikten sonra eski sevgilisini takip ettik. Gece onun evinde kaldım. Sabah otobüsü yakalamaya çalışırken üzerime çamur sıçradı ve kahve döküldü. Bir de kâbus, hatırlamak istemediğim o korkunç kâbus…

“Diyecek bir şeyim yok müdür bey. Zor bir gece geçirdim diyelim. Olmaz bir daha.”

“Bu kaçıncı Toprak?“ Gereksiz bir samimiyet havasına bürünerek devam ediyor. “İşinde iyisin, projelerinden, verdiğin raporlardan memnunum. Ama kendine çeki düzen vermek zorundasın. Bu şirkette bir sürü insan çalışıyor. Onlara kötü örnek oluyorsun. Arada sırada da olsa bir takım elbise giy, kravat tak. Mesai saatlerine düzgün gel.”

Benim yaptığım projeler sayesinde milyonlar kazanıyorsun göt herif.

“Tamam müdürüm, dikkat edeceğim.”

“İçeride birikmiş on gün izinin var. Yılbaşına kadar onu kullan. Yeni yılda yenilenmiş, dinç, kendini işine tam anlamı ile veren bir Toprak istiyorum. Tamam mı?”

Şerefsiz! Kışın ortasında iznimi kullandırttığı yetmezmiş gibi bir de bunu lütuf gibi söylüyor.

”Peki, görüşmek üzere.” deyip ofisten hızlı adımlarla çıkıyorum.

Eve girdiğimde ilk işim, üzerimdekileri kirli sepetine attıktan sonra sıcak suyun altına girmek oluyor. Gözlerimi kapatıp suyun üzerimdeki kiri söküp attığını, beni tüm kötülüklerden arındırdığını hayal ediyorum.

Banyodan çıktıktan sonra temiz iç çamaşırlarımı ve pijamamı giyip yorganın altına giriyor, akşamüstüne kadar süren deliksiz bir uykuya dalıyorum.

Akşama doğru karnımda gurultuyla ve hafif bir baş ağrısıyla uyanıyorum. Banyoda yüzümü yıkayıp kendime gelmeye çalışırken Efe içeri girip klozete işemeye başlıyor.

“N’aber? Görüşemiyoruz.”

“İyidir… Sen ne yapıyorsun? Klozetin kapağını kaldırsana.”

“Tamam, tamam kaldırıyorum. Kapıcı uğradı geçen gün üç aylık aidat birikmiş. Sizi bulamıyorum evde diye söylenip duruyor.”

“Tamam, çıkarken bırakırım komodinin üstüne.”

Dolaptan temiz giysiler bulup üzerime geçiriyorum. Kadıköy’de ekmek arası bir şeyler atıştırdıktan sonra Fikret ile buluşup dün gece Müjgan’ı ve yanındaki adamı sonuna kadar takip ettiğimiz sokağın başına gidiyoruz.

Yağmurlu bir sonbahar öğleden sonrası tanışıyorlar Fikret ile Müjgan. Üniversiteden bir kaç arkadaş okulun üstü branda kaplı kantininde oturmuş, tüplü ısıtıcı ve sıcak çikolata ile ısınmaya çalışırlarken ertesi gün girecekleri sınava hazırlanıyorlar. Fikret konuya hâkim, anlatıyor da anlatıyor. Önündeki deftere şemalar çiziyor, arkadaşlarına sorular soruyor. Fikret’i dinleyenlerin arasında Müjgan da var. Bölümden arkadaşlarının ders çalıştıklarını görüp yanlarına oturmuş. Çalışmaları bittikten sonra Müjgan Fikret’ den ertesi günkü Lojik Devre Tasarımı sınavı için onu çalıştırmasını rica ediyor. Tamam diyor Fikret. Güzelliklere hayır diyemez zaten. Sonunda yüksek notlarının karşılığını aldığını düşünüyor. Başka türlü böyle güzel bir kadından baş başa bir buluşma teklifi alabilir miydi?

Ertesi gün okulun kütüphanesinde buluşuyorlar. Her şeyi en baştan, didik didik ederek anlatıyor Fikret. O anlatırken Müjgan bazen onun kolunu tutuyor, ara sıra gözlerinin içine bakıyor. İltifatlar ediyor bizim oğlana. Ah be dostum, kendini özel hissettin değil mi? Bunca erkeğin arasında, üstelik bunca yakışıklı, zengin, esprili, ağzı laf yapan erkek arasında seni seçtiğini, senin içindeki farklılığı gördü sandın. Oysa bir kaç saat sonra sen televizyon karşısında maç izleyip portakal yerken, ya da bir kaç gün sonra benimle oturmuş bira içip salak saçma esprilerime gülerken, belki de bir kaç hafta sonra bir pazar sabahı hafif bir müzik açmış, yatakta tembellik yaparak yarı uykuda hayaller kurarken o başka bir erkeğe kocaman gözlerini pörtleterek bakıyor, eline dokunuyor ve ona iltifatlar ediyordu. Sevdiğin kadının hayat enerjisini erkeklerle flört etmekten aldığını sana

nasıl anlatabilirim? Gözlerin bir yalana inanmaya bu kadar hazırken, Müjgan'ı benimle tanıştırdığında benimle de flört ettiğini sana nasıl söyleyebilirim?

Sonraki günlerde bizim oğlan her gece bilgisayar karşısında gece yarılarına kadar oturuyor. Şarkılar gönderiyor kıza. Karşılığında şarkılar alıyor, tekrar tekrar dinliyor. Cümleleri, melodileri kendine mal ediyor. Müjgan'ı çalıştırdığı sınavın sonuçları açıklandığı gün; duyuru panosunun önüne geçmişler kendi isimlerini arıyorlar. Aslına bakarsanız her ikisi de Müjgan'ın ismini arıyor. Sonra Fikret'in notunu da görüyorlar. Her ikisi de başarı ile geçmiş sınavı. Müjgan sevinç içinde Fikret'e sarılıyor. Bizimki de artık harekete geçmesi gerektiğini düşünüp kızın elini tutuyor. Kız da çekmiyor elini. Bir süre o şekilde, el ele iki sevgili gibi yürüyorlar. Ertesi gün Fikret ulaşamıyor Müjgan'a. Ardından gelen bir kaç gün de açmıyor kız telefonunu. Fikret'in attığı mesajlara cevap vermiyor.

Bir gün Fikret üniversitenin bahçesinde bir bankta oturmuş sigarasını içerken, Müjgan'ı bir adamın kolunda görüyor. Anlam veremiyor Fikret; gözlere, dokunmalara, sarılmalara, el ele tutuşmalara. Belki mutsuzdur diyor, ayrılacaktır yakında. O andan sonra kendi kafasında ilişkiler ağı kurulmaya başlıyor. Tam o an yeniden yaratıyor âşık olduğu kadını; kendi istediği gibi, kendi umduğu gibi.

Fikret ertesi gün Müjgan'ı yalnız yakalıyor. Acemice hesap sormaya kalkıyor. Oysa Müjgan ona hiçbir söz vermedi. Fikret'in verebileceği bir cevap yok. Ama el ele tutuştuk, beni sevecekmiş gibi baktın diyemiyor. Denmez zaten. Şaşkın şaşkın soruyor Müjgan;

"Senden hoşlandığımı da nereden çıkardın?". Özür diliyor Fikret. Yanlış anladığı için, kurduğu hayaller, beklentileri için kendisine de bir özür borçlu.

Geçen zaman boyunca yakın arkadaş oluyorlar. Fikret'e sorsanız aralarından su sızmıyor. Birbirlerine her şeylerini anlatıyorlar. Müjgan'a sorsanız… Müjgan'ın gözleri dört defa lacivert.

En sevdiğinden, en yakınından bile çekiniyor insan. Dostunu kollarından tutup sarsmak istiyorsun, onu kendine getirmek, yardımcı olmak istiyorsun, bir garip korkaklık peyda oluyor.

"Bu kız seni kullanıyor görmüyor musun? Canı ne zaman sıkılsa, ne zaman boşluğa düşse seni arıyor. Sen de balıklama atlıyorsun içine."

"Biliyorum Toprak, farkında değil miyim sanıyorsun? Canı istemezse telefonlarıma bile cevap vermez. Ama… Ama başka kimseyle onunla

oturup konuştuğum gibi konuşamıyorum. Kimsenin yanında onunla birlikte olduğum zaman ki gibi mutlu hissedemiyorum. Varsın o sadece ihtiyacı olduğu zaman arasın beni. Ona da razıyım ben.”

Bir gün yemek sözü vermiş Fikret Müjgan’a. Oysa bizimki yemek yapmayı bilmez. Benden rica ediyor. Bir Pazar sabahı yemek hazırlıyorum ikisine. Fırında tavuk eti, üzerine beşamel sosu ve ıspanakla hazırlanmış sos; kendi özel tarifim. Yanına patates püresi, pirinç pilavı ve salata yapıyorum. Bir de hazır kek ve puding ile pasta uyduruyorum. Mutfaktaki delilleri toplayıp suç mahallinde kaçıyorum. Akşam Fikret telefon açıyor.

“Çok sağ ol. Çok beğendi. Benim yaptığımı sanıyor hepsini.” diyor. Yemez dostum. Yemeği yer de bu numaraları yemez hatunlar. İyi yemek yapan erkeğin çekici olduğunu mu sanıyorsun, ya da çok kitap okuyan, şiirden anlayan erkeklerin; hanım evladı erkeklerin. Sen de biliyorsun, şiirleri genelde erkekler yazıyor, kadınlara yazılıyor ve kadınlar şiir seven erkekleri sevmiyor. Ara sokaklardan geçerken duvarlarda okuyorsun sevdiğin şairleri. Oysa kandırıyorlar hepimizi. “Kadınlar şiirlere âşık olur şairlere değil.“ Daha kaç defa duyman gerekecek hoşlandığın kadınların ağzından hayal kırıklıklarını ve daha kaç defa kaçacaksın onlardan.

Başka bir gün ikisinin de merakla bekledikleri bilim – kurgu türünde bir filmle iki bilet alıyorlar. Sinema salonuna girip koltuklarına kurulmalarından sonra ışıklar kapanıyor ve acıklı bir Türk filminin ikinci yarısı başlıyor. Salonun ortalarında bir yerdeler. Çıkmaya cesaret edemiyorlar. El mahkûm filmin ikinci yarısını izliyorlar. Işıklar açıldığında ikisinin de gözleri ıslak, birbirlerine çaktırmadan göz yaşlarını siliyorlar.

Gene aralarının iyi olduğu bir zaman aralığında; okulun bahçesinin kuytu bir köşesinde çimlere karşılıklı oturmuş içerlerken Fikret Müjgan’ı öpmeye yelteniyor. Kızıyor Müjgan. Pılını pırtısını toplayıp kalkıp gidiyor. Gecesinde bir kaç duble rakı, bizimkinin enkazını toplamak bana düşüyor.

O yağmurlu Kadıköy gecesine kadar uzun bir süre görmemişti Fikret Müjgan’ı. Şimdi onun evinin sokağının köşesinde ne yapıyoruz? Neden buradayız?

“Merak ediyorum Toprak; kiminle birlikte olduğunu, kimi sevdiğini. Ona nasıl sarıldığını. Biraz izleyelim sonra Barikat’a gideriz olmaz mı?”

Sokağı gören bir kafe bulup oturuyoruz. Fikret bakışlarını sokaktan ayırmadan çayını içiyor. Ben kitabımı açıp, âşık olduğu kadının kocası ile tanışıp onunla dost olan bir adamın hikâyesini okuyorum. Hava karardıktan

sonra gitmeye hazırlanıyoruz. Hesabı isteyip tam kalkacağımız sırada önümüzden Müjgan ile Efe geçiyor. Fikret taş gibi ağır oturduğu yere çöküyor. Efe Müjgan için uygun gördüğü bir adam değil. Yıllarca o kadar çok kıskandı ki onu artık bu duyguyla içten içe kavga ediyorsa bile, uyuşuk bir mücadele bu. Onun kendisini sevmediğini biliyor. Onu etkilemek için bir şey yapma isteği yok artık içinde. Egolarını yerle bir etmiş. Enkazın üzerinde otuyor. Müjgan'ı hayatında onu en az kendisi kadar sevecek biri olsun istiyor. Ah be dostum, bilmiyor musun sanki; biriyle mutlu olamamanın en etkili yolu hep onu çok sevmekti.

10

Fikret’i kolundan tutup Barikat’a doğru sürüklüyorum. Tam da böyle zamanlar için inşa ettik orayı. Barikat’a doğru giderken Fikret bir yandan dışındaki sessizliği ile bir yandan da içindeki kargaşa ile baş etmeye çalışıyor. Soğuk havada montunun yakaları yukarıda, kafasını bu yakaların arasına gömmüş; önüne doğru sabit bakışı, robot gibi tempolu yürüyüşü, çelik gibi soğuk sessizliği benden uzak dur diye sessizce bağırıyor. Uzak duruyorum ben de. Bazen öyle olur, istemezsin kimseyi yanında. Ne desen anlamsız; boş ver, sıkma canını, aldırma… Yalan olduğunu bildiğin bir şeye nasıl inanırsın? Bazen, kendi mutsuzluğunda boğulmak üzereyken yalana da ihtiyaç duyar insan. Ama şimdi değil. Şimdi sessizce, yan yana yürümek kâfi.

Bahariye Caddesi’nden Boğa heykeline doğru yürürken Efe’yi bizden daha çekici yapan şeyi düşünüyorum. Daha yakışıklı olduğu ortada; kemikli bir surat, güçlü bir çene, yeşil gözler ve şekilli kaşlar atletik bir vücudu süslüyor. Cesur, kendine güvenli, ne yaptığından, neden yaptığından emin hareket ediyor. Canı sıkılmıyor, can sıkmıyor, eninde sonunda eğlenecek bir şeyler buluyor. Hayatın kendisi o, hayatı çok seviyor olmalı, senin sevdiğinden daha çok. İnanmadığın bir şeyi ne kadar sevebilirsin? Kendini herhangi bir yere koyamadığın gibi, ne yapıyorsun, neden yapıyorsun hiçbir zaman emin olamıyorsun.

Hep böyle birbirimize benziyor muyduk Fikret? Yoksa birbirimizle konuşa konuşa aynı insan mı olduk? Tüm bu belirsizlik yetmezmiş gibi çirkiniz üstelik. Benim göbeğim, senin sayılan kaburgaların var. İkimizin de kafasında tonlarca ağırlıkta şüpheler var. Kadın hayatın kendisi işte; onu da sevmek istiyorsun, ona da inanmıyorsun. Güzelliğe yakın olabilmek, ona dokunabilmek, ona inanmak için yüzlerce sebep var üstelik. Hangi hatun kafasında bu kadar atıkla nefes almaya çalışan bir erkeği sevebilir?

Aşktan, sevgiden, kavgadan bahsediyorsun. Öyle bir sevişme hali bu her şey ile. Sokaklarda, bahçelerde, yataklarda hep aklının bir köşesinde bekliyor. Hayatı kucaklamak isteyip de onun yanında konuşamamak gibi. Onu uzaktan öylece sever gibi. Çok sevilmek istiyorsun, çok sevmek istiyorsun. Sevme potansiyelinin boşa gittiğine inanıyorsun. Oysa kimse böyle bir şey istemedi senden.

Caddenin bitiminde Fikret durup başını kaldırıyor. Bana dönüp;

"Artık genç değilim Toprak. O kadar senedir yaşıyoruz bak buralarda. Bunca sene düzgün bir hayatım olsun istedim. Mutlu biri olmak istedim. Olmadı. Şimdi, kendi hayatımın enkazının altında boğuluyormuş gibi hissediyorum."

"Öyle deme. Hem… Hem Müjgan için kendini böyle kötü hissetmeye değer mi? O seni hiç bir zaman senin istediğin gibi sevmedi. "

"Gerçekten, bilmiyor muyum sanıyorsun? Beni kurtar diye anlatmıyorum ki bunları sana. Derdime çare bulmanı istemiyorum. Sadece dinlesen olmaz mı? Kendimle yeterince mücadele ediyorum bir de sen benimle mücadele etmesen?"

"Hayır! Her şeyi dramatikleştiriyorsun. Tamam, âşık oldun salak saçma birine. Acı çektin. Eh fena hikâye de değil hani. Yazabilirsin bunları, anlatabilirsin. Etrafına bak, dönmeye devam ediyor dünya. Sen ise çok sevdiğin bir kitabı tekrar tekrar okuyor gibisin. Bazen, dünyadan ve kendinden kaçma planları yaparken, günlerce çıkmazsın evden dışarı. Konuşmazsın kimseyle. Düşünmezsin kendini; açlığını, sevgisizliğini, boşluğunu. Saatlerce kitap okursun, oyun oynarsın, hayal kurarsın. Dünya durmadan döner durur. Değişir her şey, herkes. Ama sonra, sonra kalkmak zorundasın o hikâyelerin başından. Kendi hikâyeni yaşamak zorundasın ne kadar boktan bile olsa."

Fikret sessizce dikiliyor olduğu yerde. Belli ki cümleleri kafasında toparlamaya çalışıyor. Dilinin ucuna kadar geliyor bir şeyler, görüyorum. Kısa bir sessizlikten sonra, tam da suskunluğumuz ikimize de rahatsızlık vermeye başladığı sırada Fikret'in ağzından tek bir cümle çıkıyor.

"Nasıl olacak o dediğin?"

Nasıl cevap vereceksin bu soruya? Ukalaca davranmayı, hayat dersi verir gibi konuşmayı biliyorsun. Sanki çok becerebiliyormuşsun gibi tadında bırakmayı, sanki hayat konusunda tutarlı bir görüşü kafanda yerleştirebilmişsin gibi caka satıyorsun. Hadi, cevap ver şimdi.

"Barikat'a gidelim mi?"

Yan yana, sessizce Kadıköy'ün ara sokaklarına, sakinliğine ve soğuğuna giriyoruz.

Barikat'a girdiğimizde cansız duvarlar karşılıyor bizi. Ufak tefek hatıralar biriktirmeye başlamış olsak bile tam anlamıyla alışamadık buraya. Yabancıyız hala biraz. İçindeyken öyle bir çekingenlik, bir beyefendilik var üzerimizde. Belki de hiç bir zaman evimdeymiş gibi hissedemeyeceğim

burada. Ödüm kopuyor, korkuyorum. Evsiz, yuvasız, huzursun bir hayata ne kadar tahammül edebilirim bilmiyorum. Burayı sevmem lazım, burayı çok sevmem lazım. Yeterince sevmezsem elimden kaçıp gideceğini hissediyorum. Barikat'ın tam ortasında ayakta durmuş, duvarlarına bakarken, bir düşünce parçasının, bir hayalin kendi ellerimizle ortaya çıkışına, bu dünyada bir hacim kapladığına şaşırıyorum.

Elektrik sobasını yanımıza çekip, kahve fincanları ellerimizde pencere kenarındaki masalardan birine oturuyoruz. Bildiğimiz tek tedavi yöntemi bu şekli bozuk yaralarımızın; kahve içip konuşmak. Konuşmak bahane, sussak da olur. Ben kahve dumanının fincanın üzerinden havada süzülüşünü izlerken Fikret tütün kesesini çıkarıp sigara sarmak için hazırlık yapıyor. İki farklı tütünü birbirine karıştırıyor. Birinin yeşil rengi, ağır bir kokusu var. Sigaraya aroma katmak için koyduğunu söylüyor. Karşılıklı otururken aramızda duran cam küllüğün dibine kahveden bir kaç damla damlatıyorum. Fikret'in sardığı hoş kokulu sigaradan sırayla birer nefes çekip dumanı pencereden dışarıya üflüyoruz. Frekansınız bilmediğimiz bir radyo kanalında bir kadının hüzünlü sesi yükseliyor. Sevgililerinden ayrılırken onların kalplerini nasıl söküp götürdüğünü anlatıyor. Fikret elindeki sigarayı küllüğün üzerine doğrultmuş, kafası hafifçe yana yatmış bana bakıp gülmeye başlıyor. Ben de içimden gelen gülme hissine engel olamıyorum. Neden güldüğümüzü bilmeden bir kaç dakikalık gülme krizine giriyoruz. Sakinleşip soluklandıktan sonra Fikret ile ara sıra oynadığımız küçük oyunumuza başlıyoruz. Birimiz bir fikir atıyor ortaya; kurgusal bir şey, gelecekte geçen bir hikâyenin başlangıcı, insanlık tarihini değiştiren bir icat mesela. Ya da 17.yy Avrupa'sında aristokrat bir vampirden açılıyor konu. Tek tek birleştiriyoruz aklımıza gelen parçaları. Zaman akıp gidiyor, hikâyemiz canlanıp havaya karışıyor, pencereden uçup gidiyor. Bir başkası, bir başka pencere kenarında çayını yudumlarken dışarı uzanıp hikâyeyi tutar içeri alır belki.

"Artık herkeste akıllı telefonlar var. Bazılarının ismi Android. Çok manidar değil mi? Bu akıllı telefonlar elimizde ama ileride beynimize girecek. Beynimizde bir çip olacak mesela. Yarı insan – yarı makina bir yaşam formuna dönüşeceğiz."

"Bu çipler ile insanları yönlendirmek, onların tüketim alışkanlıklarını kontrol etmek isteyen şirketler çıkar. Mesela "Şirket" denilen bir kuruluş, insanların aklına fikirler sokup onları programlamaya başlar. Bu sayede kendi ürünlerinin pazar payını büyütür ve dünyanın tüm ekonomisine hâkim

olan, devletler üzerinde tam bir hâkimiyeti olan büyük bir organizasyona dönüşür. ”

“Bazı insanlar beyinlerine şirketin çipler aracılığı ile gönderdiği düşüncelere direnir. “Direniş” adında gizli bir yer altı örgütü bu insanları bulup cerrahi bir operasyonla çiplerini çıkarır. ”

“Direnen insanların belirgin bir özelliği olmalı. Mesela hayalperest, gerçeklikle arası iyi olmayan insanlar olsun bunlar. Kurallara uygun hareket etme kabiliyetleri olmadığı için, otorite tarafından yönlendirmeye açık olmayan insanlar. Beyinleri onlara dışarıdan gönderilen sinyallere direniyor ve korkunç baş ağrısı çekiyorlar. Direniş’ te bu sayede buluyor bu insanları. Migren hastalığı tüm dünyada tehlikeli ve bulaşıcı bir hastalık olarak konumlandırılmış. Toplum içinde birinin başının ağrıdığını söylemesi o kişinin ayıplanmasına ve ondan korkulmasına sebep oluyor… Boğazım fena kurudu. Su alıp geliyorum ben.”

“Şirket bazı seçilmiş polisleri beyinlerindeki çipler sayesinde yeniden programlar ve üstün özellikler kazandırır. Bu özel timin görevi Direniş’i ifşa edip, mensuplarını yok etmektir. Direniş ise bu polislerin bazılarını canlı ele geçirip çiplerini beyinlerinden çıkartır. Ama bazı polisler beyinlerinde çip olmadığı halde şirkete itaat etmeye devam eder. Çok açıktım, bisküvi misküvi bir şey var mı?”

“Daha sonra direnişteki yazılımcılardan biri bir virüs üretir. İnternet ağına bulaştırılacak bu virüs ile insanların beynindeki cipler tamir edilemez bir şekilde bozulacaktır.”

“Ama direnişin liderlerinden birisi bu virüsü değiştirir ve çipin yok olmasını değil insanların direnişe itaat etmesini sağlayacak şekilde tekrar programlar.”

“Virüs yeni haliyle başarılı olur. Direniş gün geçtikçe güçlenip ekonomiyi ele geçirir. Direniş artık yeni Şirket olmuştur ve dünya aynı düzende devam eder. ”

Bize de bu yakışırdı. Kurulan o kadar hayalin sonunda gene karanlık, gene boktan bir dünyaya ulaştık.

Biz konuştukça hikâyelerimizle birlikte hava da yavaş yavaş kararıyor. Açık pencereden kulaklarımıza süzülen, Kadıköy meydanından bize doğru gelen insan seslerini fark ediyoruz. Sloganlar atılıyor. Bu saatte miting olmaz. Herhalde Fenerbahçe’nin maçı vardır. Önemsemiyoruz. Sokaklara çıkmayalı çok uzun zaman oldu. Artık aklımıza bile gelmiyor eylemler, toplantılar, yürüyüşler, toplu hezeyan anları. Dünya ile uğraşmaktan çoktan

vazgeçtik. Artık sadece kendimizle uğraşıyoruz. Belki de kalabalıktan korkuma muhteşem bahaneler buluyorum; dünyadan umudu kesmek gibi, yaşlanmak, yorulmak gibi.

Fikret demlediğimiz çayı bardaklara doldurmak için mutfağa giderken birden gözlerim yanmaya başlıyor. Yanaklarımdan bir kaç damla yaş süzüldüğünü hissediyorum.

“İki dakika içeri gittik ağlamaya mı başladın Toprak?”

“Gözlerim yanıyor.”

Cümlem biter bitmez dört beş el silah sesi duyuyoruz. Gözlerimi aralamaya çalışıp pencereden dışarı bakıyorum. Sokağın başından beyaz dumanlar yükseliyor. Dumanların yükseldiği yerden on beş - yirmi kişilik bir grup sokaktan aşağıya, barikatımıza doğru koşturuyorlar.

“Ha siktir! Kapat pencereyi. Biber gazı atmış orospu çocukları.”

Gözlerimden akan yaşları kazağımın koluyla sildikten sonra pencereden aşağıya baktığımda kaçan gruptan bir kaç kişinin apartmanımızın sahanlığına sığındığını fark ediyorum. Hemen kapıya koşup apartmanın otomatına basıyorum. Kapıyı açtığımda gelen seslerin artışından eylemcilerin merdivenlerden çıkmakta olduklarını anlıyorum.

“Arkadaşlar en üst kattayız. Buraya gelin.”

Soluk soluğa en üst kata kadar çıktıklarında karşılarında beni, otuz beş yaşında saçları iyice beyazlamaya başlamış, göbekli abilerini görüyorlar. Eylemciler yirmili yaşların başlarında olmalılar. Kuru öksürükler eşliğinde içeri giriyorlar. Kapıyı kapatıp arkadan kilitliyorum.

Soluk soluğa içeri girdiklerinde, en küçüklerinin, ufacık bir genç kızın zar zor nefes aldığını fark ediyorum. Ciğerleri dışarı çıkarcasına art arda öksürüyor. Kapalı gözlerinden yaşlar boşalırken sevgilisi olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu bir çocuk kızın koluna girerek sandalyelerin birine oturtuyor. Eylemcilerin boyunlarında şantiyelerden aşina olduğum mukavvaya benzer bir kumaştan yapılmış toz maskeleri, kafalarında deniz gözlükleri var. Yaptıkları hazırlıkların hiç bir faydası olmamış gibi gözüküyor. Hepsi perişan halde, bir yandan kendilerine gelmeye, sakinleşmeye çalışırken bir yandan da birbirleri ile ilgileniyorlar. Biz üniversitedeyken de insanlar böyle miydi Fikret? Birbirlerini seven, canları yanarken bile birbirlerine destek olan o insanlar nereye gitti şimdi? Biz neredeyiz? Bu çocuklar biraz daha büyüdüklerinde, iş güç derdine düşüp ciğeri beş para etmez insanların arasına daldıklarında birbirlerinin izini kaybedecekler mi?

Fikret nereden bulduğunu bilemediğim yarım bir limonu eline almış, eylemcilerin gözlerine sıkarken çocukların birinden bulduğum kremi gençlerin burunlarına sürüp içlerine çekmelerini söylüyorum. Ufak kızın nefes alış verişi bir türlü düzelmiyor. Elini tutup destek olmaya çalışan çocuktan kızın astım hastası olduğunu öğreniyorum. Ne yazık ki ilacı da yanında yok. Sevgilisinin suratında paniği, bir şeyler yapmasının en gerekli olduğu an da ne yapacağını bilememenin o çaresizliğini görebiliyorum. Biz de öyle değil miyiz? Sürekli bir hezeyan içinde bu hayatta yapmamız gereken önemli şeyler olduğunu düşünen ama ne yapacağı konusunda hiç bir fikri olmayan, boşlukta sallanıp duran mutsuz insanlar.

Dışarıya çıkıp polislere arkadaşımız hasta, ilacı yok deyip teslim olalım diyor direnişçilerden bir tanesi. Önce bir sessizlik oluyor. Belli ki herkes bu fikri aklında tartıyor. Nefes almaya çalışan küçük kız zar zor hayır diyor. Hayır! O oda da kimse, en başta nefes almaya çalışıp, hayata tutunmaya çalışan o küçük kız polise, yani gücü eline geçirmiş insan mahlûkatına inanmıyor. Arkadaşlarını o insanların insafına bırakmayacaklar. Hayır, ne olursa olsun dışarı çıkmayacaklar. Küçük kızın astım krizi tüm gece azalarak da olsa sürüyor. Zaman geçtikçe hırıltılı da olsa nefes alma sıklığı azalıyor. Sevgilisi kızın yanından bir an olsun ayrılmadan ona destek oluyor. Kendimi geri çekip onları izliyorum. Ne kadar umut vaat ediyorlar görüyor musun Fikret? Hepsi ne kadar genç, ne kadar güzel çocuklar. Kendinden yitirdiklerin aklına gelmiyor mu senin de?

Telefonlarını şarj ederlerken bir yandan da internette olayları takip edip birbirlerine anlatıyorlar. Onları dinlerken Fikret ile göz göze geliyoruz. Dünyadan haberimiz yok dostum. Zaman geçtikçe direnişçilerin gözlerinden yorgunluk akmaya başlıyor. Küçük kızın astım krizi de iyiden iyiye hafifliyor. “Böcek” ’in kanepeleri açıp yatak haline getiriyoruz.

“Burada yatabilirsiniz arkadaşlar.” Odanın kapısını kapatıp Fikret ile “Kız Arkadaş” ’ın masalarından birine geçiyoruz.

“Özenmiyor musun onlara sen de?” diyorum doğan güneşin ilk ışıkları gökyüzünü siyahtan griye çevirmeye başlarken.

“Çocuk onlar Toprak. Dünyayı değiştirebileceğini inanan saf çocuklar. Dünya onlara şöyle sağlam bir kroşe çaksın bakalım. Hep böyle mi kalacaklar sanıyorsun. Baksana biz ne hale geldik?”

Her şeye heyecanlanan, her şeye kendini kaptıran, nereden geldiği bilinmez hayat enerjisi ile koşturan, konuşan dostumun dedikleri beni sarsıyor. O an gözlerindeki yorgunluğu fark ediyorum. Bütün gece

uyumamış olmamızın getirdiği bir yorgunluk değil bu. İçeride, gözbebeklerinde başka bir şeyi görüyorum; inançsızlığı, boş vermişliği, bıkkınlığı; yani kendimi. Bana daha fazla benzeme dostum. Burası çıkmaz sokak.

Hüzünlü ve mahmur gözlerle gecenin dibine düşmüşüz. Düştüğümüz yerden çıkmak için ne bir arzu ne de inanç var içimizde. O sırada kapı çalınıyor ve kapı aralığından küçük kızın uzun sevgilisi kafasını çıkarıyor.

“İçeri gelebilir miyim?”

“Gel dostum ne demek. İsim neydi?” diyor Fikret.

“Ümit benim adım. Uyku tutmadı da.” İçeri girip oturduğumuz masaya bir sandalye çekiyor.

“Kız arkadaşın nasıl oldu?” diyorum.

“Daha iyi. Nefesi düzeldi iyice. Biraz önce uyudu. Çok sağ olun siz olmasaydınız ne yapardık bilmiyorum.”

“Dert etme. Biz buradayız.” Omzuna hafifçe vuruyorum.

Ümit’in minnettar bakışları hoşumuza gidiyor. İkimiz de ailelerimizin tek çocuğuyuz, kardeşin ne demek olduğunu bilmiyoruz. Sorgusuz, sebepsiz sevebileceğimiz bir abimiz ya da ablamız olsaydı bu kadar yalnız hissetmezdik belki. Dünyaya karşı savunmamız, kollamamız gereken küçük bir kardeşimiz olsaydı daha kolay tutunabilir, oradan oraya savrulmazdık. Belki de ne zaman boşluğa düşsek bize ihtiyacı olan o küçük yaramaz gelirdi gözlerimizin önüne, kim bilir? Ümit’e, bu yorgun, korkmuş ama inançlı gence de tam olarak anlamını kavrayamadığımız bir sempati besliyoruz. Kendi kaybettiklerimizi, gençliğimizi hatırlattığından mıdır nedir. Belki de hiç tatmadığımız kardeş sevgisi böyle bir şeydir.

“Siz ne yapıyorsunuz? Burası sizin mi?”

“Hayatta kalmaya çalışıyoruz. Burası bizim evet, ama açılışını yapmadık henüz. İlk misafirlerimiz sizlersiniz.” diyorum.

“Ne güzel yapmışsınız. Kendi mekânınızı kurmuşsunuz. Süper tasarım olmuş.” Odanın duvarlarını, müzisyenlerinin posterlerini, plakları inceliyor.

“Müthiş olmuş.”

Ümit bu dünyaya karşı direnişimize, barikatımıza, hayallerimize bizden daha çok inanıyor. Bizim kadar yenilmedi, yorulmadı, bizden daha genç. Onun gözünde hayata karşı zafer kazanmış insanlar mıyız şimdi Fikret? Olsun, bırakalım öyle sansın. Onun yaşına, adına, dünyasına bu yakışıyor. Hem nereden biliyorsun onun da yenileceğini. Herkesi kendin gibi umutsuz mu zannediyorsun?

Ümit gözlerinden yorgunluk akarken içeriye, sevgilisinin yanına dönüyor. Belli ki sarılıp uyuyacaklar. Geceden gelen heyecan ve korkunun verdiği yorgunlukla yan yana olmak, sadece koyun koyuna yatmak yetecek onlara.

İki orta yaşlı yalnız, günün tamamen aydınlanmaya yüz tuttuğu, sokakların sakinleşip polislerin nöbet değişimine gittiği saatlerde balkona çıkıp birer sigara daha yakıyoruz. Hiç kuş sesi duyulmuyor. Dün gece atılan gazlardan kaçmış olabilirler. Belki ölmüşlerdir. Bu sabah Kadıköy güne suskun başlıyor ve bunu ikimiz dışında hiç kimse dert etmiyor.

Masanın üzerinde ellerimi yastık yapmış uyuklarken birinin hafifçe omzuma dokunmasıyla gözlerimi açıyorum. Kafamı kaldırdığımda, dün geceki ufak kız; nefesi tamamen düzelmiş, göz makyajı hafifçe bozulmuş, uzun düz saçlarını kafasının üstünde topuz yapmış bir halde gülümsüyor. Gitmeleri gerektiğini, her şey için çok teşekkür ettiklerini söylüyor. Yarı kapalı gözlerle onları açılışa davet ediyorum.

Direnişçileri uğurlayıp kanepeye uzanır uzanmaz gözlerim kapanıyor. Rüyamda karlarla kaplı incecik bir patikadan yalınayak yürüyerek kocaman bir buzul dağına çıkıyorum. Zemine her basışımda ayak bileklerime kadar kara gömülüyorum. Ayağımı her havaya kaldırışımda ayaklarımın giderek morlaştığını fark ediyorum. Gözlerimi açtığımda ayaklarımı dışarıda bırakan bir battaniyeye sarılmış olarak buluyorum kendimi. İyi gene, kıçım da açıkta kalabilirdi. Dün gece kendimi kanepeye atar atmaz uyuduğumu hatırlıyorum. Battaniyeyi Fikret üzerime örtmüş olmalı. Doğrulup diğer kanepeye bakıyorum. Fikret üstünde başka bir battaniye, kafasının altında yastık olarak bir kırlent koymuş uyuyor. Fikret'i uyandırmadan battaniyesini ayaklarına çekip çarşıya iniyor, ekmek arası bir şeyler yiyorum. Karnımı doyurduktan sonra tanıdık birilerini bulurum umuduyla barlar sokağına yürüyor, oradan da kilise sokağından Bahariye Caddesine çıkıyorum. Bahar'a telefon açıyorum, hastalığının hemen hemen geçtiğini, bu soğuk havada dışarı çıkıp tekrar hastalanmak istemediğini söylüyor. Üniversiteden bir kaç kişiye tek tek mesaj atıyor, "Kadıköy'deyim buralarda mısınız?" diyorum. Yorgun ve kendi hallerinde evlerinde oturuyorlar. İlk defa benim dışımda herkesin yarın mutsuz olacakları bir pazartesileri var.

Yanımdan sevgililer geçiyor. Kadınlar hep güzel, erkekler hep mutlu. Bir sevgilim olsaydı keşke. Herkesin dinlenmesi gerekirken, işi gücü varken beni geri çevirmeyecek, benimle ilgilenecek biri. Beline sarılıp

gezebileceğim, saçlarına kafamı gömüp kokusunu içime çekerek huzurla uyuyabileceğim biri. Kıskanıyorum lan hepinizi. Tüm mutlu sevgilileri, konuşamadığım, dokunamadığım, sevemediğim güzel kadınları. Ne kadar da güzelsiniz hepiniz, sevgililik kurumu, sevgili saçı, memesi, kıçı, sıcaklığı, ıslaklığı ne kadar da güzel. Şimdi böyle yalnızken, arkadaşsız ve sevgilisizken ki nadiren ikisinin aynı insanda bir araya geldiği de olur, yenilen besin değeri düşük, kalori değeri yüksek yemeklerin, baş ağrısını geçiren kahvenin, yanına eşlik eden sigaranın, bu dünyayı hafifleten alkolün bile tadı yok. Ben de Barikat'a dönüyorum. İçerisi sessiz. Fikret ben dışardayken uyanıp evine gitmiş olmalı. Televizyona zaman öldürücü bir aksiyon filmi koyup battaniyenin altına giriyorum. Film bittikten sonra kafamı kırlente koyup gözlerimi kapatıyorum. Bu gün de bitsin artık.

11

Günler birbiri ardına, hızlıca geçiyor. Evimden hiç ayrılmıyorum; aylak aylak Kadıköy sokaklarında geziyorum. Her sabah değişik kafelerde oturup kahvaltı yapıyor, kahvemi içerken kitaplara, hikâyelere, bambaşka hayatların ortasına düşüyorum. Bir kitapçıya girdiğimde raflarda dizili kitapların hepsini okumaya bir insan ömrünün yetmeyecek olması gözümü korkutuyor. Kaç kelime, kaç soru var okunmayı bekleyen? Sadece romanlar kalsın. Çok satanları da çıkar aralarından. Bu dünyada ne kadar kargaşa, kaç tane çıkmaz sokak var? Anlam vermeye çalışıyorsun hepsine. Bu dünyanın sakilliğinden olsa gerek. Yoksa neden kaçmaya çalışasın?

Bu uzun ve dinlendirici günlerin öğleden sonralarında Bahar ile buluşup Barikat'ın açılışı için son hazırlıkları yapıyoruz. Akşamları Fikret de bize katılıyor. Isınma sorunu için pencere ve dış kapılara sünger çekiyor, duvarlardaki delikleri alçı ile kapatıp yama yapıyoruz. Sandalye ve masaların vidalarını kontrol ederek sağlamlaştırıyoruz. Bazı günler eve gidip banyo yapıyor, çamaşırlarımı değiştiriyorum ama uzun süre kalamıyorum orada. Neyim kaldı ki artık o evde; demir karyolalı tek kişilik bir yatak, ayakları katlanabilir portatif bir masa, ufak tefek süs eşyaları, tabak, çanak, tencere… Hiç birinin benim için anlamı yok. Medeniyet bozulup duran bir bulaşık makinası. Düzgün çalıştığında tertemiz tabakların olduğu bir sofraya oturuyorsun. Bol vitaminli yemekler, tadı hep biraz eksik içkiler önünde. Boğazından geçmiyor lokmalar.

Geçen günler boyunca Bahar beynimde giderek büyüyen bir tümör gibi. Onunla birlikteyken aklım rahat, bir garip huzur kokusu geliyor gökyüzünden. Sevişirken kolun kırılsa acımaz ya işte öyle. Ayrıldığımızda; çekik gözleri, küçük suratı, minik elleri aklımdan çıkmıyor. Hayat dolu hareketleri, teninin canlılığı, insanı rahat hissettiren gözleri geceleri rüyalarıma giriyor. Gündüzleri onu tekrar gördüğümde, yanında olduğumda her an tekrar bir rüyanın büyüsü ile kaplanıyor.

Hep beraber barikatın son bir kaç ihtiyacını alarak son hazırlıkları tamamladığımız ve kuytu bir kafede çikolatalı pasta ile bunu kutladığımız günün akşamüstü Bahar'ı şehrin karşı kıyısına götürecek vapura doğru yürüyoruz. Fikret ile giden vapurun ardından düşünceli gözlerle bakarken Bahar el sallayarak bizden yavaş yavaş uzaklaşıyor.

“Atamam kendimi denize…”

“Efendim?”

“Yok bir şey… Bahar’a âşık mısın Fikret?”

“Hayır değilim. Ya sen?”

“… ”

Sessizliğimi duyan Fikret kafasını bana doğru çevirdikten sonra yanıma yaklaşıp elini omzuma atıyor.”

“Bilmiyorum. Bu sorunun cevabını ben de bilmiyorum. Son zamanlarda aklımdan hiç çıkmıyor.”

“Emin misin Toprak? Hep beraber bir şeyin tam ortasındayız.”

“Hayatımla ilgili hiç bir şeyden emin değilim ki.”

“En azından açılışa kadar kıza yanaşma. Güzel kız. Yakışırsınız da birbirinize ama işler kötü giderse uğraştığımız bunca şey mahvolur. Son zamanlarda yaşadıklarımızın, barikatın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.”

“Tamam Fikret, uzatma.”

Doğru düzgün bir karar vermem lazım. Bazen cinsel çekim ile sevda birbirine giriyor. Hangisi olduğuna karar veremiyorsun. Sadece libido meselesi mi tüm bu yaşananlar? Koca koca egolar yetiştirmişsin hem, paçalarından tutup seni yavaş yavaş yiyorlar.

Tüm sokaklarda kargaşa hâkim, hep istediğin gibi. Kimseyi sevemediği için onu çok seven birini bulmaya çalışan bir adam var şu sokak başında. Hoş bir kadın görür karşı pencerede, sohbeti de güzel, gülüşü de. Koynuna almış, sarılıyor ona. Yavaş yavaş büyütür içinde şefkatini. Bak kafası bozuk biri geliyor karşıdan, kaybolmuş aşkını unutmak için sevişecek bu gece rastgele biriyle, hayatının erkeği oluverecek belki de o adam. Bak öbür tarafta yıllarca dostluk yapmış iki kişi var. Biri âşık olmuş bir gün diğerine. Sevememiş ama diğeri. İki buruk kalp, iki eski dost. Şu minibüsten inenleri görüyor musun? Çok hoşlanmışlar birbirlerinden, beraber yatağa girmişler birkaç kez. Kadın her sevişmenin sonunda ağlamış. Adamın hali bir başka, üzerine sifonu çeksen rahatlayacak belki. Öyle boktan bir his. Dayanamaz kimse böyle kötü hissetmeye.

Pencereyi açıp bakınca görüyor, biliyor insan. Sokaklar her gün bir başka kavgada, bir savaş hali peyda olmuş şehre. Nasıl rahatça koyacağız kafamızı yastığa. Hangi cephede yer aldığımızı nasıl bileceğiz onu söyle sen bana.

“Çok güzel bir hikâye yakaladım Toprak.” diyor Fikret vapur iskelesine sırtımızı dönüp yürümeye başladığımızda.

“Anlatsana. Nasıl bir şey?”

“Bir yazar var. Çok okunan, çok sevilen bir kitap yazıyor. Fakat kitabı yayınlattıktan sonra okuyanlar birer birer intihar etmeye başlıyor. Ülke çapında her yerde bu şekilde intiharlar gerçekleşince yazarı tutuklayıp içeri atıyorlar. Edebiyatçılar sendikası yazara bir avukat tutuyor ama yazar da suçsuz olduğundan emin değil. İntiharlardan dolayı, kitabı yazdığı için suçlu olabileceğini düşünüyor. Bir yandan avukatın yazara ve mahkemeye onun suçsuz olduğunu ikna etmeye çalışmalarını okurken bir yandan da yazarın yazdığı kitabı ve paralel olarak sebep olduğu intiharları okuyoruz. Gerçekten de adamın yazdığı karakterlere benzeyen insanlar hikâyedeki karakterlerin intihar ettiği şekilde intihar ediyorlar. Hikâyenin sonunda yazar yazdıklarının rüyalarında gördüklerinden yola çıkarak yazdığını söylüyor ve aslında geleceği görebilen bir çeşit medyum olduğunu öğreniyoruz. Yazdığı hikâyelerin kehanetleri olduğu ortaya çıkıyor. Her bir intihar, intihar eden tarafından kendi ölümünü okuyarak gerçekleşiyor. Nasıl?”

“Çok iyi, gerçekten çok iyi olmuş. Oturup yaz şunu. Ne güzel anlatıyorsun bak. ”

“Yazmam lazım. Artık bir şeyleri tamamlamam lazım.”

Konuşurken ayaklarımız bizi Kadıköy’ün içlerine doğru götürüyor. Barikat için hazırladığımız küçük el ilanlarını barların, kafelerin masalarına bırakıyor, posterleri boş bulduğumuz duvarlara yapıştırıyoruz. Akmar pasajına uğrayıp kitapçı camlarına posterimizin yapıştırılması için izin istiyoruz ama bu ricamıza pek sıcak bakmıyorlar. Sadece Fuat abi vitrinin bir köşesine asıyor posterimizi. O kadar kitap almışlığımız var, bizi kıracak değil ya. Daha önce Fuat abinin kitapçısında karşılaştığım kıza da veriyorum el ilanlarımızdan.

“Gelir misin açılışa?” diyorum.

“Gelmeye çalışırım. Okudun mu geçen önerdiğim kitabı.”

“Okudum evet. Teşekkür ederim. Güzelmiş gerçekten. ”

Teşekkür edip Fuat abinin kitapçısından çıkıyoruz. Sahile doğru yürürken;

“Bazen Bahar aklıma geldiğinde Ahsen’e ihanet ediyormuş gibi hissediyorum.” diyorum.

“Saçmalama Toprak. Ne alakası var. Kız başkasına âşık oldu gitti. Sen ne diyorsun?”

“Biliyorum, saçmalık. Ama bazen öyle bir hisse kapılıyorum.”

“Bak söz verdin. Açılışa kadar bir şey yapmak yok. Açılıştan sonra güzel bir plan yaparız ne dersin? Aklını alırsın kızın?”

“O nasıl olacak Fikret? Sanki bilmiyor musun hiç beceremediğimi bu işleri. Birinin beni sevmesi için ne yapmam gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Hoşlandığım kadınla baş başa kalıp konuya girmeye çalıştığımda elim ayağıma dolaşıyor. Bir köşeye sıkıştırıp dudaklarına yapışıyım diyorum. Ne olacaksa olsun. ”

“Senin burcun neydi, öküz mü?”

“Ne yapayım? Kendi içime dönüklüğüm kadınlarla iletişimimi de mahvediyor işte. Bir kadınla yalnız kaldığımda, hatunun benden hoşlandığını bilsem bile rahat olamıyorum. Günün anlam ve önemine dair söylenecek fiyakalı laflar gelmiyor aklıma. O anlarda gerginliğim karşıdakine de yansıyor. Konuşmam lazım dedikçe kilitleniyorum. Sonra yapılacak tek şey bir fırsatını bulup kaçmak oluyor.”

Orta halli bir şarabın özgüvenini yerine getirmesi de var aklında. Güzel bir kadınla birkaç kadeh sohbet etmek gibi doğal ve olağan sevişmek. Düşünmeden, sorgulamadan, acaba demeden hareket ettiğinde her şey daha kolay. Aklına saldıran düşünceler yüzünden felç olduğunda, hoşlandığın kadınla neler konuşman gerektiğine karar veremeyip beyin hücrelerini teker teker yiyorsun. Onunla baş başayken, onunla konuşmaya çalışırken, işte tam o anda oluşan gerilim yorgun bir günün sonunda uyuyamamak gibi, öyle basit bir huzursuzluk hali.

“Şimdi düşünüyorum da hiç bir kız arkadaşıma güzel sevgi sözcükleri söyleyemedim. Galiba bir kadın bir erkekle birlikte olmayı aklından geçiriyorsa erkek ne yaparsa yapsın, odun gibi davransa, konuşsa bile sorun olmuyor. Aklında yer etmediğimiz birine ne yapsak boş. ”

“Orası öyle.”

“Ama ben gene de benden hoşlanan kadınları da kendimden kaçırmak gibi özel bir yeteneğe sahibim.”

“Bu sefer beraber planlayacağız her şeyi. Güzel bir yemek sofrası kurarsın, hani bir keresinde Müjgan ile bana hazırladığın gibi. ”

“Yanlış hatırlamıyorsam o taktik işe yaramamıştı.”

“Pasta yapsan. Çikolatalı pasta. Çok seviyor çikolatayı. Mumlar, güzel bir şarap, romantik bir ortam yaparız. Ne dersin?”

“Hiç kendini yenilemiyorsun değil mi? Eski taktikler olum bunlar. ”

“Ne yapmayı düşünüyorsun peki?”

“Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum. ”

Boşluğa bırakıyoruz. İçinden çıkamadığımız diğer her şeyle birlikte dünyadaki atıklarını uzaya bırakmış ve sonsuzluğu çöp kovasına çevirmiş insanoğlu gibi bilinmeze sürükleniyoruz.

Günler boyu orada burada tozup keyif yapmaktan sıkıldığım bir an bile yok. Oysa iş yerinde, çalışmadığı zamanlar sıkıldığı için izin yapmayan insanları görüyordum. Dünyayı kurtarmayı amaç haline getirmiş süper kahramanlar onlar. Onlar sayesinde borsada rakamlar yükseliyor, faizler düşüyor ve her gün trafiğe yüzlerce beygir kuvvetinde yeni araçlar katılıyor. Onlar sayesinde dönüyor dünya. Bana sorsan, dursun derim. Azcık yerinde dursun.

Bütün gün tembellik yaptığım kafeler, dolandığım sokaklar esnafla, derslerini ekmiş üniversite öğrencileriyle, çarşıdan evine dönen teyzelerle dolu. Oysa geceleri bambaşka insanlar tanıyordum; işinde gücünde, birçoğu mutsuz, tatminsiz, yorgun ve sarhoş arkadaşlar. Gündüz biterken, bu kayıp insanlar iş yerlerinden sokaklara çıkmadan Barikat’a kaçıyorum. Yenemiyorsan yenilmeyeceksin. Dünyanın en güçlüleri bile zaman zaman oynuyor bu oyunu.

Yılbaşına bir kaç gün kala barikatı tamamen hazır hale getiriyoruz. Mutfakta çeşit çeşit tabaklar, bardaklar, porselen bir demlikle büyükçe bir çaydanlık, çay ve kahve stokumuz, tatlıları temin edebileceğimiz pastane ile anlaşma, sandalyeler, koltuklar, kitaplar, masalar hepsi heyecanla insanları bekliyor.

Barikatın açılışı yaklaştıkça geceleri orada kalmak huzursuzluk veriyor. Ben de eve dönüyorum. Yanımda, içinde kanlı canlı insanlar, mekânlar, olaylar olan bir roman ve tüm dünya ile istediğim zaman istediğim kadar iletişim kurabildiğim akıllı telefonum olduğu sürece çok da fark etmiyor nerede olduğum. Kapitalist dünyanın benden tüm aldıklarına karşılık verdiği de bunlar; yalın bir iletişim, parlak bir ekran. O kadar.

12

31 Aralık sabahı erkenden uyanıyorum. Salondan belli belirsiz sesler geliyor. Belli ki Efe işe gitmek için hazırlanıyor. Eğer bugün iş yerine gidiyor olsaydım; bu saatte, böyle kendiliğimden uyanmam, gözlerimin sabaha bu denli açık olması ne kadar da ahmakça olurdu. Odanın kapısını açtığımda Efe'yi ayakkabılarını giyerken görüyorum.

"Akşam geliyor musun bizim mekâna? "

"Uğramaya çalışacağım. Ama fazla kalamam başka planlarım var."

"Müjgan'la mı olacaksın? "

"Evet, bir yere davetliyiz. Sen nereden biliyorsun Müjgan'ı? Hiç bahsetmedim ki sana."

"Kadıköy'de gördüm geçen gün ikinizi. Okuldan tanıyorum."

"Uğrarız akşam yanınıza. Hadi ben kaçar."

Fikret, Müjgan ve Efe ile geçirilecek bir yılbaşı; rüya gibi.

Pencereden dışarı baktığımda şehrin yılbaşı filmlerindeki karlı havalarına nazire yaparcasına, bahardan kalma bir güne uyandığını görüyorum. Kafamı aşağıya çevirip baktığımda sokak kedilerinin araba altlarından çıkıp kaportalarına boylu boyunca uzanıp güneşlenmeye çalıştıkları bir sabah ile karşılaşıyorum. Hayat beklenenin dışına çıktığında daha güzel. İyi olmuş böyle, aferin mevsime, güneşe ve kedilere. Bu sabah tüm kışı sağanak yağmurla geçirmiş küçük bir kasabaya gelen bahar gibi; açan çiçekler, sokakta koşturan çocuklar gibi kendimi iyi hissediyorum. Bunca kötü günün arasında kendimi iyi hissettiğin bir güne sımsıkı sarılmaktan başka ne yapabilirim. Sokağa çıkıp mahallenin çocukları ile top oynuyor, kedilerle sohbet edip kuşlara selam veriyorum. Ağzımda nereden takıldığını bilmediğim neşeli bir şarkıyla Kadıköy'e doğru yürüyorum. Gökyüzüne yükselen ağaçları seyrederek, sokak hayvanlarını severek, şehre, insanlara tekrar tekrar âşık olarak dolanıyorum sokaklarda. Kafamın hemen üstünde ne yöne estiği belirsiz kavak yelleri, rastgele sokaklara giriyorum belirli bir yönü gözetmeden. Bir süre sonra denize ulaşıyorum. Kadıköy'ün hangi sokağına dönsem bir zaman sonra elbet denize ulaşıyorum. Sol tarafımda kayalıklarla ve denizle; kayalıkların üzerinde bir kedi ile bir martı karşı karşıya durmuş birbirlerini kesiyorlar, sağ tarafımda toprak ve ağaçlarla, yanımdan geçen insanlarla, bisikletlerle birlikte

yürüyorum. Çok okumuş, çok yaşamış insanların söylediklerinin aksine böyle zahmetsizce, öylesine, sakince mutlu oluyorum. Aklıma gelmiyor nedenler, sebepler. Sadece var olmak, öylesine kâinatta küçük bir yer tutmak yetiyor.

Sahil boyunca yürürken sağ tarafımdan stadyum yükseliyor, binlerce insanın bir araya gelip kendilerini hiç olmadıkları kadar güçlü hissettikleri o görkemli mekân. Kalabalık değil de o güç ürkütüyor belki de beni. Toplu hezeyanlara güvenmiyorum. Ne boğucu sevgisini ne de yıkıcı öfkesini göze alamıyorum. Bir keresinde Fikret'in ısrarıyla gittiğimiz maçı kuytu bir köşede duvara yaslanmış, mücadele ettiğim iç paniğimle nasıl bitirdiğimi çok iyi hatırlıyorum. Şimdi böyle uzaktan tehlikesiz görünüyor.

Moda'ya geldiğimde karnımdan gelen sesler henüz mideme tek bir lokma atmadığımı hatırlatıyor. Sahilden çıkıp gemi şeklinde tasarlamış bir kafeye oturuyorum. Çay ve menemen siparişimi verdikten sonra kitabımı açıp okumaya başlıyorum. On beş yirmi sayfalık bir zaman sonra kafamı kaldırıp etrafıma baktığımda kafenin diğer köşesinde tek başına kahvaltısını yapan bir kız gözüme takılıyor. Makyajsız, duru bir yüze ince vücut hatları eşlik ediyor. Düz koyu kahverengi saçları üzerindeki kapüşonlu hırkasının arkasında içeri doğru sürüklenmiş. Sağ kulağının arkasına attığı bir kaç tutam saçı sürekli önüne düşüyor. O da bıkmadan kulağının arkasına atıyor. Masadaki çeşitli kahvaltılıkları iştahla yiyor. İlk bakışta çok çarpıcı bir güzelliği olmasa da, hareketleri, yemek yiyişi ilgimi çekiyor. Rahatsız olacak korkusu ile uzun süre bakmaya çekinsem de gözlerimi alamıyorum kocaman lokmaları küçücük ağzının içine tıkmaya çalışmasına, dudaklarını yalayışına. Lokmasını yuttuktan sonra kafasını sağa sola sallarken sanki dans ediyor. Ne kadar da çok zevk alıyor yediklerinden. Ekmeğin üzerine balı ve kaymağı sakin sakin özenle sürüşü, zeytini ağzına atıp çekirdeğini kaşığı ağzına götürerek çıkarışı, omleti çatalı ile katlayıp ağzına sokuşturuşu… Keşke sevgilim olsaydı bu kız, çekinmeden karşısına geçip izleyebilseydim lokmasının her bir çiğneyişini, çene hareketlerini. Yemek yerken bu kadar güzel olabilen bir kadın sevişirken kim bilir ne kadar güzel olur? Yanına gidip beraber kahvaltı yapalım desem? Gözümün önüne şaşkınca olmaz deyişi, beni garsona şikâyet edişi, garsonun mekândan beni ayıplayan bakışları ile kovması geliyor. Kitabımın arkasına saklanarak kimseye fark ettirmemeye çalışarak kahvaltı eden kızı izlemeye devam ediyorum.

On beş dakikadır önümde aynı sayfa açık. Aynı paragrafı tekrar tekrar okuduğum halde aklımda hiç bir şey kalmıyor. Tam o sırada garson imdadıma yetişip menemenimi önüme getiriyor. Üzerine eğilip kokusunu içime çekiyorum. Ekmeğimi menemene batırıp üfleyerek soğutmaya çalışırken garson karşı masadaki kızın önünden boş tabakları alıyor ve Türk kahvesini getiriyor. Günlük gazetelerden birini eline alıp açtığında benim için sahne kapanıyor. Kahvesini içmesini de izleyebilseydim keşke. Ben de artık ağzım yanmadan yiyebileceğim kıvama gelmiş menemene yumuluyorum. Kahvaltımı bitirip kafamı tavadan kaldırdığım an kahvaltı yapışına hayran olduğum kız önümden geçip gidiyor. Ben de arkasından dışarı çıkıp bir sigara yakıyorum. Kalabalıkların içine doğru kayboluşunu izliyorum.

Akşamüstüne doğru Barikat'a gidip kapıyı açtığımda ocağın üstündeki çaydanlığın fokur fokur kaynama sesi beni karşılıyor. Portmantodaki kadın montu Bahar'ın içeride bir yerde olduğunu müjdeliyor. Mutfağa geçip demliğin kapağını kaldırıp çayı kokluyor demini alıp almadığına bakıyorum. Bergamot kokusunu içime çekerken çay yapraklarının iyice çökmüş olduğunu görüyorum. Barikatın içinde Bahar'ı arıyorum. Odaların hiç birinde yok, tuvaletin de ışığı kapalı, herhalde balkondadır. Bahar balkonda ayakta dikilmiş dışarıyı seyrediyor. Ben de ellerimde sıcak çay bardakları, Bahar'ın dünyayı seyredişini izliyorum. Sandalyeye oturup, ellerini tırabzana koyuyor, kafasını barikatın dışına çıkarıp sokağa doğru bakıyor. Tırabzana tutunan ellerinin küçüklüğü ve narinliği karşısında içimde hayranlıkla karışık hüzün doğuyor. Coşkulu bir şelaleyle, bilge bir ağaçla, şirin bir geyik yavrusu ile karşılaşıldığında gözleri dolduran her neyse aynı şey bu da. O an ufak ellerini bir araya getirip avuçlarımın içine hapsetmek, onları ısıtmak arzusuyla içim yanıyor. Kazağının hemen bitiminde küçücük kafasına uzanan bembeyaz teni ile boynu karşısında şaşkın, ne yapacağımı bilemez şekilde olduğum yere çivileniyorum. Birden kafasını kaldırıp bana doğru dönüyor. Gözlerimiz karşılaştığında içinden hafif bir utanç dalgası yükseliyor. O bana doğru gülümserken ben kafamı çay fincanlarına doğru indiriyorum. Bu hareketimden "ellerim dolu kapıyı açsana" dediğimi sanan Bahar oturduğu yerden kalkıp kapıyı açıyor. Parmaklarının üzerinde yükselip ıslak dudaklarını yanaklarıma değdiriyor. Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak gülümsüyorum. Elimdeki çay bardaklarından birini alıp yumuşak bir yudum alıyor.

"N'aber len düdük makarnası?"

“İyidir, senden n’aber?”

Çaylarımızı içerken geçen gün annesi ile birlikte yaprak sarması yaparken yaprakları sarmayı beceremeyip nasıl eline yüzüne bulaştırdığını güle güle anlatıyor. Bir kaç denemeden sonra sardıklarının nasıl kalın, annesinin ustalıkla sardıklarının ne kadar muntazam ve ince olduğundan bahsediyor. Sarhoş gibi dinliyorum. Konuşurken dudak kıvrımlarının her bir hareketini aklıma kazıyorum. Ama gözlerine bakamıyorum. Bir kaç saliselik karşılaşmalarda üzerime tonlarca ağırlıkta duvarların yıkıldığını hissediyorum. Çayını bitirdiğinde yenisini doldurmak için bardağını istiyorum. Bardağı bana uzattığında bardakla birlikte elini de avucumun içine alıyorum. Gözlerini, çay bardağından gözlerime doğru kaldırdığında içimden bir panik dalgası daha yükseliyor ve pardon deyip elimi gevşetiyorum. Elini yavaşça çekip gülümsüyor. İki elimde iki bardak, kafamı yukarı kaldırmadan yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi içeri giriyorum. Ben çayları tazelerken Fikret içeri girip tüm bu sebepsiz utançlardan beni kurtarıyor. Bir bardak da ona çıkarıyorum. Balkona, Bahar’ın yanına geçip sigaralarımızı yakıyoruz.

“Geçen gece çok acayip bir rüya gördüm” diye söze giriyor Fikret. Senkronize bir şekilde çaylarımızdan birer yudum aldıktan sonra devam ediyor.

“Gene buradayız böyle, barikatın balkonunda üçümüzüz. Polisten kaçıp gelmişiz buraya. Bir suç işlemişiz birini öldürmüşüz galiba orası belirsiz. Ne yapalım diye tartışıyoruz. Toprak diyor ki teslim olursak on yıl yeriz. Şimdi otuz beş civarında dolanıyorum. Kırk beş yaşımda hapishaneden çıksam. Eh fena yaş değil hani. Belli ki teslim olmamızdan yana. Ben diyorum ki burada takılalım işte. Buraya gelemezler, burası güzel. Dışarıda ne var sanki. İhtiyacımız olan her şey burada. Bahar ikimizi de dinledikten sonra gözlerini kısıp düşünüyor. Onun kararını bekliyoruz. Hiç birimizde en ufak bir korku, panik belirtisi yok. Sadece işlerin ne yöne gideceğini merak ediyoruz. Heyecanlı bir macera filmi izler gibiyiz.

Her nedense teslim olmaya karar veriyoruz. Keşke daha çok diretseydim kalalım diye. Neyse, iniyoruz merdivenlerden aşağıya. Düşünüyoruz ki aşağıda bizi bekliyorlar, ellerimize kelepçe vurup götürecekler. Ama dünya kendi halinde dönmeye devam ediyor. Kimse bizi umursamıyor. Şaşkın bir halde, sokağın ortasında kalıyoruz. O sırada uykuda olduğumu fark ettim. Rüya sapıtmaya başladı. Geleceğe gitmeler falan filan. Hatırlamıyorum pek o kısmını.”

Rüyayı düşünüp tarttığımız bir kaç saniyelik sessizlikten sonra Bahar lafa giriyor:

“Peki, ne yapıyoruz o zaman? Teslim mi olalım, burada mı kalalım?”

Burası son sığınak, son barikat, gidebilecek daha güvenli bir yer yok. Buranın dışında o büyük, ürkütücü dünya bizi aklına bile getirmeden, umursamadan dönüyor. Dışarıda olduğumuzda dünyanın dönüş hızına ayak uyduramadığımızdan başımız dönüyor, tökezliyor, düşüyoruz, midemiz bulanıyor. Sadece burada dengede durabiliyoruz.

Akşamüstüne doğru ilk konuklarımız geliyor. Bahar mutfakta son düzenlemeleri yaparken, Fikret kasaya geçmiş bilgisayarda şarkı listesini yapıyor. Ben de yılbaşı süsleri ile uğraşıp balonları şişiriyorum. Bahar’ın üniversiteden arkadaşları, üç hatun içerip girip merhaba diyorlar. Bahar mutfaktan gelip arkadaşlarına sarılıyor. Ben de elimdeki balonu bırakıp konuklarımıza hoş geldiniz diyorum. Pencereye yakın masalardan birinin etrafındaki sandalyelere oturuyorlar. Ardından başkaları; Fikret’in iş arkadaşları, üniversiteden tanıdığımız ama pek görüşmediğimiz insanlar, nerede, nasıl tanıştığımızı hatırlamadığımız tanıdıklar, yoldan geçen, yeni bir mekân görme hevesinde insanlar teker teker içerip gelip yerlerine oturuyorlar. Sanki tüm o sandalyeler onları bekliyormuş gibi, sanki hepsi mekânın müdavimleriymiş gibi bir tatlı sıcaklık hissediliyor.

Havanın tamamen karardığı ve soğuduğu saatlerde Ümit, kız arkadaşı ve diğer direnişçiler içeri giriyor. Bir önceki karşılaşmamızda; o dumanlı direniş gecesinde endişeli bir ruh halindeydiler ama o açılış günü hepsinin yüzleri gülüyor. Bizi, barikatı sevinçle kucaklıyorlar. Ne kadar da çabuk, ne kadar da güzel sevmişler bizi. Ellerindeki pasta kutusunu ve bir kaç şişe şarabı alıp dolaba koyuyorum. Mutfaktan çıkıp tüm o insanlara; birbirini seven, eğlenen insanlara bakınca tek başıma yediğim tüm yemeklere, içtiğim tüm içkilere canım sıkılıyor. Kendi kendime yalnızlığımı sevdiğimi söylediğim anlara, iç geçirmelerimde kullandığım her kelimeye inancım sarsılıyor. O an tek başıma yaşamak zorunda olduğum onca şeyin boşa gitmiş, ziyan olmuş zamanlar olduğunu düşünüyorum. Oysa derinde bir yerde çok iyi biliyorum ki birbirimize anlatacak hikâyeleri yetiştirmek için yalnız kalmalıyız. Bu dünyada doğası gereği yalnız başımıza yapmak zorunda olduğumuz şeyler var. Hikâyelerin içine gömülmek gibi, hayaller kurmak, uyumak, rüya görmek gibi. Tüm bunları çıkarırsam hayatımdan kime ne anlatacağım?

Fikret eline bir kâğıt kalem alıp masaları dolaşarak siparişleri alıyor ve içkileri almak üzere markete iniyor. Bir süre sonra Fikret'in kapıdan Efe ve Müjgan ile birlikte girdiğini görüyorum. İçleri içkilerle dolu olan poşetleri beraber taşıyorlar ve sanki garip hiç bir durum yokmuş gibi davranıyorlar. Bir an için tatsız bir durum yaşanacağı korkusu duysam da Fikret'e baktığımda sakin ve kontrollü davrandığını görüyorum. Efe her zaman ki umursamaz ve kendine güvenen tavrı ile Fikret'in omzuna elini atmış mekânı inceler ve bizi tebrik ederken Müjgan yanımızda uslu ve meraklı bir çocuk gibi duruyor ve gözlerini bir an olsun kendi içine döndürmeden gözlerimiz arasında gezdiriyor. Ona kızmıyorum. Artık kimseye kızamıyorum. Öyle bir şaşkınlık içindeydim ki dünyaya karşı, tek dostumun kalbini paramparça eden kadına bile kızamıyorum. Sadece şaşkınlıkla bakıyor, göz bebeklerimin arkasından izliyorum. Fikret'i ne kadar üzdüğünün farkında olması imkânsız. O kadar da kötü bir insan olamaz. Sadece bilmiyor. Böyle bir mutsuzluğu hiç tatmadı. Bulabildiğim başka bir açıklama yok. Buna inanmak zorundayım. İnsanlardan korunabileceğim daha fazla alan yok. Buna inanmazsam kaçabileceğim hiç bir yer yok.

Fikret ile mutfakta yalnız kaldığımız bir anda;

"İyi misin?" diyorum. Bir kaç saniyelik sessizlikten sonra cevap veriyor;

"İyiyim. Açılış beklediğimizden daha kalabalık olacak sanırım." diyor ve gözlerini benden kaçırarak içeri giriyor. Benimle, o an, orada ne kadar üzgün olduğunun farkında olan tek insanla göz göze gelip gerçeklerle yüzleşmek istemiyor. Masalardan boş çerez tabaklarını alıp arkama döndüğümde kitapçıda çalışan kızla burun buruna geliyorum.

"Hey… N'aber?" diyor ellerini koyacağı bir yer bulmaya çalışıp komik şekillere girerken.

"İyidir. Hoş geldin."

Benimle flört etmeye mi çalışıyorsun? Yapma, ne olur. Bir kadının ilgisi nasıl reddedilir bilmiyorum. Sevgililerimden ayrılmaya bile iradem yetmiyor benim. Onların benden ayrılmasını bekleyen bir korkağım ben.

Birbirini daha önce hiç görmemiş insanlar koyu bir sohbete dalmışlar. İştahla birbirlerini anlamaya, bu sonsuz evrende, bu milyonlarca kilometre karelik dünyada karşı karşıya gelmelerini şansa yormaya çalışıyorlar. "O gün, o yılbaşı tanışmıştık sizinle. Buyurun hoş geldiniz hikâyeme."

İçi insanlarla doluyken, onlar sohbet eder, birbirlerini severken; Barikat kendini daha mutlu hissediyormuş gibi bir düşünce geçiyor aklımdan.

İstediğim kadar sevsem de yalnızlığımı, bunu itiraf etmeliyim kendime. Bir kaç kişiden fazlası; insanlığın geri kalanı sanki havayı fazla tüketiyormuş, atmosferden payıma düşen oksijeni çalıyorlarmış gibi gelse de zaman zaman, insanları çıkarırsan geride soğuk eşyalar var. Bu masalar, sandalyeler, duvardaki tablolar. Biri onlara oturmayacak, gözü takılmayacaksa ölü, gereksiz, ziyan.

Balkonun kenarında dikilmiş iyice soğumaya başlayan geceye sırtımı vermiş sigara içip odanın içini, insanları izlerken bunlar geçiyor aklımdan. Sonra bana doğru bakan bir çift gözü fark ediyorum. Önündeki bira şişesi ile oynayan Ümit'in kız arkadaşı Ayağa kalkıp balkona, yanıma geliyor.

"Merhaba."

"Hoş geldin. O gün çok korkuttun bizi."

"İyiyim artık. Her şey için çok sağ olun. Hızır gibiydiniz o gece."

"Erkek arkadaşın yeterince minnettarlığını gösterdi. Teşekkür etmeyin artık." Küçük bedeninin soğuktan titrediğini fark ediyorum.

"Üşütüp hasta olacaksın. Ümit'e yapma bunu. Hadi içeri gir."

"Ne yapıyor muşum Ümit'e?"

"Çok seviyor seni. Hasta olma."

Gözleri parlıyor. Ne kadar da emin sevildiğinden. Ben neden hiç bir şeyden emin olamıyorum. Ne zaman oluştu bu dağınıklık? Neden her şey karma karışık geliyor gözüme? Etrafı toplamam lazım. Bu halde kimseyi konuk edemem. Kafamı toplamadan kimseye kendimi gösteremem. Beraber barikatın içine, elektrik sobalarının yapay sıcaklığına ve insanların doğal ısısına giriyoruz.

Fikret bütün gece Müjgan ile bir araya gelmekten, konuşmaktan kaçıyor. Yeni yıla bir kaç saat kala, artık insanların çakırkeyif olmaya başladığı ve daha yüksek sesle güldükleri dakikalarda Efe ile Müjgan başka bir mekâna gitmek üzere ayrılıyorlar. Mutfakta yaş pastayı eşit paylara ayırıp plastik tabaklara dağıtmaya çalışırken Fikret gelip elini sırtıma koyuyor ve gevezelik etmeye başlıyor. İçerideki insanlardan, sofradan, filtresiz biranın ağızdaki bıraktığı yumuşak tattan, gökyüzünün bütün gün açık ve sıcaklığın mevsim normallerinden yüksek oluşundan bahsediyor.

Pasta tabaklarını içeriye götürürken Bahar "Kız Arkadaş" 'ın kapısında bizi karşılayıp, elimizdeki tabaklardan birer tanesini alıyor ve masalara götürüyor. Mutfağa geri dönüp "Böcek" ve "Köşe" de oturan konuklarımıza da pasta götürüyorum. Barikatın beklediğimizden kalabalık olmasının getirdiği heyecan üzerimize yapışmış bir halde, bütün gece koşturuyoruz.

Bahar ile ayaküstü siparişleri konuştuğumuz, gelen müşterileri birbirimize gösterip şaşkın bir şekilde gülümsediğimiz anlar dışında iletişim kurmamız mümkün olmuyor. Dağınıklığımı toplamak, en azından unutmak için, düşünmeye fırsat bulmadan çalışmak kendime yüklenmeme, kilitlenmeme engel oluyor. Belki böyle, yavaş yavaş aldığım alkolün de etkisi ile dünya rayına oturur, sallanmadan, midemi bulandırmadan döner, zaman geçer, gece biter ve kafamda soru işaretleri olmadan kafamı yastığa koyduğum an dalabilirim uykuya. Kim bilir belki yanı başımda çekik, minyon gözleri, ince bilekleri ve yumuşak soluğu ile iyiden iyiye kapıldığım o ufak yaratık da olur.

Bütün gece koşturma ile geçtikten sonra yeni yıla saniyeler kala Bahar ortaya çıkıp geri sayıma başlıyor.

“On.”

Geçen yılbaşı neredeydim? Evde tek başıma oturmuş hiç izlemediğim televizyon kanallarına bakar, hiç sevmediğim şarkıcıları dinlerken görüyorum kendimi.

“Dokuz.”

Annem geliyor aklıma. Yılların nasıl hızlı geçtiğini ama onun artık hep aynı yaşta kaldığını, ölünce bana olan sevgisinin nereye gittiğini düşünüyorum. Yerin bir kaç metre altında etinin, sevgisinin Toprağa nasıl karıştığını, onu besleyip nasıl kucakladığını, bir daha hiç bulamayacağım şefkati düşünürken gözlerim doluyor. Arkamı dönüp kimseye fark ettirmeden kazağımın koluyla gözlerimi siliyorum.

“Sekiz.”

Babamı düşünüyorum; varlığına alışamadığım, benimseyemediğim o yaşlı yabancıyı. Bazen sebepsiz düşüyor aklıma. Telefonu elime alıyorum. Yeni baba olan bir erkeğin içinde olduğu bilinmezliği, şaşkınlığı hissediyorum. Bir babanın oğlu olmanın ne demek olduğunu bilmeden yaşayıp gitmişken bu kadar sene, şimdi ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemediğimden onun sesini duymaktan bile kaçıyorum.

“Yedi.”

Ahsen ne yapıyor şimdi? Bunca zaman sonra, onsuz geçen bunca kıştan sonra hala aklıma gelmesi, tenini böyle özlemek, böyle hüzünlenmek doğru gelmiyor.

“Altı.“

Şu insanlara bak Toprak, şu mutlu yüzlere. İnanç hep fazla abartılıyor. Kanıtı karşında. Hiç değilse bir tanesi, bir hayal üstelik inanmadığın bir

hayal karşında duruyor.

“Beş.”

Bahar dönüp bana bakıyor.

“Dört.”

Kot pantolonunun arka cebine elini atıyor.

“Üç.”

Ha siktir!

“İki.”

Avucundaki kadife kutuyu özenle tutuyor. Bahar’a yılbaşı hediyesi almayı nasıl akıl edemem?

“Bir.”

Bahar omuzlarıma doğru ellerini açarken, ulaşabilsin diye kamburumu çıkarıyorum. “Ben… Ben sana hediye almadım.”

“Olsun, başka bir gün alırsın, daha güzel bir gün.”

Cümlesini bitirir bitirmez arkasına dönüp diğer insanları kucaklıyor. Onları tek tek tebrik ederken ben olduğum yerde donup kalmış, elimdeki kutuya bakıyorum. Kutuyu açtığımda gümüş bir tükenmez kalem karşıma çıkıyor. O an içimi bir korku kaplıyor. Kalkanım düşüyor, savunmasız kalıyorum. Beni anlıyor musun Bahar? Ben kendimi çözemezken bana kurtuluşumun anahtarını verecek kadar beni görüyor musun? Neden böylesin Bahar? Neden bu kadar güzelsin?

13

Gece ilerledikçe insanlar barikattan ayrılıp evlerine gidiyorlar. Teker teker bizden uzaklaşıp gecenin karanlığına karışıyorlar. En son misafirlerimizin gitmesi ile üçümüz, barikatın kalbi, aklı ve vücudu kalıyor geriye. Hangimiz hangisiyiz bilmiyorum. Bana düşen hangisiyse razıyım. Televizyonun karşısına geçip çocukluğumuzun pop şarkıcılarından birinin eski bir konserini izliyoruz. Bir yanımda Fikret; bu kalabalık dünyada ittifak kurabildiğim tek insan, tek dostum. Diğer yanımda Bahar, son gençlik yıllarımın bitmek üzere olduğu şu zamanda belki de kadınlara inanmamı sağlayabilecek, şefkatinden şüphe duymayacağım o güzel kadın otururken ben de aralarında iyice hafiflemiş bir halde uyukluyorum. Yan yana oturmuş, gözlerimiz uykusuzluktan mahmur sıra ile esnerken Fikret söze giriyor;

“Düşünüyorum da, bu gece geçirdiğim en güzel yılbaşı gecesi oldu. Neredeyse kusursuz.”

“Bence de çok iyiydi” diyor Bahar. Omuzlarını kaldırıp indirirken benim omuzlarıma değiyor. Başımı Bahar’ın olduğu tarafa döndürüp o yumuşak sesi çıkaran dudaklara bakıyorum.

“Ben hiç inanmamıştım başarabileceğimize. Bugün bunca insan gelince… Ne bileyim. Hala bir rüya gibi geliyor. Birazdan gözlerimizi kendi yatak odalarımızda açacağız ve her şey bitecek, hayat her zaman ki haliyle tekrar akıp gidecek sanki” diyorum o nemli dudaklardan küçük gözlere yolculuk ederken.

Kısa bir an ikisi de gözlerime bakıp kafalarını televizyon ekranına çeviriyorlar. Hep beraber sessizce ekrandaki renklere dalmışken son aylarda yaşadıklarımızı hazmetmeye çalışıyorum. Tüm bu yaşananların, hatta Bahar ve Fikret’in bir an gerçekliğinden şüphe ederken bir sonraki an hayatımdaki en gerçek şeyin bunlar, bu insanlar olduğunu düşünüyorum. Artık anladım diyorum kendi kendime. Düşlerini yaşamaya çalışıp huzurla kapatacaksın gözlerini geceye. Hastalığımın tedavisi bu. Bundan daha fazlasını beklemek ahmaklık. Daha mutlu olmam imkânsız. Hayatın apaçık önümde durduğunu hissederken odanın da gittikçe artan ısısıyla birlikte gözlerim kapanıyor.

Uyku ile uyanıklık arasında olduğum bir an Fikret’in yanımızdan ayrılıp televizyonu kapattığını ve üzerimize battaniye örttüğünü fark ediyorum.

Bahar'ın kafası omzuma düşmüş, usulca göğüs kafesime doğru soluk alıp veriyor. Fikret kısık sesle, uyumak için eve gideceğini söyleyip yanımızdan ayrılıyor. Bahar'ı uyandırmamaya çalışarak kanepeye yatırıp kafasını yastığa koyuyorum. Küçük kafası yastığa değdiği anda hafifçe gömülüyor. O yastık, narin bedeni ve tüm kâinat birbirileriyle bütünleşiyor. Üzerine battaniyeyi çekip uyuyan güzelliği izliyorum. Saçlarından arta kaldığı kadarıyla boynundan kafasına doğru uzanan gergin kaslarının üzerindeki pürüzsüz teni, küçük şekilli kulakları, kapalı gözlerinden fırlayan kirpikleri, tatlı tatlı soluk alışı karşısında gülümsüyorum. Basit bir gülümseme, başka ne yapabilirim ki? Güzelliğine bakıp içim hiç olmadığı kadar yaşama sevinci dolarken gülümsemekten başka ne yapabilirim? Bir yandan da gözlerimin yavaş yavaş dolduğunu hissediyorum. Bahar'ın varlığı, damarlarından akan sıcak kan, sıcak nefesi içimi yaşam sevinci ile birlikte hüznünün de doğmasına sebep oluyor. İşte karşımda en saf hali ile duruyor. Uyurken ki korunmasız ve masum hali, böyle bir halin var olabilmesi yani tek başına anlam katabilir evrene. Her şey bu güzel yaratığın böyle huzurlu uyuyabilmesi, düşünmeden, korkmadan, bir an olsun güvensizlik duymadan sakince nefes alabilmesi için var sanki. Sonsuza kadar sıkılmadan izleyebilirim bu manzarayı. Ama rahatsız etmekten korkuyorum. Vahşi bir hayvanı ürkütüp kaçırmaktan korkar gibi hayatın tüm kaygılarının sona erdiği bu anı bozmaktan, bu pürüzsüz güzelliğe çok fazla bakıp benim yüzümden kaybolmasından korkuyorum. Tüm bu hüzünlü korkularla mücadele ederken bir yandan da arzuyla doluyor hücrelerim. Şu güzel yaratığın yanına uzanıp sarılayım diye, beraber güzel olalım, gözlerimizi gülümseyerek beraber kapayalım, sıcak nefesi boynuma vururken mutlu rüyalar göreyim diye.

Korkum arzuma galip geliyor. Korkaksın Toprak, gene kaçıyorsun hayattan. Hastasın hala. Yanından kalkmaya yeltendiğim sırada Bahar gözlerini aralayıp elimi tutuyor.

"Gitme" diyor. Gitme! Sanki Bahar'ın ağzından çıkan bu tek kelime sonsuza kadar kulağımda yankılanacak ve ben gitme ile kalma arasında ki o soğuk boşlukta sonsuza kadar hapis kalacağım. Ağzımdan istemsizce iki kelime dökülüyor.

"Uyandırdım mı?"

"Yanımda kal" diyor. Göğüs kafesimden yükselen heyecan tüm hücrelerimi dolduruyor. Bahar'ın yanına sırt üstü uzanıyorum. Bana doğru dönüp kolunu göğsüme doğru attığında hissettiğim tek şey hiç olmadığı

kadar hızlı atan kalbimin tıkırtılarını duymasından doğan korku oluyor. O kadar uzun süre yavaş yavaş hareket etti ki şimdi şaşkın, kafası karışık bir halde ne yapacağını bilmediğinden panikleyip iki göğsümün arasında debeleniyor. Derin bir nefes alıp Bahar'a doğru vücudumu döndürüyorum. Yüz yüze bakarken gözlerinin derinliklerinde bir an kendi yansımı görüyorum. Hiç olmadığım kadar güzel, umut dolu biri var karşımda. En derin saatlerini yaşayan gecenin sessizliği şiddetli bir gök gürültüsü ile yarılıyor. Bahar korkuyla bana sarılırken ben de kendi korkumla mücadele ediyorum. Güçlü olmalıyım. Yanımda uzanan ve bana sarılan narinliği korumak için, onu güvende hissettirmek için hiç olmadığım kadar güçlü hissetmeliyim.

Gök gürültüsünün hemen sonrasında şiddetli bir yağmur başlıyor. Sokaklara ve evlere hızlıca vurup kaçan damlaların sesi bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyor. Birbirimize sarılıp yağmuru dinliyoruz. Bahar'ın sıcaklığı vücuduma geçtikçe korkum kayboluyor. Kafamı omzundan kaldırıp dudağımla boynuna, kulağının arkasını hafifçe dokununca Bahar hafifçe inleyip titriyor. Dudağımı biraz daha bastırıyorum. Kulağından boynuna doğru küçük öpücüklerle inerken kolları bana daha da sıkı sarılıyor. O bana sarıldıkça etrafımıza güçlü bir koza tabakası örülüyor sanki. Merkezinde Bahar'ın gözlerini kapatıp kelebek olmayı beklediği, benim bedenimle kozanın kabuğunu oluşturduğum ve tırtılın kelebeğe dönüşüm mucizesini izlediğim bir koza.

Sonra soluksuz bir seyahat çıkıyorum. Boynundan çıkık köprücük kemiklerine doğru ilerliyorum. Ardından çukurlarını takip eden dağların birleştiği yerdeki vadiye geçiyorum. Ellerimden birini kazağından içeri sokup göbeğinin üzerine koyarken dudaklarımla boğazından geçip başkente, o güzel yüze gidiyorum. O gözler, o burun, o dudakların kıvrımları… Her bir doğa harikasında şaşkın ve sarsılmış bir ruh haliyle dolanırken hepsini çalıp eve götürmek istiyorum. Benden başka kimse bakmasın, kimse dokunmasın diye. Tüm insanlara yetecek kadar güzellik var dışarıda. Paylaşsınlar diğerlerini. Ben hiç birinden pay istemiyorum. Sadece bunlar, bu yumuşak ten, bu narin kollar, bu ince parmakları bırakın bana.

İkimiz de o battaniyenin altında sadece iç çamaşırlarımız ile kalıp, vücut ısılarımız eşit bir şekilde pay edilmiş birbirimizi keşfetmek için hazırlanıyoruz. Göğüs kafesindeki dokunabildiğim her kemiğine, bacaklarının bacaklarıma her bir sürtünmesine tüm dünyayı verebilirim. Bu

anı dondurmak için her şeyimi, tüm sevdiklerimi; yağmurlu geceyi, beklenmedik güneşi, dünyanın tüm şiirlerini verebilir, sevdiğim tüm romanları yakabilirim. Etrafımda okuduğum her bir kitapla yükselen kâğıt ve kartondan duvarları yıkmak için daha iyi bir bahane bulmam imkânsız. Ama hepsi, her düşünce parçası Bahar'ın iç çamaşırlarını yavaşça çıkardıkça tekrar tekrar parçalanıyor. Sütyenini çıkarıp bir kenara attığımda karşımdaki manzara soluğumu kesiyor. Söylenen her bir kelime, her bir ses dalgası acınası hale geliyor. Göğüslerine dokunduğumda vücudumu saran sersemletici şefkatin karşısında dünyanın tüm dillerindeki tüm kelimeler utanmalı. Sonra kasıklarımız değiyor birbirine. O an vücutlarımız saydamlaşıp birbirleri ile bütünleşiyor. Bahar beni teninin içine almış, kalbimin bozuk ritmi onunkiyle düzene girmiş, birlikte çarpıyorlar. Artık düşünmüyorum, hissetmiyorum. Sadece anlıyorum. O an Bahar'ın her bir hücresinin varlığımla nasıl dolduğunu, damarlarında kendi kanımın aktığını anlıyorum. Sonra… Sonrası iyilik, güzellik.

14

Huzurlu ve karanlık bir çukurdan yavaş yavaş yukarıya doğru çekilirken gözlerim açılıyor. Cenin pozisyonunda yatarken sırtımda Bahar'ın sıcaklığını duyumsuyorum. O da aynı pozisyonda yatmış, sırt sırta vermişiz, en masum halimizle yeni bir güne başlamaya hazırlanıyoruz. Bahar'ı uyandırmamaya özen göstererek battaniyeyi üzerine örtüp lavaboya gidiyorum. Başımı kaldırıp aynaya baktığımda suratından sular süzülen adamla göz göze geliyorum. Yeni yılın ilk sabahına kemiklerimi ısıtan bir huzurla uyandığım gün karşımdaki adam gözlerini dikmiş şüpheyle bana bakıyor.

"Neden bakıyorsun öyle?"

"Sakin ol. Dün gece yaşadıkların gerçek miydi?"

"Biraz önce onun yanında uyandım."

"Bahar'dan bahsetmiyorum. Dün gece hissettiklerini düşün?"

Karşımdaki adamla bir kaç saniye daha bakıştıktan sonra gözümü kaçırıp ayrılıyorum aynanın karşısından. Avucumu başıma koyup birden bire ortaya çıkan baş ağrısını avutmaya çalışırken Bahar'ın yattığı odaya sessizce girip hala orada olup olmadığını kontrol ediyorum. Orada, bıraktığım gibi huzurla uyuyor. Parmaklarımın ucunda odadan çıkıp balkona gidiyorum. Vakit çoktan öğlene yaklaştığı halde sokaklar sessiz, dün geceki yağmurdan ıslak ve tertemiz kokuyor. Dünya sanki yeni baştan yaratılmış gibi ışıl ışıl. Bir kaç derin ve soğuk nefes alıp mahmurluğumu üzerimden tamamen atınca çayı demlemek üzere içeri giriyorum. Kahvaltı için iki sandviç hazırladığım sırada içeriden Bahar'ın uyandığını müjdeleyen sesler duyuyorum. Sandviçleri hazırlamayı bitirip Bahar'ı kahvaltıya çağırmak için koridora doğru yöneldiğim sırada odadan hazırlanmış olarak çıkıyor. Beni karşısında görünce soluk bir gülümseme beliriyor suratında.

"Günaydın"

"Günaydın" diyor başını yerden kaldırmadan. Ayakkabılarını giyerken ki ürkek hareketleri yüzünü gölgeliyor. Yüzünde, temkinli hareketlerinde, donukluğunda hem mahcubiyet hem de kızgınlık var. İki duygu bir araya gelince oluşan delinmesi imkânsız soğuk kalkan, yanına gitmeme, elini tutmama ya da konuşmama müsaade etmiyor. Ben de ayakkabılarının

bağcıklarını bağlayışını, görüşürüz deyip kapıdan çıkışını ve arkasından kapıyı kapatışını olduğum yerde donup kalmış izliyorum.

Sandalyeye gövdemi bıraktığımda çaydanlıkta kaynayan suyun fokurdayan sesi yavaşça odaya dolarken bakışlarım önümdeki sandviçi delip geçiyor. Dün gece yaşananları düşünüyorum, aklımı nerede kaybettiğimi. Neyin yanlış gittiğini bulmaya çalışırken her şey birbirine giriyor. Gece Barikat'a gelen her bir insan yüzü, söylenen her kelime zihnimde birbirine girmeye başladığında silkelenip tüm bu tuhaf imgeleri kovalıyorum aklımdan. Bahar ile konuşmalıyım. Neyin yanlış olduğunu ancak o söyleyebilir bana. Telefonumu beraber olduğumuz kanepenin üzerinde bulduğumda şarjının tamamen bitip kapandığını görüyorum. Dün gece tüm dünya kapalı mıydı yoksa? Yaşananlar kayda geçmedi mi? Gene içinde kaybolduğum bir rüyayı gerçek mi sanıyorum? Ertesi gün uyanınca iyi hissedeyim diye, nefes almak için bir bahanem olsun diye hatıralarım la mı oynadım? Yeterince yaşlanınca gerçek ile hatırlanan arasındaki farkın önemi kalmıyor olsa gerek. Oysa şimdi, az da olsa kendimi genç hissedebildiğim bu zaman da, bu bir kadına âşık olmak, bir yabancıya güvenmek ya da semtin duvarlarına şiirler yazmak ile aynı şey olsa gerek, gelecek ile ilgili hayaller kurmak için yaşananları kendi zihnimin şekillendirmesi olmadan bilmek zorundayım. İşte hayattan tamamen kopmamamı sağlayan şey bu olmalı. Hayaller üzerine kurulan hayaller soluk. Kimse inanmaz onlara. Ben de inanmam. Gerçekleri öğrenmem lazım. Bahar telefonunu açmıyor. "İyi misin?" diye mesaj atıyorum. Cevap gelmiyor. Kendi kendimle yalnız kalıyorum gene. Oysa yaşanan her şey de, akla gelen her düşünce de, heyecanımda ya da korkumda, hepsinde kendi bedenimde ve zihnimde yalnızım zaten. Ne yaparsam yapayım sadece kendi yaşadıklarımı algılayabilir, kendi hislerimi fark edebilirim.

"Çoğu zaman onların da farkında değilsin. Her şey dağıldı Toprak. Aklın paramparça oldu gene."

"Nasıl oluyor peki? Hani bazen aradığın apaçık karşındaymış gibi oluyor, sanki cevap çok basitmiş gibi. Dün gece yaşadıklarım, hissettiklerim nasıl ortaya çıkıyor? Kendiyle yapayalnız bir insan nasıl herhangi bir şeyden emin olabiliyor."

"Kendini unuttuğun zamanlar onlar. Her şeyin akıp gitmesini sessizce izlediğin, kafanın temiz olduğu zamanlar."

Bahar'ı tekrar tekrar arasam da telefonunu açmıyor. Fikret'i aradığımdaysa sesinden hala yarı yarıya uykuda olduğu anlaşılıyor. Uyku

ile uyanıklık arasında bir kaç homurtu çıkardıktan sonra “Tamam” diyor, “Birazdan çıkıp geliyorum.” Telefondaki soluk sesimden ters giden bir şeyler olduğunu anlamış olmalı. Fikret’in ismini son arananlarda bulduğumda aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Telefonu çalarken cevabını bulamadığım soruları Fikret’e sormam gerektiğini düşünüyordum. Telefonda uykulu sesini ilk duyduğum anda Fikret’in değil cevapları bilmek sorular hakkında bile en ufak bir fikri olamayacağı dank etti kafama. Hal hatır sorma faslını gereksizce uzatıp en sonda da “Konuşmamız lazım” dedim. “Yüz yüze.”

Bu dünyada sadece yüz yüzeyken konuşulacak şeyler var. Bir insanın gözlerine bakarken can buluyor bazı kelimeler. Tek bir aklın, yaşanmışlığın çıkarmaya yetmediği, başka bir insanı karşına almadan var olamayan cümleler var. Bazı yorgun gecelerde, hiç bir şey yapmaya gücünün yetmeyeceğini düşündüğünde eline kâğıt kalem alıp aklında olmayan kelimeleri önündeki kâğıtta gördüğün zamanlar getir aklına. Yaşamak da yazmak gibi. Üstelik hissetmek ile konuşmak ne kadar farklıysa düşünmek ile yazmak da o kadar farklı. İşte tam da bu yüzden hissetmeden konuşan insanlardan sıkılıyor, uzaklaşmak istiyorsun yanlarından. Sen de bir insansın Toprak. Kendinden bu yüzden sıkılıyorsun. Sen de bazen hissetmeden konuşup düşünmeden yaşıyorsun.

Odaya girip Bahar ile birlikte olduğumuz yatağa oturup dün geceyi tüm ayrıntıları ile hatırlamaya, içine düştüğüm belirsizliğe açıklık getirmeye çalışıyorum. Her şeyin kontrolünü kaybettiğim, her şeyin kendi rayına oturduğu ilk an hangisiydi. Kalem! Beni savunmasız bırakan, hayat ile ilgili şüphelerimi olmadık bir yalana döndüren, akıntıya kendimi bırakıp sürüklenmemi sağlayan Bahar’ın o tükenmez kalemi bana hediye etmesiydi. Şimdi nerede zihnimin kilidini açabilecek anahtarı taşıyan o kadife kutu? Mutfakta değil, portmantoda asılı kabanımın ceplerinde yok. Nerede bu diye barikatın içinde dört dönerken içimden bir öfke dalgası yükseliyor. Olamaz diyorum. O kutuyu kaybetmiş olamam. Giderek artan paniğimle birlikte olur olmaz yerlerde kutuyu ararken malum kanepenin bir kaç adım uzağında kutuyu kapağı açılmış ve içi boş olarak buluyorum. Kafamı yere yapıştırıp kanepenin altına bakıyorum, belki düşüp oraya sürüklenmiştir diye. Karanlık çıkıyor karşıma. Kanepeyi tek elimle kaldırıp diğer elimi aralığa sokuyorum. Elimi en uzak köşelere götürsem de hiçbir şey bulamıyorum. Ellerimi çırpıp üzerlerindeki tozları temizlerken gözüme Bahar’ın uyanıp, kutuyu kapağı açık, içi boş yere atılmış bir halde görmesi

geliyor. Bana aldığı hediyeye nasıl olurda sahip çıkamam? Ne oldu da o kutu oraya düştü? Kapağın açılışı ve o kalemin; belki de intihar etmek ya da uyuşturucularla kendimi kaybetmek dışında bu hayattan tek çıkış yolumun bilinmeyen boşluğa, hayatımdaki o küçük ama derin karadeliğe gidişi gözümde canlanıyor. Kim bilir neler düşündü? Aldığı hediyeye sahip çıkmayan bir ahmak olduğumu mu? Aldığı hediyeye değer vermediğim için kendine de değer vermediğimi düşünmüş olabilir mi? Kadınlar böyle şeyler düşünür mü Toprak? Yoksa sadece saçları dağınık biri olduğumu göremezler mi? Hayır, sorun bu olamaz. Sadece bu olamaz.

Kutunun kapağını kapatıyorum. Elimde içi boş kutuyu çevirirken Bahar'a hediye almayı unutmam, işin doğrusu bunun aklıma bile gelmemesine bozulmuş olabileceği geliyor aklıma. Ona hediye almadığımı söylediğimde yüzünde herhangi bir kırıklık emaresi yoktu oysaki. Sessizce, konuşmadan yan yana durarak birbirimizi sevebileceğimizi hayal ederken onu aslında ne kadar da az tanıdığımı fark ediyorum. Sözlerinden, konuştuğu sırada dudaklarında beliren kıvrımlardan, elini saçına götürüşünden, omuzlarını düşürüşünden ne anlamlar çıkarmam gerektiği konusunda ufacık bir fikrim bile olmadığı gerçeği yüzüme çarpıyor.

O kanepede uyuya kalmışken güzelliğinden korkup nasılda yanından kaçmaya çabaladığımı anımsıyorum. Elimi tutup beni durdurması, gitme deyişi, kısık göz kapaklarının aralığından bakan gözleri geliyor aklıma. Küçük gözlerini bana doğrulttuğunda bu dünyaya karşı olan şaşkınlığımdan, kendime ve evrenin geri kalan her şeyine, herkese güvensizliğimden nefret etmiştim. Nefret ne kadar da ağır bir kelime. Herkese ve her şeye yabani, tüm dünyadan korkan, kendi içinde yeni dünyalar yaratıp onlara inanan biri olunca her gün damla damla büyüyen yabani hisler insanın ruhunu ezip geçecek gibi oluyor. Artık sıkıldım olduğum kişi için mahcup hissetmekten. Sanki tüm insanlığın, herkesin her şeyi biliyor da bana söylemiyor gibi davranmasından bıktım. Bana öyle bakma Bahar. Ben de böyleyim işte.

Ona güzel sözler söylemedim. Beceremem öyle cümleler kurmayı. Hayatıma nasıl da tam zamanında girdiğini, her şeyden sıkılmış, her şey tarafından sıkıştırılmış, hayata olan inançsızlığım ona olan sevgimi tüketirken, bakınca gülme hissi uyandıran çekik gözlerinin, ince dudaklarının, şefkatli ses tonunun bana nasıl yaşama sevinçli sandviçler yaptırdığını anlatmadım ona. Kelimeler gerçekten gerekli mi? Oysa dün gece o kadar emindim ki tenini sevdiğim her an aklımda, hayallerimde nasıl

bir yer doldurduğunu anladığını. Bunca yaşananlardan sonra konuşmaya gerçekten gerek var mı? Tüm bunları duymaya gerçekten ihtiyacı var mı?

Düşündükçe önce kendime, sonra insanlara, en son da Bahar'a sinirleniyorum. Farkında olmadan her şeyi berbat etmiş olabilirim. Yapmadığım şey değil. Hiç bilmediğim, hiç fark etmediğim bir yerlerde her şeyin içine sıçmış olabilirim. Tüm dünya benim ahmaklığım yüzünden yok oldu deseler inanır, koşar saklanırım bir kutuya. Saçmalık. Tüm dünyayı yok edebilecek kadar önemli biri olduğunu sanan oysa ne dünyanın ne de yok olmanın umurunda olmayan sıradan bir adamsın. Gene de, sen ne dersen de, bu dünyada yanlış giden bir şeyler var, biliyorum. Dilimin ucuna kadar geliyor, bir türlü adını koyamıyorum. Bir şeyler hem de önemi bir şeyler olması gerektiği gibi değil. Dünya olması gerektiği gibi değil. Hep onların yüzünden, onların ben dünyaya gelmeden binlerce yıl önce inşa etmeye başladığını bu boktan dünya yüzünden. Her gün daha kalın duvarlar örülsün, daha yüksek betonarme binalar çıksın gökyüzüne. Deniz var az ötede, balıklar var, martılar var. Onlar hepsinden önce de vardı. Sonra onlara simit atan çocuklar var. Bu dünyaya ayak uydurmayan insanlar var. Bahar bu dünyanın neresinde? “Bahar? O küçük, narin bedeninin içinde nerelere gidiyor zihnin? Neler takılıyor aklına?”

Öylece oturmuş dünyanın haline kızarken kapının açıldığını duyuyorum. Fikret kapının eşiğinde ayakta dikilerek bana bakıyor.

“N'aber?”

“İyi. Senden N'aber?”

“İyi. Ne oldu? Neyin var böyle?

Ankara'da, usta birliğine katıldığım ilk hafta şehrin gri kaldırımları buza kesmişti. Bir gün önce kar kararak saatlerce kürek sallamıştım. İştahsızlığım ve uykusuzluğum ile kendime kötü davranıyordum. Ertesi sabah dört - altı kule nöbetine dört saatlik sayıklamalarla dolu yarım bir uykudan, iliklerime işleyen soğuğa uyandım. O an tek teselli kaynağım nöbetimin olduğu bölgede iki kapalı kulenin olması ve benim alttan ısıtması yarım yamalak da olsa çalışan kuleye geçme ihtimalimdi. Nöbet arkadaşım liseyi bir kaç ay önce bitirmiş, henüz çocukluktan çıkmamış, Mehmetçik unvanının acınma, gurur, ve korku gibi tüm sıfatlarının hepsini birden omuzlarında taşıyan on sekiz yaşında bir çocuktu. Nöbete gitmeden hemen önce; içinden bu dünyanın her türlü pisliğini geçiren ama nedense kurşun geçirmeyeceğine inanılan, cepleri ak-47 şarjörleri dolu çelik yelekleri

üzerimize geçirir ve komünist Rusya yapımı soğuk piyade tüfeklerimizi teslim alırken tanışmıştık birbirimizle. Tüm sevdiklerimizden ve hayatımızdan uzak, yapayalnız hissettiğimiz gecenin son saatlerinde mutsuzluğumuza eşlik edecek insanı el yordamıyla bulduk o gece yarısı. Tek bir cümle ile “7. Kule”.

Nöbetçi çavuşun eşliğinde karların içinde 20 dakikalık bir yürüyüşten sonra kulelere ulaştığımızda koşturarak ısıtma sisteminin çalışmasını umduğum kuleye girdim. Nöbet arkadaşım yaşının küçüklüğünün de getirdiği bir kabullenişle, hiçbir şey söylemeden diğer kuleye geçti. Nöbetin ilk dakikalarında soğuk ne kadar kemiklerime sızmaya çalışsa da, içinden çıktığım yatağın ısısı henüz tazeyken kulenin iç duvarına yaslanıp askerliğin bittiği günün ılık ve renkli bahar renklerini hayal ederek uyukluyordum. Kulenin ısıtma sistemi beni ısıtmıyor, sadece donarak ölmemi engelliyordu. Nöbetin ikinci saatine girerken vücudumu ısıtmak için olduğum yerde zıplamaya, bir metrekarelik zemini adımlamaya başladım. Nefesimin dumanı ile kurşungeçirmez camda buğudan motifler yaptığım sırada dışarıdan tok bir çarpışma sesi geldi. Kuleden çıkıp korkuyla etrafa bakındım. Tek gördüğüm gri gökyüzünün altına uzanmış göz alabildiğine beyaz yeryüzü ve doğan güneşin ilk kırmız ışıkları oldu. O tok sesi ne kadar merak etsem de sabah ayazının kemikleri sızlatan etkisi merak duygumu bastırdı ve nöbetimin son dakikalarını uyuklayarak doldurmak üzere kuleye geri döndüm. Nöbet değişim zamanını on dakika kadar geciktiren yeni nöbetçilere kızmak üzere sabırsızca beklerken kulenin kapısı açıldı ve yeni nöbetçi içeri girdi. Tam bu sırada dışarıdan bağrışmalar duyduk. Nöbet arkadaşım o gece kafasına soğuk piyade tüfeğini dayamış, tetiği çekmiş ve beynini dağıtmıştı. Soğuk gecenin sessizliğinde duyduğum o tok ses kurşungeçirmez camlarla kaplı kulenin engelleyemediği vazgeçişin sesiydi. O geceyi kulenin yarım yamalak çalışan ısıtma sistemi sayesinde az da olsa ısınma imkânı bulmam ve nöbetimi bitirmem sebebiyle aptalca bir mutlulukla tamamladığımı düşünürken yanı başımda gencecik bir hayat sonra ermişti. O sabah ben o son nefesi, son sesi, önünde sonsuz seçenekli bir ömür olan o çocuğun son elvedasını üşümemek uğruna önemsemedim. O sesten sonra her şey için çok geçti. O mermi kafatasının içine girdikten sonra yapılacak hiçbir şey yoktu. Ama ya daha öncesi? Yanına gidip birkaç cümle söyleseydim, yalnız bırakmasaydım onu, bir şeyler değişir miydi?

Sonrası curcuna. Panik içinde koşturan nöbetçi subaylar, yüzleri bembeyaz uyanamamış askerler, ambulans sesi, ambulansa taşınan beden, karların üzerine damlayan koyu kırmızı kan… Ambulans arkasında çığlıklarla uzaklaşırken ben de olduğum yerde çökmüş, gözlerim önümdeki boşlukta kilitlenmiş bir haldeydim. Göbekli, babacan görünüşüyle tam tersi sertliğe sahip başçavuşun bağrışını duyuyor ama ona doğru bakamıyordum. Beni omuzlarımdan tutup sarstığında, korkmuş ve sinirli gözlerinin altında tükürük saçan dudaklarından gelen emirleri duydum.

“Asker! Tuvaletten paspas ve kova getir!”

Paspas ve kovayı getirip başçavuşa uzattığımda benden yapmamı istediği şeyin farkına vardım. Kulenin içine girip intihar eden nöbet arkadaşımın beyin parçalarını temizlememi istiyordu. Kapıldığım dehşet karşısında ne kadar süre ayakta dikilip o kovanın içindeki suya baktım bilmiyorum. Başçavuşun emirleri doğrultusunda düşünme ve hissetme yetimi tamamen kaybetmiş bir halde içeri girip paspasla yerleri sildim. Paspası kovadaki suya her daldırışımda suyun rengi koyulaşırken aklımın bir kısmını da o kovaya bırakmış olmalıyım. Temizliği bitirip dışarı çıkıp kusmak üzere yere çöktüğümde öğürtüler eşliğinde mide safram ile birlikte, gençlik umutlarımı, inançlarımı, kendimle ve dünya ile imzaladığım tüm barış antlaşmalarını da karın üzerine çıkarttım. Kar hepsini yavaş yavaş içine aldı. Bir kaç saniye sonra üzerine düşen kar taneleri ile de hepsi yok oldu.

O günden sonra askerde geçirdiğim günleri zorunlu kalmadıkça kimseyle iletişim kurmadan, emirlere uymak ve yapmak zorunda olduğum davranışlar dışında hiç bir şey yapmadan, kendi kendimle sessizce konuşarak geçirdim. Terhis olduktan birkaç gün sonra hayatımın altı ayını tamamen unutulmuşluğun huzurlu kollarında bırakmıştım. Sadece bir kez, terhis olmamın ardından gelen güneşli bir baharının kafası güzel bir gecesinde bu yaşadıklarımı Fikret’e anlatmış, anlattıkça da o günün hatıralarını damarlarımda akan kanda hissetmiş ve sıkışan göğsümün, içine büzülen ciğerlerimin acısını üst üste içilen sigaralarla ve odanın bir köşesine dizdiğimiz boş bira şişeleri ile gevşetmiştim. Ertesi sabah uyandığımızda iki şeye sahiptik; aç karnına içilecek sert bir sabah kahvesinin geçirebildiği baş ağrısı ve dün gece alkolde boğduğumuz hatıralar. Şimdi üzerinden yıllar geçmişken, artık en sevilen anılar dahi tat vermediği halde sık sık kendimi geçmişe özlem duyar bir vaziyette

bulurken aynı belirtilerin tekrar ortaya çıkmasının, kendimle sessizce, sanki bir başkası ile konuşuyormuş gibi konuşmamın ne anlamı var?

“Hasta olmaktan, bir akıl hastanesinde ömrümü geçirmekten korkuyorum Fikret.”

Fikret yanıma gelip oturuyor. Elimdeki kutuya bakıp sessizce bekliyor. Sessizce yan yana otururken konuya girmek için bir cümle arıyorum. Anlatacak o kadar çok şey var ki. Nereden başlamam gerektiğine dair bile en ufak bir fikrim yok. Keşke şiirler yazabilseydim, birkaç satırla anlatabilseydim her şeyi. Suratımda tatsız bir gülümseme ile lafa giriyorum.

“Her şey karıştı gene.” Sonra Fikret’in bizi barikatta yalnız bırakıp evine gitmesinden itibaren her şeyi, yavaş yavaş, hatırladığım tüm ayrıntıları ile anlatıyorum. Benim göremediğim şeyleri o görür diye, hatırladığım ne varsa kelime kelime dökülüyor dudaklarımdan. Fikret nefesim tükenene kadar anlattıklarımı sabırla, sessizce dinliyor. Son cümlemi bitirdikten sonra oluşan bir kaç saniyelik sessizlik sonra;

“Üzme kendini,” diyor.“ Konuşurum ben onunla, sorun neymiş öğreniriz.”

“Kahvaltı yaptın mı?” diyorum. Birer bardak çay alıp sandviçlerin karşısına geçiyoruz. Lokmam ağzımın içinde, dişlerimin arasında parçalandıkça büyüyor. Zaman geçtikçe ağzımın içinde demir bir bilye haline gelen hamur ve peynir parçalarını yutmak zorlaşıyor. Zorla da olsa yutkunduğumda lokmamın boğazımdan geçip yemek borumdan mideye inişini an ve an hissediyorum. Sandviçimden kopardığım bir kaç lokma ile cebelleştikten sonra soruyorum kendime; “Neden mücadele ediyorsun?” Birkaç ısırık alınmış sandviçi tabağa bırakıyorum. İçimdeki yaşama enerjisi neredeyse tükenmiş durumda. Fikret; “Neden yemiyorsun?” diye soruyor. Ağzımda yarım bir gülümseme ile omuz silkiyorum. Fikret sandviçini iştahla bitirip; “Eline sağlık, güzel olmuş.” diyor. Cümlesini bitirip sırtını sandalyesine yasladığı an dış kapının açılma sesi duyuluyor. Arkama yaslanıp kapıya doğru baktığımda genç bir çiftin kapıdan girdiğini görüyorum. İçeri geçip sandalyelerden ikisine oturuyorlar. Her ikisi de koyu birer kahve istiyor. Belli ki dün geceden kalma bir yanları, baş ağrısını kovmak için sert bir şeylere ihtiyaçları var. Kahvelerini verirken, “Buradan nasıl haberiniz oldu?” diyorum. “Sokaktan geçerken tabelanızı gördük.” diyor genç kadın. Kahvelerini sessizce içiyorlar. Genç adam bir eliyle kahve kupasını tutarken diğer eliyle kızın boştaki eline uzanıyor. Kız utanıp başını

önüne eğiyor. Hafif bir gülümseme ile elini öylece çocuğun avucuna bırakmış kahvesini yudumluyor. Genç kadının naif utancından, çocuğun kırılgan şefkatinden yeni sevgili oldukları, flört dönemlerini yaşadıklarını anlamak zor değil. Zaman geçtikçe o eller şefkatten değil alışkanlıktan bir araya gelecekler ve birbirlerini tanıdıkça yüzlerindeki sevimli utanç kızgınlığa ve hayal kırıklığına dönüşecek. Ya da ben kıskanıyorum tüm mutlu çiftleri. Çirkinim, dağınığım, kötüyüm.

Gün boyunca Bahar'a ulaşmaya çalışsam da başarılı olamıyorum. Telefonu akşama kadar kapalıydı. Şimdi aradığımda ise telefon uzun uzun çalıyor, Bahar açmıyor. Hava tamamen karardıktan sonra Fikret evine gitmek üzere Barikat 'tan ayrılıyor. Ben de televizyona bir film koyup izlemeye başlıyorum. Yarı açık gözlerle filmi izlerken uyuyup bir kaç saatliğine de olsa hayatımın tüm yükünden kurtulmak, kendimle geçirdiğim zamanı ileri almak istiyorum. Böyle zamanlarda gördüğüm rüyalar geliyor aklıma. Kapatmıyorum gözlerimi. Kanepenin üzerine yığılmış, kısık gözler ile ekrana bakıyorum.

Filmde bir adam var. Büyük bir alışveriş merkezinin mağazalarından birinde tezgâhtarlık yapıyor. Arta kalan zamanda kazandığı para ile masraflarını ucu ucuna karşılayabildiği bir oda kiralamış. Her gün o küçük odada uyuyor, yemek yiyor ve porno seyrediyor. Filmde günler geçtikçe adam çirkinleşiyor. İlk başlarda gözleri parlarken gittikçe gözlerinin siyah rengin soluklaştığı fark ediliyor.

Yoksa bunu ben yattığım yerden mi uyduruyorum. Belki hiçbir şey değişmiyordur. Değişse bile yakalayabileceğimizden çok daha yavaş yaşanıyor her şey. Fark edebileceğimiz kadar yakına gitmiyoruz zaten. Hem ne fark eder ki? Aklımda renkler soluyorsa onlara parlak demelerinin ne önemi var?

Bir gün iş yerinde beyaz saçlı, karizmatik sesli, yaşlıca bir adamın vurucu bir kaç cümlesi ve omuzlarına dokunuşuyla her şey birden bire değişiyor. Değişikliği anlamıyorum. O hayattan nasıl çıkılır? Bir kaç söz, ufak bir dokunuş nasıl mucize yaratabilir ki? Belki de filmin en kritik anında uyuya kalıp önemli bir şeyleri kaçırdım. Kumandaya uzanıp filmi geri sarmak için gerekli hayat enerjim olmadığı için filmin sonuna kadar bunu bilmeden izlemek zorundayım. Bu yüzden belki de hiç bir zaman tam olarak anlam veremeyeceğim yaşananlara.

O günden sonra tezgâhtar hayatına yabancılık çekmeye başlıyor ve bir gün her şeyi bırakıyor. Hayatından tamamen çıkıp gidiyor. İşe gitmiyor,

kiralık odasına uğramıyor. Sokaklarda yaşamaya başlıyor. Mevsim değişip hava soğumaya başladığında şehrin yirmi dört saat açık kütüphanesine sığınıyor. Orada saatlerce hiç bir şey yapmadan durması, uyuklaması mümkün değil. O da önüne bir kaç kitap açıp okuyormuş gibi yapıyor. Bir süre sonra yapacak daha iyi bir şeyi olmadığından önünde açık duran kitapları okumaya başlıyor. O andan sonra günlerini önüne ne gelirse okuyarak ve kütüphanenin kafeteryasındaki artıklar ile beslenerek geçiriyor. Birbiri ardına okuduğu romanlardaki olaylar, kahramanlar kafasında dans etmeye başladığında kendine yeni bir hikâyesi uyduruyor, yavaş yavaş, gün ve gün. Bir gün, yazmak için sadece bir kalem ve kâğıda ihtiyacı olduğunu fark ediyor, geri kalan her şey zaten aklında. Bu sırada kütüphaneye gelen insanlarla arkadaş oluyor. Bir de kütüphaneci kadın var. Çekingen, içe dönük biri. Yeni kitaplara ihtiyacı olduğunda, kâğıt ve kalem istediğinde bu kadın ona yardımcı oluyor.

Adam yaşamak istediği hikâyeyi yazdıkça, teninin renginin hastalıklı sarıdan sağlıklı kırmızıya döndüğünü fark ediyorum. Daha çok gülmeye, insanlarla daha sıcak ilişkiler kurmaya başlıyor. Hikâye bittiğinde kütüphaneci kadın hikâyeyi okumak istiyor. Evsiz yazar yazdıklarını okutmak konusunda kararsız, korkuyor. Gene de kâğıtları uzatıyor kadına. Kadın kâğıt tomarını alıp götürüyor. Kendisi okuduktan sonra evsizin korkularını haklı çıkarır bir şekilde yayıncı bir arkadaşı ile buluşup hikâyeyi ona veriyor. Yayıncı açısından hikâye iyi ama peş para etmez, çok satmaz. Bir gün kütüphanede olmadık bir şey için tartıştıkları sırada kadın yayıncı ile konuştuklarını anlatıyor. Adam günlerdir çıkmadığı kütüphaneden kendini dışarı atıp şehrin en yüksek köprüsüne çıkıp atlıyor.

Film bitince içimin daraldığını, gecenin tüm ağırlığı ile üzerime çöktüğünü hissediyorum. Altında ezilmemek için dışarı çıkıp barlar sokağında ilk gördüğüm mekâna giriyorum. Bangır bangır çalan rock müzik eşliğinde üst üste içtiğim biralar sayesinde dünya hafifliyor. Gece üzerime yüklenmektense damarlarımda, kanımla birlikte süzülmeye başlıyor. Sigara içmek için dışarı çıkıyorum. Ağzımda sigara ile ceplerimde çakmak ararken her bir tırnağı farklı renklere boyanmış bir el üzerinde Kadıköy yazan bir çakmak uzatıyor. Çakmağı alıp kafamı kaldırıyorum. Kitapçıda çalışan kız hafifçe gülümsüyor. Teşekkür edip sigaradan derin bir nefes alıyor, bir kaç saniye nefesimi tutup zehrin ciğerlerime iyice nüfus etmesini bekliyorum. Simsiyah giysileri ve makyajı parmaklarındaki renkleri öne çıkarıyor.

“İyi gözükmüyorsun.”

“İyi değilim” diyorum. Bir kaç saniye boyunca sessizce bakışırken kızın bana olan ilgisinin kafamı az da olsa rahatlatabileceğini düşüncesi geliyor aklıma.

“Anlatmak ister misin?” diyor. İstemiyorum, böyle şeyleri, gözlerimi önüme düşürüp sesimi kısan, karanlıkta uyuyamadan saatlerce yatakta tutan hayatı da yaşamak istemiyorum. Zaten kimsenin bana bir şey sorduğu yok. Kapıyı kırıp içeri giriyorlar. Madem öyle, hepsini bir yabancıya, hayatıma tanıklık etmemiş, bana az da olsa benzememiş bir kadına anlatalım.

“Adın ne?”

“Alkım.”

Yürümeye başlıyoruz. Açık gökyüzü ve hafif bir rüzgâr bize eşlik ediyor. Yavaş adımlarla rastgele sokaklarda dolanırken tüm çelişkileriyle, aklıma getirebildiğimce anlatıyorum yaşadıklarımı. Benim kaçırdığım o görür belki. Omzuma dokunup bir kaç cümle söyler ve anlamı çözülür her şeyin. Ben anlattıkça ilgisi, bakışları benden kayıp önüne düşüyor. Gözlerini aldatan büyü bozuluyor. Artık o da farkında yanında yürüdüğü adamın düzgün çalışan bir aklı olmadığının. Monoloğum bittiğinde ayaklarımızın bizi barikatın sokağına getirdiğini fark ediyorum. Oysa biraz önce nereye doğru yürüdüğümüz hakkında en ufak bir fikrim olmadığını düşünüyordum. Alkım bizi bilerek buraya getirmiş olabilir mi? Yürümeyi bırakıp Alkım’a doğru dönüyorum.

“Hikâyede ki eksik noktayı görebildin mi?” diyorum.

“Sen… Yanlış bir şey yapmamışsın.” deyip hafifçe yanağıma dokunuyor. Sıcak eli cansız yüzüme dokunduğu an da istemsizce başımı çeviriyorum. Bana gösterdiği şefkat canımı yakıyor. Bir kaç sene önce Müjgan ile geçirdiği tatsız bir günün gecesi Fikret’e söylediğim cümleler geliyor aklıma;

“Sevişmek istediğin kadınlara zayıflıklarını gösteremezsin. Güçlü olmasan bile öyle gözükmek zorundasın.” Söylediğim bunca fiyakalı sözden sonra, şimdi Alkım’a bu hastalıklı aklı gösterince onun bana gösterdiği şefkatin beni daha da zayıf hissettireceğini bilmem gerekirdi. Şimdi elinden tutup yukarı çıkarsam benimle geleceğini biliyorum. Beni avutmak için, sırf iyilik olsun diye benimle sevişmek vardır belki aklında. Ama onun düşündüğünün aksine bu gece kendimi daha da çirkin hissetmeyi kaldıramam. Teşekkür edip ayrılıyorum yanından. Arkama bakmadan apartmanın kapısından girip Barikatın merdivenlerini çıkıyorum. İçeri girip üzerimdeki kıyafetler ile kanepeye devriliyorum. Kanımda gezen alkolün

sayesinde, gözlerim kapalı battaniyeyi üzerime çekip derin bir uykunun sakinleştirici uçurumuna atlıyorum.

15

Rüyamda soğuk, karanlık bir yerdeyim. Bir gariplik seziyorum, karanlık ışığın yokluğundan değil de kendi ağırlığı ile mevcut sanki. Karanlığın aslında yoğun, siyah bir sis bulutu olduğunu fark ediyorum. Elimi uzattığımda sisin şekli deforme olup vücudumun şeklini alıyor. Soğuk, koyu duman sanki tenimin sınırını çizdiği, cam bir kabın iç yüzeyindeymiş gibi hareket ediyor. Soğuk iliklerime işlediği sırada bir yatağın üzerinde olduğumu, altımda sıcak bir kadın bedeni olduğunu fark ediyorum. Ama bu karanlıkta kim olduğunu anlamam mümkün değil. Bir yandan içinde gidip gelirken bir yandan da ellerimi kadının yüzünde gezdirip altımdakinin kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Parmaklarım kulaklarının kıvrımlarında, ıslak dudaklarında gezerken, rüzgârını hissettiğim soluk soluğa nefesi parmaklarımı yakıyor. Kim bu kadın? Ellerimi gözlerine doğru götürüyorum ama göz kapaklarını bulamıyorum. Parmak uçlarım ıslak gözbebeklerinde geziyor. Parmaklarımın gözbebeklerine yavaş yavaş gömüldüğünü hissederken kadının elleri vücudumda gezmeye başlıyor. Dokunduğu yerlerim yapışkan bir sıvıya bulanıyor. Kadın tüm vücudumu ellerinden çıkan kesif kokulu sıvıya buladığında vajinası bir vakum gibi beni, tüm vücudumu yavaş yavaş içine almaya başlıyor. Bedenim, bacaklarımın vücudumun üst kısmı ile birleştiği yerden bükülüp katlanıyor. Kemiklerim esnek, sanki oyun hamurundan yapılmış gibi. Kadının içine gömülürken çığlık atmaya çalışıyorum ama ne kadar uğraşsam da dudaklarımı hareket ettirip ağzımı açamıyorum. Nefessizlikten boğulmak üzereyken dudaklarımı araladığım an da karanlık içime dolacak korkusu aklımı felç ediyor. Kadının içine gömülürken kalp atışımın sesini kulaklarımın içinde duyuyorum. Giderek yavaşlayan bir tempo ile beni ölüme davet ediyor. Dışarıda sadece kafam kaldığında artık her şeyin sonra erdiğini, kafamın da içeriye gömülmesiyle tüm bu karanlıktan ve soğuktan kurtulacağım fark ediyorum. Sakinleşip artık iyiden iyiye yavaşlayan kalp ritmime odaklanıyorum. Gözlerimi kapattığımda kafam balon gibi şişmeye başlıyor. Kadının vajinası her ne kadar beni içine çekmeye çalışsa de giderek büyüyen başım deliğe girmiyor. Başım giderek büyürken gözbebeklerim içine gömülmeye, dudaklarım yırtılmaya ve kulaklarım parçalanmaya başlıyor. Tam başım daha fazla büyüyemeyecek noktaya

gelip aşırı şişmiş bir balon gibi patlamak üzereyken ismimin tekrarlandığını duyuyorum.

“Toprak, uyan!”

Boş gözlerle Fikret’e bakıyorum. “İnsanlar gelmeye başlayacak, kalk hadi.”

İnsan neden böyle rüyalar görür? Neyin hesaplaşması bu? Bu rüyalar ortada dururken uykunun dinlendirici, yenileyici olduğuna dair tüm bilimsel açıklamalara ve binlerce yıllık inançlara nasıl inanabilirim? Rüyalardan korkmaya başlayınca kafamı yastığa huzurla nasıl koyabilirim?

Kalkıp tuvalete gidiyorum. Klozete yarı uykulu bir halde oturup başımı ellerimin arasına alıyorum. Kıçımdan iliklerime doğru işleyen soğuk ve dün geceden miras baş ağrısı eşliğinde gördüğüm kâbus aklımdan çıkıyor. Ayaklarımın yukarı aşağı hızlıca hareket etmesine engel olamıyorum. Soğuktan kemiklerimin titrediğini fark ettiğim sırada kapı çalıyor. Buğulu camdan Fikret’in siluetini fark edip pantolonumu kıçıma çekiyorum. “Ne var? Sıçarken de mi rahat yok?” deyince Fikret camın ardından kayboluyor.

Yüzüme soğuk suyu çarptığımda üzerimdeki son rüya kalıntıları da temizleniyor. Derinlerde neler birikiyor, bu hasta akıl tüm bunlarla nasıl baş ediyor bilmiyorum. Tuvaletin kapısını kapattığımda Bahar’ı karşımda, ayakta dikilmiş bana bakarken buluyorum. Orada, Bahar o halde; gözleri boş ve yorgun, omuzları çökük karşımda dururken ben baş ağrısı ve tüm vücudumu saran bitkinlik tarafından ele geçirilmişken, bir kaç saniye boyunca gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakıyoruz.

“Hoş geldin”

“Hoş bulduk. Nasılsın?”

“İyidir” deyip Bahar’a doğru yürümeye başlıyorum. Duraksamadan yanından geçip mutfağa gidiyor, su ısıtıcısının düğmesine basıyorum. Bahar arkamda dikilmiş bana bakıyor. Varlığını alıp verdiği soluklar sayesinde hissedebiliyorum. Fincana kaynamış suyu koyup iki kaşık kahve eklerken hareketlerimi izlediğinin farkındayım. Sırtım ona dönük fincanımı karıştırırken;

“Özür dilerim” diyor. Arkamı dönüp gözlerine bakıyorum.

“Ne için?”

Kelimeler sanki ikimizin de ağzından bin bir güçlükle, kilometrelerce mesafe kat ederek çıkıyor. Dudağımın ucuna kadar gelen kelimeler sessizliğimin derinliğinde boğulup ölüyor. Gene o koyu, soğuk sessizlik. O an mutfağın o sessizliği o kadar yoğun ki çaydanlığın altında usul usul

yanan ateş suskunluğumuzu tutuşturup derimizi yakabilir. Rafa uzanıp bir kahve fincanı daha alıyorum. Bahar'ın kahvesini her zaman ki gibi hazırlıyorum; sütlü ve tek şekerli. Ona uzattığımda sessizce fincanı alıp içeriye, "Sevgili"' ye yöneliyor. Ona hazırladığım kahveyi, aramızda ne olduğunu bilmediğim sorunları konuşabileceğimiz dair bir işaret olarak algılamış olmalı. Arkasından gittiğimde Bahar'ı pencerenin kenarındaki masanın sandalyelerinden birine oturmuş, avuçları ile kahve fincanına sarılmış, pencereden dışarıya doğru bakarken buluyorum. Karşısındaki sandalyeye geçip gözlerimi onun baktığı yere döndürüp sokağı izlerken ağzından çıkacak cümleleri sessizce bekliyorum. Bahar bir kaç dakikalık sessiz gerginlikten sonra gücünü toparlayıp her cümlenin ardından birkaç saniye duraklayarak konuşmaya başlıyor.

"Her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm… Sen yanlış bir şey yapmadın… Seni sevebileceğimi düşünmüştüm… Olmuyor, yapamıyorum… Özür dilerim."

"Beni aptal yerine koyma?"

"Efendim."

"Bu aptalca cümleleri kurmak için çok mu düşündün? Şeyim mi küçük, sevişmemi mi beğenmedin?"

"Saçmalama!" Bahar sinirli gözlerle birkaç saniye bana baktıktan sonra devam ediyor;

"Başka biri var. Aklım ondayken senin yanında olamazdım."

"Onun ki daha büyük yani?"

"Düzgün konuş benimle!"

Masadan kalkıp arkasına bakmadan gidiyor. Dönüp içime bakıyorum, hiçbir şey yok; ne hayal kırıklığı ne de hüzün. Akıl aşırı mutsuzluktan yorgun düşünce daha fazla darbe insanın canını acıtmıyor. Damarlarıma kaldırabileceğimden fazla moral bozukluğu enjekte edildiğinde birden bire gözlerimi açıp ayağa kalkmamı beklemesin kimse benden. O an olabildiğince bitkin bir ruh halinde hayata karşı, Bahar'a karşı, kendime karşı ilgisiz sessizce kahvemi içip ısınmaya çalışıyorum. Koridorun sonundan Fikret ve Bahar'ın konuşma sesleri belli belirsiz geliyor. Ne konuştuklarını bu mesafeden anlamak mümkün değil. Dış kapının kapanma sesi duyulduktan kısa bir süre sonra Fikret yanıma gelip karşımdaki sandalyeye oturuyor.

"Bahar işi bıraktığını söyledi."

"Benim yüzümden mi?"

“Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Bu günlerde hep bu cümleyi duyuyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım. Yapmış olsam da umurumda değil. Konuşmak gelmiyor içimden. İçine düştüğüm çukurun kelimelerle çıkışı yok.

Birbiri ardına geçen günler boyunca şehirde bir hayalet gibi dolaşıyorum. Yıllarca bir arada olduğum, artık her bir köşesini adım gibi bildiğim sokaklar büzülüp sıkışmaya başlıyor. En sakin sokakta karşımdan gelen tek bir insan bile sanki üzerime üzerime yürüyor. Kimseyle konuşmak, kimseyi dinlemek istemiyorum. Sadece kendimi kendime anlatmaya çalışıyorum. Sonra onunla da bozuşuyoruz. Sessizce yaşayıp, somurtarak uyuyoruz. Bu huysuz günler boyu barikatta Fikret ile beraber oturup bir türlü gelmeyen müşterileri bekliyoruz. Onunla da pek konuşmuyorum. Sürekli sigara içip günlük gazetelerdeki ikinci sayfa haberlerini okuyor, bulmacaları çözüyorum. Geceleri eve döndüğümde Efe’yi görmeden odama geçip yatağa uzanıyor, saatlerce tavanı seyrediyorum. Yılların alışkanlığı ile sabahları erkenden gözlerimi açsam da işe gitmem gerektiğini bilmezden gelerek uyumaya devam ediyorum. Telefonuma iş yerinden çağrılar geliyor, duymuyormuş gibi yapıp akşam olana kadar yataktan çıkmıyorum. Elime ne zaman okumak için bir kitap alsam, kendimi ne kadar zorlasam zorlayayım her seferinde aynı sayfada aynı cümlelere takılıp kaldığımı fark edip vazgeçiyorum. Bazı günlerim hiçbir şey yapmadan, ardı ardına içtiğim sigaraların dumanı ile oyalanarak geçiyor. Bahar ile görüşmüyoruz. Ara sıra onu aramak gelse de içimden telefonu elime her alışımda korkup vazgeçiyorum. Hem söylenecek ne var ki? Keşke sevebileceğini düşünseydi beni. Belki ben de onu sevebilirdim. Oysa bu şekilde sanki aramızda geçebilecek her yakınlaşma, olası her senaryo ortada, bir başına kalmış şaşkın bir halde gözlerime bakıyor. Mideme sert, köşeli bir şeyler oturuyor. Üstelik parasızlıkta kendini göstermeye başlıyor. Artık düzenli bir maaş aldığım iş olmadığını düşününce banka kredisinin, ev kirasının, barikatın masraflarının birkaç gün ötede bir canavar gibi beni beklediğini biliyorum. Günler geçtikte sıkıntı içimde katlanarak büyüyor. Ne kadar az yaşasam, ne kadar az yiyip ne kadar az sigara içsem de bu hayatı böyle devam ettiremem. Bir duvara çarpmadan önce bir çıkış yolu bulmam lazım. Annem hayatta olsaydı, yanına gidip kucağına kafamı koyabilseydim. Belki o beni tutup çıkarabilirdi içine düştüğüm çukurdan.

Bir gece hayatımın kâbus gibi üzerime çökmesine daha fazla dayanamayacağımı anladığım bir an, Barikat’ tan, Kadıköy’den, Fikret’ten kaçıp gitme isteği karşı konulmaz bir şiddete bürünüyor. Burada, bu duvarların arasında daha fazla duramam. Balkonda bir sigara yakıp içeri giriyor okuduğu kitaba gömülmüş Fikret’in karşısına geçiyorum.

“Bir süre uzaklaşmam lazım. Bensiz idare etmen gerekecek.”

“Nereye gideceksin?”

O an kaçabileceğim bir ev, bir şehir olmadığı geliyor aklıma. Sadece ufak bir parıltı var karanlık aklımın uzak bir köşesinde. Tutunabileceğim, üzerine gidebileceğim zayıf bir ışık. Gidebileceğim son bir yer. Yıllarca ölü olduğunu düşündüğüm o yaşlı adam geliyor aklıma. Bir babaya sahip olmanın ne demek olduğunu bilmeden büyüyünce o sözcüğü, “Baba” kelimesini akla getirmek de, söylemek de zor şimdi.

“Eskişehir’e, Tahsin’in yanına gidebilirim. Bahar’a da söylersin gittiğimi. Burada, böyle bir başına kalmazsın sen de.”

“Nasıl bir adamsın sen? Bir kadın yüzünden düştüğün şu hale bak. Artist artist hareketler, tutunamayan adam tripleri. Ergen misin sen?”

“Üzerime gelme Fikret. İyi değilim bak. Görmüyor musun halimi?”

“Sana güvenip işe kalkanda kabahat zaten. Gerçi ben biliyordum böyle olacağını. Arkasına bile bakmadan çekip gitti Bahar. Sen ne yapıyorsun peki? Sen de çekip gidiyorsun.”

“Tutturdun burayı açacağız diye. Açtık da ne oldu? Mal gibi her akşam bekliyoruz burada. İşimi de kaybettim. Eve bile huzurla gidemiyorum artık. Bir sürü borç içine soktun beni. Hep böylesin zaten. Hemen gaza geliyorsun. Nasıl olur, ne yaparım diye düşündüğün yok. Şımarık çocuklar gibi her istediğin olsun istiyorsun.”

“En azından senin gibi zoru görünce ağlayıp kaçmıyorum. Bahane hepsi. Bahar da bahane, mutsuzluğun bile bahane. Hevesi kaçtı beyefendinin. Siktir git Toprak! Siktir git!”

Hızlıca kapıya gidip çıkmak üzereyken Fikret içeriden bağırıyor.

“Gittiğin yerden haber gönder, hıyarağası.”

Hızlı adımlarla eve gidip sırt çantama bir kaç parça elbise atıp çıkıyorum. Telefonu elimde bir süre döndürdükten sonra Tahsin’i arıyorum. Yabancı bir ses açıyor telefonu.

“Yanına geliyorum. Müsait misin?”

“Hayırdır, ne oldu?”

“Yok bir şey. Gelince anlatırım.”

“Tamam, buradayım. Seni bekliyorum.”

Tahsin ile yaptığımız kısa telefon konuşmasından sonra otostopla Eskişehir’e gitmek üzere E5’e çıkıyorum. Şimdi kendi kendimle saatlerce baş başa kalmak zorunda kalacağım olası bir otobüs yolculuğu kaçıp gitme isteğime uygun değil, ihtiyacım olan belirsizlikle dolu bir kayboluş. Kendi kendimle değil, dünya ile baş başa kalmalıyım.

Toz ve gürültünün içinde çeyrek saatlik bekleyişin ardından 1990 model siyah bir Mercedes 200 E kaldırdığım başparmağına karşılık verip önümde duruyor. Arka kapıyı açıp arabanın içine giriyorum. Arabanın şoför koltuğunda otuzlu yaşların sonunda yorgun bakışlı bir adam var. Uzun ince yapılı boynunu arkasına çevirip “Merhaba” diyor.

“Ben Cemal, nereye gidiyorsun?”

“Eskişehir.” diyorum. Cemalin hemen yanındaki koltukta oturan iri yapılı, uzun saçlı ve sakallı adam cevap veriyor.

“Biz Ankara’ya gidiyoruz, oradan geçebilirsin Eskişehir’e.”

“Çok iyi,” diyorum “Teşekkür ederim.”

“Bu arada, ben Turgut, yanındaki de Edip” diyor gülümseyerek. Arabanın arka koltuğunda, hemen yanımda sessizce dışarıyı seyreden kara saçlı, mavi gözlü oldukça güzel bir suratı olan yirmili yaşların sonlarında olan adam bana dönüp elini uzatıyor.

“Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Bunlar gerçek isimleriniz mi?”

“Benim ki gerçek” diyor Edip. “Diğerlerinin isimlerini de ben koydum. Bu yolculuk boyunca Turgut ve Cemal onlar. Senin adın ne?”

“Toprak.”

“İsmini sevdim. Memnun oldum Toprak” deyip gülümsüyor. Dünyayı olduğu gibi, çelişkileriyle kabul eden derin mavi gözlerinde sıcak bir hoş geldin ifadesi var.

Sıkışık trafikte yavaş yavaş ilerlerken arabanın teybinden konuşmanın anlamsızlığından bahseden hüzünlü bir şarkı bize eşlik ediyor. Kimsenin sesi soluğu çıkmıyor. Yanımda oturan Edip pencerenin camına kafasını dayamış, dışarıdaki kargaşa ve kalabalığa doğru gözlerini dikmiş camın üstünde soluğundan figürler çiziyor. Turgut muavin koltuğunda ellerini hafifçe dizlerine vurarak şarkıya ritim tutuyor. Kalın kaşlarının altındaki koyu kahverengi gözleri hiperaktif bir çocuk gibi etrafta dolanıyor. Cemal bir sigara yakıp, sigarayı tuttuğu eli pencereden dışarıya sarkıtıyor. Ara ara sigarasından derin nefesler çeke çeke arabayı sürüyor. Sessizlik bana iyi

geliyor. En azından bu şehirden çıkana kadar konuşmak istemiyorum. İçimdeki ağırlıkla bir sigara yakıp pencereyi araladığım sırada Cemal okkalı bir küfür savurup filtresine kadar içtiği sigarasının arda kalanını bir tırnak darbesi ile asfalta doğru savuruyor.

“Trafiğini siktiğimin şehri!”

Yüzümü arabanın ön camına doğru çevirdiğimde Cemal’in dikiz aynasından bana doğru baktığını fark ediyorum.

“Eskişehir’e ne için gidiyorsun Toprak?”

“Babam orada yaşıyor, onun yanına gidiyorum.”

“Benim babam ben küçükken öldü.” en ufak bir üzgünlük belirtisi olmadan çıkıyor Cemal’in ağzından kelimeler. Sigarasından bir nefes daha aldıktan sonra devam ediyor.

“Çok uzun zaman oldu. Şimdi ancak fotoğraflar sayesinde hatırlıyorum yüzünü.”

“Benim ki de ölmüştü. Üstelik hiç bir fotoğrafını da görmemiştim.” Cemal bakışlarını dikiz aynasından sektirip bir kaç saniye bana doğrultuyor. Bu kadar kelime ile aile ilişkilerimin anlaşılması mümkün değil elbet.

“Ben öyle sanıyordum yani, öldüğünü sanıyordum.”

Edip kafasını pencere camından ayırıp bana doğru döndürüyor.

“Sanırım baban istihbarat ajanıydı. Sen daha çok küçükken İstanbul’un en büyük uyuşturucu çetesinin içine sızmıştı ama talihsiz rastlantılar sonucu ifşa oldu. Ailesine zarar gelmesin diye estetik ameliyatla suratını değiştirip kendini ölmüş gibi gösterdi. Zaten bu yüzden hiç fotoğrafını görmedin. Mafya tarafından izinin bulunmaması için varoluşuna dair her şeyi yok etti. Yıllar boyunca seni uzaktan seyretti ve çete çökertildikten sonra ortaya çıktı.”

Şaşkın bir halde Edip’e bakıyorum.

“Ha… Hayır. Emekli banka memuru benim babam. Yıllarca onun da benden haberi yokmuş. Annem ondan habersiz doğurup büyüttü beni.” Kuşkulu bir ifade ile konuşmaya devam ediyor Edip.

“Gene de yüzünü daha önce hiç görmemiştin değil mi? Estetik ameliyat ile yüzünü değiştirmiş olması gayet mümkün.” Turgut araya giriyor.

“Edip’e bakma sen Toprak. Yola çıktığımızdan beri garip garip konuşuyor bu adam. Şu işin aslını doğru düzgün anlatsana.”

“Anlatacak pek bir şey yok,” diyorum. “Annem ile babam ayrıldıklarında annemin hamile olduğunu ikisi de bilmiyormuş. Annem babama kızgın olduğu için beni babamdan habersiz dünyaya getirmiş. Bana

da babamın ben doğmadan önce trafik kazasında öldüğünü söylemişti. Babam hakkında pek bir şey anlatmazdı. Sadece ismini biliyordum. Evimizde hiç fotoğrafı yoktu. Annem öldükten sonra tanıştım babamla. Komik ama annem beynini yavaş yavaş oyan ceviz büyüklüğündeki tümörü öğrendiğinde sosyal paylaşım sitelerinden bulmuş babamı. Annemin cenazesinde tanıştık onunla." Konuşmam bitince arabanın içine tekrar sessizliğe gömülüyor.

"Hadi ama. Artık beni üzmüyor bunlar." diyorum. Cemal bir sigara daha yaktıktan sonra arkasına dönmeden sigara paketini bana doğru uzatıyor. Paketten bir dal çekiyorum. Sigarayı yaktıktan sonra ciğerlerime çektiğim zehri bir kaç saniye içimde tutup şehrin egzoz ve dumanına gönderiyorum. Bir süre sonra trafik açılıyor ve Mercedes şerit işaretlerini yutmaya başlıyor. Sigaramı bitirip pencereyi kapattıktan sonra;

"Sizin hikâyeniz nedir? Neden Ankara'ya gidiyorsunuz?" diyorum. Aynaya baktığımda Cemal ile tekrar göz göze geliyoruz. Gözlerini önümüzdeki asfalta doğru kaçırıyor. Tam bu sırada Turgut konuşmaya başlıyor.

"Müzisyenim ben." Dediğinde bacak arasında duran gitar kutusunu fark ediyorum. Beyoğlu'ndaki bir barda haftanın bir kaç günü sahneye çıktıklarını anlatıyor. Aslında kendi şarkılarını çalmak istediğini ama para kazanmak için barlarda çaldığını söylüyor.

"İnsanlar bar müzisyenliğinin çok eğlenceli olduğunu düşünür. Oysa bir müzisyen için en alt basamaktır bar sahnesi. Tamamen angarya. Her gün aynı işleri yapan mutsuz masa başı memurlarından farkı yok. İnanın bana, her seferinde aynı şarkıları daracık bir sahnede çalmanın keyifli hiç bir yanı yok. Doğruya doğru ilk zamanlar hoşuma gidiyordu, sonra günler geçtikçe yok parasına, sarhoş insanları eğlendirmekte mutlu olacak bir şey de göremiyor insan."

"Kadınlar," diyorum. ”Kadınlarla aran iyi olmalı."

"Ya körkütük sarhoş ya da aşırı mutsuzlar" diyor Turgut. Ardından çaldığı grubun dağıldığını, bir başka grupla denemeler yapmak için Ankara'ya gittiğini söylüyor.

"Kendi bestelerini çalmak istediklerini söylediler. Belki bu sefer istediğim gibi müzik yapabilirim." Ses tonunda, gözlerinde umut var; hayatı olduğu haliyle kabul etmeyip istediği gibi görmeye meyilli genç bir insanın umudu.

Başımı yan tarafa döndürüp Edip'e bakıyorum. Mavi gözlerini bana doğrultup bir kaç saniye endişeyle durakladıktan sonra söze giriyor.

"Şairim ben." deyip tepkimi görmek için bana bakmaya devam ediyor. Anlıyorum endişesini. Şair olmanın uzaylı olmaktan farkı yok. Söylediği kelimelere herhangi bir tepki vermediğimi görünce tekrar konuşmaya başlıyor. Şiir kitabı yayınlamak istediğini, bir kaç yeraltı dergisinde şiirlerinin yayınlandığını anlatıyor. İstanbul'u terk etmek ile ilgili bir şiir yazmak istediğini, bu yüzden Cemal'i bulup bu yolculuğa çıkmaya karar verdiğini söylüyor.

"Yaşamadığım şeyi yazamıyorum. Ya da yazdıklarımı yaşadığımı sanıyorum. İkisi de aynı şey zaten." Biraz duraksadıktan sonra "Babanın istihbarat ajanı olduğuna neredeyse eminim." diyor. Hep beraber gülüyoruz. Cemalin gülüşü farklı, sanki onu bir şey, birileri tutup engelliyor. Gülerken bile donuk bir hali var. Çökük omuzlarında, kambur duruşunda ve sigarayı derin derin çekişinde canını sıkan şeylerin korkutucu gölgesi var. Ona neden şu an da burada, Ankara'ya doğru giden eski bir Mercedes E200 ün şoför koltuğunda olduğunu sormaya çekiniyorum. O da anlatmıyor. Arabanın içinde kimse de anlatmasını beklemiyor. Yola devam ediyoruz.

Cemal arabayı izbe bir yol üstü lokantasına yanaştırıp, kontağı kapattığında arabanın dört kapısı birden aynı anda açılıyor ve dışarıya çıkıyoruz. Cemal ile Edip tuvalete gitmek için yanımızdan ayrılıyor. Yağmur hafifçe üzerimize çiselerken Turgut montunun cebinden çakmağı çıkarıp ikimizin de sigarasını yakıyor. Eş zamanlı birer nefes aldıktan sonra;

"Cemal'in hikâyesi nedir?" diyorum. Turgut montunun içinde saklı uzun saçlarını elinin tersiyle çıkarıp dışarıya salıyor.

"Bilmiyorum. İnternet'ten bulduk birbirimizi, benzine ortak arıyordu. Ankara'ya gittiğini biliyorum ama sebebini sormadım." diyor. Bir kaç dakika sonra Edip ile Cemal yanımıza geliyor. Lokantaya girip çorba içiyoruz. Hesabı ödedikten sonra arabanın yanına giderken hepimiz birer sigara yakıyoruz. Çiseleyen yağmurla birlikte hafifçe esen akşam rüzgârını arkamıza alıp önümüzde uzanan, gecenin içinde kaybolmaya yüz tutmuş tepenin eteklerini izliyoruz. Edip konuşmaya başlıyor;

"Baylar! 1981 yılıydı. Ağustos henüz bitmişti, Eylülün ilk günlerindeydik. Arkamızda deniz, önümüzde el değmemiş bir vadi vardı. Kulaklarımızı kabartmış bir ses duymayı bekliyorduk. Anlatıyordum sizlere; Bu dünyada yaşamak can sıkıcı bir şeydir!

Yamaçlara bakıyorduk. Sonbaharın ilk yağmuru ile ıslanmış, kahverengi toprağın üstüne sarı yapraklar örtmeye başlamıştı bile. Hemen önümde yeni açmış bir güz çiçeği rüzgârda sallanıyordu. Çiçeği koparıp avucumun içine aldım. Zaman nasıl da bize aldırmadan ilerliyordu. Başımı kaldırıp yamaca baktığımda bir kaç köy evi görmüştüm. Kapılarını usulca yosunlar sarmıştı. Buysa gördüklerimiz demiştim, duyduğumuz Eylülün sesi buysa çok iyi baylar.

Yorucu bir yazı midemizde midyelerle geri de bırakmıştık, üzerimizde ıslak elbiselerimiz vardı. Sevimsiz bir otelde upuzun gündüzlerimiz geçmişti. Yoksul aşklarımız, hüzünlü iç kamaşmalarımız kuru sıcak asfaltın üzerindeydi. Eylüldü aylardan. Hemen arkamızda zamansız terk edilmiş, mevsimsiz ölmüş bir deniz feneri vardı.

Dahası da var. Düğmesiz, rahat giysiler giyiyorduk. Hoş bir boşluk vardı sanki üzerimizde. Olur ya bazen öyle, bilirsiniz işte. Eylül de geçer birazdan diyorduk. Bir bakmışız Kasım olmuş, kış olmuş. Elbette yaz gene gelecekti biliyorduk. Şunu soruyorduk kendi kendimize; Bundan sonra günlerimiz nasıl geçecek baylar?

Lafa girmişti birimiz sonra; “Bazen her şey o kadar dokunaklı geliyor ki; Eylül gibi hafif bir dokunuşta kırılıyoruz.“ Doğru söylüyordu. Dağınık, renksiz bir mozaik gibiydik. Hüzün dolu bir odada oturmuş duvarlara, aynalara bakıyorduk. Yapayalnızdık, telefon açacak kimsemiz bile yoktu. Olsun demişti birimiz. Ayağa kalkıp pencereyi açınca kuş sesleri dolmuştu odanın içine. Kuşların sesleri cevap veriyordu çağrılarımıza. Ve ben şimdi size soruyorum; Bu dünyada çekingen olmak çok iyi bir şeydir, öyle değil mi baylar?

Bir köy kahvesine oturmuştuk. Kahveci bardakları, masaları topluyordu. Kendimizi anlatmaya kalkıyorduk kendimize. Bu semti tanıyoruz zaten, hadi dünyayı da tanıyalım demişti birimiz. Atladık arabaya, radyondan bir Eylül şarkısı yükseliyordu. Söze girmiştim tekrar; Bu can sıkıntısının başka bir anlamı olmalı baylar!

Yolda giderken elma ağaçları görmüştük. Elmaların rengi silik kırmızıydı. Olsun diye geçiriyorduk içimizden, zaten bakışlarımız da tozlu ve kirliydi. Gizlemenin anlamı yok, biliyorsunuz bu dünyada böyle sıkılmak iyiydi. İçimiz yangın yeri, alev alev, dışarıdan bakınca buz tutmuş kalplerimiz. Güzel oldu, hazır tutalım hep böyle. Ve ben tekrar lafa giriyorum baylar, bu dünyada böyle sıkılmak iyi.”

Edip uzun monoloğunu bitirince Turgut bana doğru dönüp şaşkın şaşkın bakarken;

“Ne diyor bu herif? Sen bir şey anladın mı?” diyor.

“Kafan mı güzel şair? Ne içiyorsan bize de versene!” diyor Cemal. Edip bir kaç adım geri geri gidip hepimize tek tek, başka bir dünyadan geliyormuşuz gibi bakıyor.

“O…O… Kime ne anlatıyorum ben?”

Arabaya binerken Turgut ön koltukta gitarı ile rahat edemediğini, yer değiştirip değiştiremeyeceğimizi soruyor. Tamam deyip ön koltuğa oturuyorum.

Gözümü açıp aracın ön konsolundaki saate bakıyorum. Vaktin gece yarısını çoktan geçmiş. Karşıdan gelen bir kamyonun far ışıkları gözlerime dolduğunda uykum tamamen açılıyor. Aynaya baktığımda Edip ve Turgut’un arka koltukta uyuduklarını görüyorum. Arabanın hoparlöründen oldukça kısık bir seste, güneşin asla doğmadığı, gecenin hiç bitmediği bir kâbusu anlatan şarkıcının sesi duyuluyor. Cemal’in elinde gene sigara var. Tüm yolculuk boyunca sigara içmediği bir an bile hatırlamıyorum. Bu suskun adam gözlerini yoldan ayırmadan gecenin karanlığına doğru tek başına yolculuk yapıyor sanki. Eğer şimdi konuşursam, Cemal’in derin sessizliği benim sesimi de yutarmış gibi geliyor. Morrissey’in sesi arkada uyuyan iki adamın hafif soluklarının sesine karışırken cesaretimi toplayıp soruyorum;

“Ankara’ya ne için gidiyorsun?”

“Ankaralıyım ben. Eve dönüyorum.”

“İstanbul’a ne için gelmiştin?” diyorum. Cemal sigarasından bir nefes alıp külünü hafifçe aralanmış araba camından dışarı silkiyor. Bir kaç saniyelik sessizliğin ardından;

“Reçete için. Ortak bir yanımız var. Benim annem de senin annen gibi kanser. Doktoru İstanbul’da. En iyisi buradaymış bu yüzden burada tanı konuldu. Reçetenin tarihini uzatmak için İstanbul’a geldim” diyor. Bir insanın annesinin kanser olması ne demek biliyorum. Bir sürü ilaç, kemoterapi seansları, dökülen saçlar, tatsız sofralar, kusmuk, baş edilemez moral bozuklukları ile dolu günleri hatırlıyorum.

“Geçmiş olsun” deyip arabanın penceresinden dışarıya doğru göz gezdirdiğimde yıldızlar takılıyor gözüme. O an yeryüzünde baş edemeyeceğimiz ne kadar çok acı var ise, yıldızlara bakmak için de o kadar makul sebep olmalı diye geçiyor aklımdan. Önümüzde, gecenin zifiri

karanlığında ucu bucağı gözükmeyen bomboş bir yol var. Cemal acelesiz ve sakince kullanıyor arabayı. Gece boyunca aralıklarla yağan yağmur bu sefer şiddetlenerek yeryüzüne inmeye başlıyor. Arabanın camlarını kapatıyoruz.

“Annenin durumu nasıl?” diyorum.

“Pankreas kanserinin üçüncü evresinde işte, nasıl olacak” diye cevap veriyor Cemal. Konuşmak istemediğini anlıyorum. Bir daha açmamak üzere konuyu kapatıyoruz.

Güneşin doğuşuna dair hiç bir ipucunun olmadığı sabah saatlerinde arabanın farlarının aydınlattığı, yol kenarına dikilmiş Ankara tabelasını görüyorum. Gecenin bu saatinde Eskişehir’e giden bir araba bulup otostop çekmek aklıma yatmıyor. Otogara geldiğimizde yol arkadaşlarımla vedalaşıp, sırt çantam ile birlikte arabadan iniyorum. Mercedes beni arkada bırakıp yoluna devam ederken olduğum yerde yol arkadaşlarımın uzaklaşmalarını izliyorum. Araba gözden kaybolmaya başladığı sırada, duymayacaklarını bildiğim halde, yüksek sesle onlara sesleniyorum;

“Yolunuz açık olsun baylar!”

16

Arkamı dönüp otogara doğru yürüdüğüm sırada gece olanca karanlığı ile yeryüzünün bulunduğum kara parçasına dökülmeye devam ediyor. Sokak lambalarının lüzumsuzca aydınlattığı ıslak şehir sokak kedilerinin hâkimiyetine kalmış. Yürüdüğüm yolun kenarında duran boş bir çöp tenekesinin dibinde oturmuş kedileri görüyorum. Yanlarından geçerken hepsi aynı anda bana doğru dönüp bakmaya başlıyorlar. “Ne yapıyorsunuz zibidiler?” deyip, durmadan yanlarından geçip gittikten bir kaç saniye sonra arkama dönüp gecenin krallarına bakıyorum. Toplantılarına kaldıkları yerden devam ediyorlar. Kim bilir belki de kendi aralarında şehrin çöp tenekelerini paylaşıyorlardır.

Otogara girip Eskişehir’e giden ilk otobüsün ne zaman yola çıkacağını soruyorum. Göz bebekleri gecenin ağırlığı ile küçülmüş terminal görevlisi ilk aracın sabah saat yedide beni tanımadığım o yaşlı adama götürebileceğini söylüyor. Tamam diyorum, hayatım boyunca birilerini, bir şeyleri beklemiş gibiyim zaten. Dört beş saatin lafı mı olur? Dışarıda ayaz, sokak kedilerinin keçeleşmiş tüylerinden iç organlarına girmek için uğraşırken otogarın uzun ince bekleme salonundaki demir banklarından birine çöküp uyuklamaya başlıyorum. Gün yavaş yavaş aydınlanırken, göz kapaklarım zihnimin önüne perde gibi çekiliyor.

Yarı uykuda yarı uyanık gözlerimi açıp etrafıma baktığımda Ankara’nın çoktan güne başlamış olduğunu görüyorum. Ne kadar yorgun olduğumu biliyormuş da, uyandırmaya kıyamamış gibi beni kendi halimde bırakmış işine bakıyor. Otobüsler dur durak bilmeden binlerce insanı taşısalar da var olmanın yükünü hissetmedikleri için, yorulmak nedir bilmiyorlar. Gözlerim insanların soluk renklerine, kulaklarım şehrin kibirli gürültüsüne çabucak alışıyor. Önümden vedalaşan, buluşan, koşturan, uzaklaşan insanları geçiyor. Tombul, genç bir kadın, yorgun, kambur duruşlu yaşlı bir köylü, mavi, ordu işi valizinden asker olduğunu anladığım hüzünlü, düşük omuzlu, ürkek bir genç asker kısa aralıklarla dünyanın bu kısmından, hemen yanı başımdan geçip gidiyorlar. Bir süre etrafı izleyince insanların pek de ilginç yaratıklar olmadığını hemen anlaşılıyor. Ben de böyle kendi kendime dünyayı çekiştirip huysuzlandığım zamanlarda yaptığımı yapıyorum. Çantamdan bir kitap çıkarıp okumaya başlıyorum. Tesadüf bu ya işte,

okuduğum kitaptaki hikâye Ankara'da geçiyor. Hiç sevmediğim, sevemediğim o gri, donuk şehrin hikâyelere konu olabilmesi, bu şehrin benim bilmediğim, onun bana göstermediği bir yanı olduğuna dair şüphe uyandırıyor. Çok güzeldir belki bu şehir, inanılmaz maceralar, müthiş sevgililer, dostluklar barınıyordur, besliyordur. Böyle insanlar da var biliyorsun, olmadık yerde karşına çıkan, hayatına giren o güzel insanlar. Ama öyle şeyler yaşanmıştır ki ne kadar güzel olsa karşıdaki, insanın kendisi de ne kadar güzel olsa, birlikte güzel olamayabiliyorsun. Sen de Ankara ile hiç güzel olamadın. Sıkıcı iş gezilerinde şık kıyafetli, ciddi insanlarla geçirilen zamanlar, askerde, kar altındaki geçirilen karanlık nöbetler, âşık gibi olduğun sonra her gibi olduğun şeyde yaptığın gibi kaçtığın Ankaralı bir kadın. Bunlar var ellerinde. Boş ver sen bunları, dön önündeki hikâyeye.

Otobüsün yola çıkma saati yaklaştığında oturduğum yerden kalkıp perona doğru gidiyorum. Hemen karşıdaki büfeden iki tane Ankara simidi alıp ılık çayın eşliğinde mideme gönderiyorum. Mutsuzluğumu bastırdığım gibi açlığımı da bastırdıktan sonra yola çıkmak için hazırlanan otobüse gidip cam kenarında ki koltuğuma oturuyorum. Otobüs yola çıkıp, Ankara – Eskişehir arasında duraksamadan ilerlerken ben de sarı coğrafyanın tekdüze bitki örtüsünü, sürgününü otobüs koltuğunun üzerinde yanımdaki koltuğun boş olmasının getirdiği rahatlıkla izliyorum. Böyle rahat, tutulmadan, kendisini sıkışmış hissetmeden yolculuk etmek isteyenler tek başına yola çıkmayı göze alması gerek. Oysa benim ki düşünülmüş, kabul edilmiş bir seyahat değil, kendiliğinden gelen bir rahatlık, yalnızlık. Memnunum halimden. Kulağımda kulaklıkla, bakışlarım ağaçların, tarlaların, köy evlerinin üzerinden şöyle bir dokunup geçerken bitiyor yolcuk.

Otobüsten inip yüzümü gökyüzüne çeviriyorum; bulutların arasından bir görünüp bir kaybolan güneş soluk. Yeryüzü renksiz, hava duru, hafif bir rüzgâr yanaklarımı yalıyor. Otogardan çıkıp yürümeye başladığımda Tahsin'i eski model Volvo'sunun yanında ayakta beni bekler vaziyette görüyorum. O da beni görüp gülümsüyor. Selamlaşıyor, ne yapacağımızı bilemez şekilde bir kaç saniye bakıştıktan sonra hafifçe sarılıyoruz. Ellerimiz birbirimizin sırtında ürkekçe dokunuyor. Tahsin Volvo'nun direksiyonuna geçtiğinde ben de yanındaki koltukta yerimi alıyorum. Yüzeysel şeylerden bahsediyoruz; hava durumundan, kurak geçen mevsimden, şöyle bir dokunup geçen yağmurdan. Sonra sessizce çiftlik evine doğru yol alıyoruz. Şehirlerarası yolda bir süre gittikten sonra etrafta

olabildiğine bozkırın uzandığı köy yoluna dönüyoruz. Ucu bucağı görülmeyen hasat edilmiş tarlaların arasında insanların birbirleri duyamayacakları ama ufukta küçük birer siluet şeklinde görebilecekleri, böylece korku duymadan yalnız kalabilecekleri ufak çiftlikler var. Coğrafya derslerinde öğretilenin aksine, Anadolu'nun bu bölgesinde toplu yerleşim yaygın değil anlaşılan. Belki, ıssız toprak yolun götürdüğü yerde köylülerin günlerini bir arada çay ve sigara içip, dedikodu yaparak geçirdikleri köy kahveleri vardır. Buralarda nasıl kaçılır ki hayatın boğucu yalnızlığından?

Yarım saatlik yolculuktan sonra yol boyunca gördüğümüz çiftliklere benzer bir çiftliğe yanaşıyoruz. Arabanın kapısından çıktığımızda genç bir sokak köpeği bize doğru koşturmaya başlıyor. Kuyruğunu hızlı hızlı sallayarak Tahsin'in ayaklarına süründükten sonra bana doğru gelip paçalarımı kokluyor. Artık ne kokusu alıyorsa bana da yakınlık göstermesi çok zaman almıyor. Genetiğin bir kokusu var mı yoksa yeni bir insan görmenin heyecanından mıdır bilmem, hemen yüz göz oluyoruz köpekle. Ben kafasını okşarken o elimi yalamaya çalışıyor. Tamam, seviyoruz seni ama dur bakalım belki de berbat bir insanım, nereden biliyorsun? Dünya kafanı okşayıp sonra ağzına sıçanlarla dolu. Köpek, Tahsin ve ben yan yana çiftlik evinin korumasız, demir korkuluklu kapısından giriyoruz. Barikat geliyor aklıma. Burası da korumasız, saf bir hayal ürünü olabilir mi? Hiç tanımıyorum Tahsin'i. Annemin cenazesinden sonra bir kere İstanbul'a geldiğinde ciddi adamların takıldığı bir restoranda yemek yemişliğimiz var. Bir de ayda yılda bir telefon görüşmelerimiz.

Çiftliğin içinde tek katlı, kâgir eve girdiğimizde içeride kahvaltının beni beklediğini görüyorum. Özenle hazırlanmış tabaklar bol kepçe konulmuş çeşit çeşit zeytinler, peynirler, kızarmış ekmek, bal ve kaymakla doldurulmuş. İçinde olduğumuz iddiasız beton yapıya ve iki kişilik bir sofraya göre abartılı duruyor tüm bunlar. Gülümseyerek sofraya oturuyorum. Tahsin mutfağa gidip çayın altını yakıyor. Elinde çaydanlık ile sofraya gelip çayları ince belli bardaklara koyduktan sonra karşıma oturuyor. Ziyan bir gençlik ve bir yaşlılık boyunca harcanmış zamanların toplamını, geç yapılmış bir kahvaltı ile telafi etmeye çalışıyoruz.

"Eline sağlık. Güzel kahvaltı sofrası olmuş."

"Zeytinler bahçeden. Tatlarına baksana."

"Biraz abartmışsın sanki. Nasıl yiyeceğiz bu kadar şeyi?" diyorum. Ağzında lokması bitmeden çayından büyükçe bir yudum alıyor.

"Buralarda zeytin yetiştiğini bilmiyordum."

“Yetişmiyor zaten. Tek bir ağaç var bahçede. Şansına o da bu sene meyve verdi.”

Bazen hiç olmadık yerlerde hiç olmayacak şeyler yetişebiliyor. Bu topraklarda olmaması gereken, yaşamayı becerememesi gereken ama nasıl olduysa meyve veren o zeytin ağacı gibi, bu dünyaya karşı kendimi yabancı hissettiğim bir sürü gün geçirdim yeryüzünde.

“Başka neler yetiştiriyorsun?”.

“Asmalar var. Yazdan kalma üzümleri şarap yapıp yatırdım bodruma. Akşama açarız bir tanesi ne dersin?” Söylediği cümle öylesine, laf olsun söylenmiş bir soru işareti barındırmıyor içerisinde. Bir cevap beklediği meraklı gözlerinden okunuyor.

“Tabi ki, merak ettim tadını.”

Aramızda ki yapay nezaket, üstümüze yakışmayan renkleri ile sağı solu sökük bir ceket gibi duruyor. Sanki iş görüşmesine giderken babamın bedenimden birkaç beden büyük takım elbisesini giymişim de kendimi büyük göstermeye çalışırken komik duruma düşüyor muşum gibi hissediyorum.

Kahvaltı sofrasından kalktıktan sonra bakışlarımdan yorgun olduğumu anlayan Tahsin yer yatağını hazırlıyor. Salonun ortasındaki sobaya birkaç odun atıp, ateşi yakarken ben de yorganın altına giriyorum. Kafamı yastığa koymam ile uyumam bir oluyor.

17

Yataktan kalkıp salona gidiyorum. Etrafıma baktığımda dünyayı dönmüş, havayı kararmış ve sobayı soğumuş bir halde buluyorum. Evin içinde bir başka insan olduğuna dair en ufak bir sıcaklık ya da ses yok Üzerime kabanımı alıp kapıyı açtığımda köpeği paspasın üzerinde uyurken buluyorum. Oysa kulübesi birkaç metre önünde bomboş duruyor. Köpeğin üzerinden atlayıp bahçede dolanmaya başlıyorum. Evin hemen yan tarafında küçük hendeklerle çevrili alanda salatalık, turp ve kabaklar var. Hemen bitişiğindeki küçük bölgede mantarlar göze çarpıyor. Sağda solda rastgele dikilmiş armut ve elma ağaçları meyve vermiş bile. Bahçenin uzak köşesinde kurumuş asmalar demir tellere sıkı sıkıya tutunmuşlar. Bahçeyi gezdikçe yazın çiçek açan ağaçların; incirlerin, dutların, cevizlerin çoğunlukta olduğu gözüme çarpıyor. Şimdiyse hepsi yapraklarını dökmüş, yazın gelmesini bekliyorlar. Meyve vermiş Armut ağaçlarından birinin önünde durmuş, ağacın ham meyvelerine bakarken bahçenin köpeği hızlı pati sesleri ile yanıma geliyor. Eğilip köpeği sevdiğim sırada Tahsin'in sesini duyuyorum.

"Armut normalde yılın bu zamanı meyve vermez. Bu sene havalar bir garip. Doğru dürüst yağmur yağmadı."

"Köpeğin ismi ne?"

"Karabaş"

"Bu hayvanın tüyleri sapsarı ama"

"Biliyorum"

Ona doğru baktığımı görünce suratında muzip bir sırıtış beliriyor. Tahsin ve Karabaş ile birlikte bahçeyi bir kez daha gezmeye başlıyoruz. Bu sefer Tahsin'den her bir ağacın ve bitkinin yetiştiriliş şeklini dinleyerek inceliyorum bahçeyi. Tahsin'in anlattıkları; gübre çeşitleri, ekim zamanları, sulama teknikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Hayatı boyunca şehirde yaşamış biri için ilginç şeyler olsa da anlamlı değil anlattıkları. Yan yana eve doğru yürürken sessizce onu dinliyorum. Marketten aldığı erzakları buzdolabı yerleştirdikten sonra akşam yemeğini hazırlayıp karnımızı doyuruyoruz. Yemekten sonra Tahsin söze giriyor;

"Sıcak bir şeyler içelim mi?"

"Tamam, içelim. Çayı ben demleyeyim istersen."

“Çayı sonra içeriz. Sıcak şaraba ne dersin?”

Yüzümdeki gülümsemeyi görünce mutfaktan iki portakal ve bir elma ile birlikte meyve bıçağını da getirip önüme koyuyor.

“Soy bakalım bunların kabuklarını”

Soyduğum portakalların birinin kabuklarını önüne çekip önündeki torbadan çıkardığı karanfil dişlerini kabuklara saplıyor. Kabuğu soyulmuş elmayı küp küp doğrayıp çekirdeklerini çıkarıyor. Kayısıları ve kuru incirleri meyve bıçağı hemen yanı başında, masanın üstünde olmasına rağmen eliyle parçalıyor. Ellerinin temiz olup olmadığını merak ediyorum. Tahsin soyulmuş portakallardan birinin suyunu sıkıyor ve kendi elleri ile hazırladığı şarabı portakal suyu ile birlikte derince bir tencereye ekliyor. Mutfağa gidip ocağın altını kısık ateşte yakıyor. Ben de yanında durup onu izliyorum. Tencereye bir miktar şeker koyup karıştırdıktan sonra tarçını ve diğer malzemeleri de ekleyip, kaynayana kadar ısıtıyor. Kahve fincanlarımıza sıcak şarapları doldurup salona, sobanın yanı başındaki kanepelere oturuyoruz.

“Ne güzel bir yerde yaşıyorsun” diyorum. Tahsin’in alın tarafından seyrelmiş saçları bembeyaz. Gözleri etrafında ki kırışıklıklara inat parlarken, uzun, sıska bedeninden çıkan göbeğinin üzerinde, ellerinin arasında tuttuğu fincandan bir yudum şarap alıyor.

“Kışın biraz soğuk oluyor ama seviyorum ben de. Sen neler yapıyorsun? Anlatsana biraz. Hayat nasıl gidiyor?”

“Fena değil. Mühendislik yaptığım işten atıldım sanırım. Çok uzun zaman önce ayrılmam gerekiyordu zaten. Bir arkadaşla beraber bir yer açtık, küçük bir kafe. Orayı da bırakıp geldim.”

Tahsin işten ayrılışımı, açtığımız mekânı, İstanbul’da kaldığım evi meraklı gözlerle dinliyor. Bir ara “Kız arkadaşın var mı?” diye soruyor. Birkaç saniye duraksadıktan sonra “Yok” diyorum.

“İşler pek yolunda gitmedi sanırım?”

“Öyle, pek yolunda gittiğini söylenemez.” Konu kadınlardan açılınca ister istemez ikimizin de aklına annem geliyor. Tahsin’in bana bakışlarında bende annemi anımsatan bir şeyler görme arzusu seziyorum.

“Hadi söyle bakalım. Olabildiğince klişe bir şekilde bir şeylerimin, gözlerimin mesela annemin gözlerine ne kadar da çok benzediğini söyle”

“Annenin gözlerini hatırlamıyorum” diyor yüzünde alaycı bir gülümseme ile. “Yanlış anlama Toprak. Anneni severdim. Şimdi dramatik bir aşk hikâyesi anlatmamı bekliyorsundur belki. Koca adam olmuşsun.

Birbirimizden habersiz yıllarımız geçti. Sevgi'nin hamile olduğunu saklaması falan…"

"Sana kızgın değilim. Biliyorsun değil mi?"

"Annen benim hakkımda sana neler anlattı?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey anlatmadı. Fotoğrafını bile göstermedi."

"Kızgın mıydı bana?"

"Bilmiyorum. Seni hiç kötülemedi, eğer sorduğun buysa. Annem benim tüm ailemdi. Babanın ne demek olduğunu bilmiyorum. Bu yüzden babasızlık da çekmedim" cümlemi noktaladıktan sonra söylediklerim canını acıttı mı diye Tahsin'in yüzüne bakıyorum. Yaşlı gözlerinde belirgin bir rahatlama fark ediliyor. Ona haksızlık edemem. O da bir evlat sahibi olmanın ne demek olduğunu bilmiyor.

"Annem ile nasıl tanışmıştınız?"

"Üzerinden çok zaman geçti be evlat. Bir bakalım… Üniversitede aylak aylak dolaşıyordum. Gitmiyordum derslere. Ülke kaynıyordu, için için yanıyordu, kimim umurunda olur ki dersler? Sevgi benden birkaç sınıf alttaydı. İkimiz de aynı fakültede öğrenciydik. Kampüs o zamanlar şenlik yeri, adım başı protesto var, eylem var, kavga var, direniş var. Karışık dönemlerdi işte. Devrimci olduğumuz zamanlardı. Vicdanı olan herkesin devrimci olduğu düşündüğümüz zamanlardı. Çok gençtik. Neyse, devrimci adam da kadın peşinde koşmazdı. Burjuva oyunu bunlar derdik. Ama ben hep sevdim kadınları. Eylemlerde, ateşli direniş sohbetlerinde, arkadaşların yanında delikanlılığa bok sürmüyordum tabi ama tüm güzel kadınlar takılıyordu gözüme. Kavgalara, dövüşlere de atlıyordum. Kadınlar seviyordu böyle şeyleri o zamanlar. Dünyanın en önemli adamı gibi hissediyordum kendimi. Çekmişim üzerime lacileri. Bıyıklarım gür, saçlarım ensemde. Bir şekilde annen ile yakınlaşmış olmalıyız birbirimize. Hatırlamıyorum şimdi nerede, nasıl oldu. Dedim ya karışık dönemlerdi, tüm ülkenin aklı karışıktı o zamanlar. Arkadaşlardan utanıyor, gizli gizli buluşuyorduk kuytu köşelerde. Ülke elden gidiyor ama biz birbirimizi seviyoruz diyemiyorduk. Baş başa olduğumuzda da şimdiki gençler gibi geçirmiyorduk zamanımızı. Şimdi konuşulanlar bile farklı. Dünyanın halinden, ülkenin sorunlarından konuşuyorduk. Kendimizle pek ilgilenmediğimiz zamanlardı. Sonra askerler geldi. Biliyorsun, yüz kere dinlemişsindir yaşananları. Masal gibi geliyor sana değil mi?" Birkaç saniyelik sessizlikten sonra sözüne devam ediyor.

“Olaylar patlak verince kaçtım Eskişehir’e. O zamanlar burada, olduğumuz yerde babama ait bir köy evi var, ufak da bir bahçe. Şimdiki hali gibi değildi tabi. Ben adam ettim burayı. Olaylar sakinleşince gene çıktım, döndüm Ankara’ya. Gözüm yeterince korkmuştu. Ülkeyi kurtarmak için sokaklara atılırken, kendimizi kurtarmak için saklanır olmuştuk. Gittim okula kaydımı yenilettim. Annen ile tekrar karşılaştık okulda. Baktık vatana bir yararımız yok. Düşlediğimiz dünyada yaşama şansımız yok. Kendimize başka bir dünya yarattık. Beraber yaşadık bir süre. Yalan değil, o zamanlar çok seviyordum Sevgi’yi. Okulu bitirip iş hayatına atıldıktan sonra değişti her şey. Bütün gün parayla, fonla, patronla, kariyerle uğraştıktan sonra sevmeye filan enerjisi kalmıyor insanın. Alışkanlıktı sonrası. Ayıp olmasın diyorsun o kadar şey yaşadık. İdare ediyorsun işte. Ama ben yapamadım. Sadece anneni değil, hayatıma giren hiçbir kadını seviyormuş gibi yapamadım. Annenin de diğer kadınlardan farkı yoktu Toprak. Kızma bana. Bir süre sonra o da evcillik istedi, güvenlik istedi, alışveriş yapıp anlık mutluluklar yaşamak istedi. Böyle şeyler işte. Benim sıkıldığım şeyler. Beraber yaşamamız mümkün değildi. Ben o dünyaya ait değildim. Onun da aslına bakarsan beni sevdiği filan yoktu. Kadınların hiç birinin öyle bir sevgi ile işi yoktur zaten.”

“Yanılıyorsun.” diyorum. Sesimde ki kızgınlığı engelleyemiyorum. “Ben annemle senin onunla birlikte geçirdiğinden çok daha fazla zaman geçirdim. Sevgi dolu bir kadındı o. Çok severdi beni, başka hiç kimse öyle sevemez. O sevgiyi bir daha asla bulamayacağım.” Bir kelime daha etsem sesim titreyecek biliyorum. Sinirden mi yoksa üzüntüden mi artık her nedense gözlerim ıslanıyor. Deniz elimdeki kadehi alıp mutfağa gidiyor. Kadehleri şarapla doldurduktan sonra eline bir meyve bıçağı alıp önündeki torbadan aldığı kestaneleri çizip sobanın üzerine koymaya başlıyor. Onun o gündelik, sıradan halini görünce sakinleşmeye başlıyorum. Deniz hiçbir şeyi dramatikleştirmiyor. Her şeyi nasıl hatırlıyorsa, olduğu gibi anlatıyor. Yıllar önce annem ile yaşadığı sorunlar yüzünden ona şimdi kızgınlık duymanın hiçbir anlamı yok zaten.

“Haklısın… O kadar da uzun zaman geçirmedik Sevgi ile. Annen o senin. Benim annem de bana tapardı. Elbette kimse seni onun sevdiği gibi sevemez, bunu baştan kabul etmek lazım. Yoksa hiçbir kadının sevgisi yeterli gelmez adama.”

“Sen hiç âşık olmadın mı?” diyorum.

Poşetteki kestaneleri çizmeyi bitirip elindeki meyve bıçağını sehpanın üzerine koyduktan sonra yüzünü kaldırıp gözlerime bakıyor.

“Aşk dediğin herkesin eninde sonunda kaybettiği bir savaştan başka bir şey değil Toprak. Gençlerin düştüğü bir hatadan bahsediyorsun. Bir sürü kadını arzuladım. Hiç biri için hayatımdan vazgeçmeyi düşünmedim. Hiç birini kendimden çok sevmedim ama hepsini olduğu gibi sevmeye çalıştım.”

Kestaneler sobanın üzerinde çatırdarken dışarı da sigara içmek için kapıya doğru yöneliyorum. Tahsin;

“İstersen içeride içebilirsin” diyor.

“Boş ver,” diyorum. “Uyuyacağız içeride şimdi. Kokmasın üstümüz başımız.”

Kapıdan dışarı çıktığımda soğuk, karanlık gecenin içinde sessizlik ve yıldızlarla baş başa kalıyorum. Burada yıldızlar şehirde hiç olmadıkları kadar çok, hiç olmadıkları kadar parlak. Aslında onlar hep aynı sayıda, aynı parlaklıkta. Ama şimdi, burada insanlar olması gerektiği kadar karanlıkta. Gecenin karanlığını ve yıldızları izleyerek sigaramı içiyorum. İçeri girince sobanın yanı başına geçip pişen kestanelerin kokusu burnumun içinden beynime doğru yol alırken ısınmaya çalışıyorum. Bu arada Tahsin televizyonu açmış, hiç bilmediğim bir kanalda eski bir Türk filmi bulmuş, yaşlı gözleriyle Cüneyt Arkın’ın zıplayarak surlardan atlayışını izliyor. Kestaneleri maşa ile sobanın üstünden aldıktan sonra Tahsin’in yanına, televizyonun karşısına geçiyorum. Kabuklarını soyduğum kestaneleri sıra ile bir ağzıma atıyor bir Tahsin’e uzatıyorum. Cüneyt Arkın Bizans güzelini götürdüğü sıralarda gözlerim kapanıyor.

18

Dostum,

Güzel ayrılmadık seninle. Bazen hiç istemediği halde en sevdiğini bile kırıyor insan. Orada öyle seni bir başına bırakıp gitmek içime sinmedi ama o halimden sana da bir hayır gelmezdi. Lütfen anlamaya çalış beni.

Şimdi Eskişehir'de Tahsin'in yanındayım. Burada zaman sanki daha yavaş ilerliyor. O kadar durgun bir yer ki burası, herkese, kendine bile daha merhametli davranıyor insan. Sürekli yanı başımda beni umursayan, beni tanımaya çalışan, sorular soran birinin, bir ailemin olması da iyi hissettiriyor. Tahsin psikolojimin iyi olmadığını farkında vardı sanıyorum. Onunla sık sık annem hakkında konuşuyoruz. Yanı başında geçirdiğim çocukluğumu, gençliğimi anlatıyorum. Tahsin de hafızasının derinliklerinden annem ile ilgili anıları çıkarıyor ortaya. Annemi unuttuğunu, uzun süredir onu düşünmediğini biliyorum. Onların ki ölümsüz bir aşk hikâyesi değil. Öyle hikâyeler yok gerçek hayatta. Böyle şeylere inanmak çocukça biliyorum. Gene de üzücü bir yanı yok mu yaşanmayanların? Dünya üzücü bir yer değil mi? Bazen değil. Geçmişten sadece kötü hatıralar kalmamış. Bu sessizlikte onlarla da yüzleşiyorum. Geçen gün oturup konuştuk hepsi ile ve şu sonucu vardık; içimizde kötü, sıkılgan, yanlış bir adam var ama onun neşeli ve mutlu olduğu zamanlar da oluyor. Bir ara tartışmaya başladılar. Hangisinin daha güçlü olduğu hususunda anlamsız, sonuçsuz bir savaş bu. Böyle olunca da her şey karışıyor, birbirine giriyor. Sonra, üzerinden yeterince zaman geçtiğinde her ne olursa olsun her şey geçiyor. En kötü anlar, anılar, hisler bile silinip unutuluyor. Gene de üzülüyoruz, seviniyoruz, devam ediyoruz. Hayat devam ediyor.

İstanbul'a şu sıralar dönmek istemiyorum. Burası, bu sessizlik, bu insansızlık bana iyi geliyor. Biliyorum, seni orada zor durumda bıraktım. Affet, daha fazla o şehirde duracak gücüm kalmamıştı. Her şeyi mahvettim. Biliyorsun huyum bu benim. Mutlu olmaya en müsait olduğumda bile nasıl olduğunu bilmediğim, anlamadığım bir şekilde her şeyi berbat ediyorum. Barikat' ta umarım her şey yolunda gidiyordur. Bahar ile beraber başınızın çaresize bakarsınız siz. Benim bir işe yaradığım yoktu zaten. Maddi durumu

düşünme. Tahsin durumu biliyor. Kredilerimi o ödüyor. Bir iş bulup para kazanmaya tekrar başladığım zaman ona geri ödemesini yapacağım.

Sen neler yapıyorsun. İşler yolunda mı? Hayatında bir değişiklik var mı? Yazıyor musun yeni bir şeyler? Aklındaki hikâyeleri anlatıyorsun ya bana, bu yaptığının ne kadar özel ve değerli olduğunu biliyorum. Yeterince dinlemedim seni, destek olmadım. Affet. Yazmak belki de tek kurtuluşumuzdur. Bir şeyler yaz ve gönder bana.

Sevgiyle,

TOPRAK,

Şubat, Eskişehir

Kardeşim,

İyi olmana çok sevindim. Kızgınlıklar, kırgınlıklar geçer gider. Aramızda lafı olmaz bunların. Apar topar, hiçbir şey anlatmadan gittiğin için meraklandım sadece.

Sen gittikten birkaç gün sonra Bahar uğradı. Konuştuk uzun uzun. Sen olmasan bile burada olmak istemiyor. Senin varlığın değil onu buradan uzaklaştıran. Daha düzgün, maaşlı birkaç iş başvurusu yaptığını söyledi. Elle tutulur, güvenilir bir hayat istiyor. Karşı taraftaki şu yüksek binalardan bahsetti. Biliyorsun o tarafın insanı zaten. En başından beri bizim yanımızda geçici olarak duruyordu. İşlerin neden bu noktaya geldiği hakkında sorularımın hiç birine de cevap vermedi. Biliyorum, sen de üzerinde durmak istemiyorsun. Tatsız olaylar yaşanıyor bazen. Olsun, çözülmeyecek, aşılamayacak şeyler değildir eminim.

Sorular aklını sıkıştırdığında bana sorabilirsin. Bende de cevaplar yok. Beraber kayboluruz boşlukta, yalnız kalmazsın. Kendine de bu kadar yüklenme artık. Hayatı olması gerektiği gibi, üzerinde durarak, dolu dolu yaşıyorsun. Soruların kaynağı yaşamın kendisidir belki. Bunu hiç sordun mu kendine? Bu dünyada böyle soru işaretleri ile iç içe yaşamak hayatı layığı ile yaşamak anlamına geliyor olabilir mi?

Yardımcı olması için birini almam gerekiyordu işe. Fuat Abi'nin dükkânında çalışan bir hatun vardı, Alkım'ı hatırlarsın. O çalışıyor artık yanımızda. Bunun dışında Barikat bıraktığın gibi, çok fazla gelen giden yok. Biraz tanıtıma ihtiyacımız var sanırım. Alkım'la da konuştuk. İmza günleri, söyleşiler vs. gibi etkinlikler organize etmeyi düşünüyoruz. Burası ikimizin ortak hayaliydi. Eksikliğin hissediliyor. Burada sandığından çok daha önemli bir yerin var.

Tahsin ile sıcak bir ilişki kurmanıza sevindim. İkimizin de ailesi yok. Kim bilir, belki de bu yüzden böyle savruluyoruzdur oraya buraya. O senin baban. Ona ismi ile hitap ederek aranıza mesafe koyuyorsun biliyorum. Yapma bunu. Ona baba dediğinde kimse üzülmeyecek. Kimse kızmayacak. Anneni baban ile aldatmış olmayacaksın.

Harika hikâyeler yazmak istiyorum dostum. Oysa Barikat açıldığından beri yeni bir fikir bulmak için düşünmeye bile fırsatım olmadı. Gece gündüz hayat ile uğraşırken hayal kurmak zor. Sana anlattıklarımı da boş ver. Hiç biri bir işe yaramaz. Yeni bir hikâye bulmalıyım. Ama bunu nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yok.

Orada istediğin kadar kal, dinlen ve lütfen yaz. Ama unutma burası senin evin, sokağın, semtin, şehrin. İkimizin de ailesi yok dedim ama tam olarak doğru değil bu. Kardeşimsin.

Özlemle,

FİKRET, Şubat, Kadıköy

19

Üzerimde bir kaya varmış da beni olduğum yerde sıkıştırıyormuş gibi bir his ile uyanıyorum. Gözümü açtığımda üzerime olanca ağırlığı ile örtünmüş yorganı fark ediyorum. Küçük bir çocukken anneannemin elleriyle doldurduğu yorganın altında geçirdiğim gecelerden biliyorum bu duyguyu. Eve yatılı misafir geldiğinde yatağımı misafire bırakıp, salona serilen yer yatağında, üzerimde yüklükten çıkan o ağır yorganla geçirmek zorunda kaldığım geceleri hatırlıyorum. İçine pamukları doldururken yardım etmiştim büyük anneme. Gözlük camının arkasından kocaman gözüken gözleri ile dikmişti yorganı. Şimdi burada, hiçbir kadın elinin değmediği belli olan, cansız bir düzeni, temizliği olan bu evde el yapımı bir yorganın ne işi var? Tahsin'in annesinden kalmıştır belki. Ya da ne bileyim, arada bir çiftlik evine gelip ortalığı toplayan gündelikçi kadının marifetidir. Bu bozkırın, bu yalnızlığın ortasında misafir için hazır bekletilen bir yer yatağının, bir yorganın olması bile mucize.

Yataktan kalkıp işemek için hızlı adımlarla tuvalete gidiyorum. Salona döndüğümde evin dün sabah olduğu gibi sessizlik içinde beni beklediğini fark ediyorum. Tahsin gene benden önce uyanıp bir yerlere gitmiş olsa gerek. Yattığım yatağı toplayıp, yorganı düzgünce katladıktan sonra bir kahve hazırlıyorum kendime. Elimde kahve fincanım ile dışarı çıkıp bir yudum kahveden bir yudum da duru ve temiz havadan içime çekiyorum. Burada, Anadolu'nun ortasında hayat nasıl da sakin ve tasasız akıyor. Şehirli çocuklar fazla yaşayamaz burada. Küçüklüğümüzden beri tozla, dumanla ve gürültü ile büyüdükten sonra, hayatı tanımaya başladığımızdan beri canımız sıkkın dolanıp dururken şurada burada; hayatın, dünyanın yalın haline dayanmak zor. Anlamıyoruz, alışkın değiliz ki ağaca, toprağa, temiz havaya. Belki de benim ihtiyacım olan budur. Şehir yaşamından geliyordur belki de kafa dağınıklığım. Belki de bir süre burada kalıp sessizliğin ortasında nefes almak, kendi hayatımdan uzak kalmak iyi gelebilir huysuzluğuma. Kahvem bittikten sonra fincanımı pencere pervazına koyup ellerimi montumun ceplerine sokuyorum. Elimi montun sol cebinin içinde gezdirince, cebin delik olduğunu anlıyorum. Delikten parmağımı sokup astarın içine bir şeyler düşmüş mü diye baktığımda parmağım metal bir nesneye değiyor. Nesnenin ne olduğunu merak edip

cebin deliğini genişletiyor ve elimi içeriye sokuyorum. Bahar'ın yılbaşı gecesi bana armağan ettiği kalem orada duruyor.

Madem bu yumuşak ıssızlığın ortasındayım, bu soğuk mevsim yolara çıkıp yeni yerler görmek, yeni maceralar yaşamak için de uygun değil, o zaman şu kalem bir işe yarasın bari. Birkaç cümle yazabilirim. Birileri okusun diye değil de, sırf yazmış olmak için. İçimdeki zehir akıp beni bıraksın diye. Sırf konuşmuş olmak için konuşan insanlara ısınmam oysa. Yazmak farklı. En yakınında ki birkaç kişi hariç kimse oku diye önüne koymaz yazdıklarını. Oysa biri konuştuğunda kapatamıyorsun ellerinle kulaklarını. Sevmediğin bir kitabı yarım bırakıp atabiliyorsun bir köşeye. Yazarın haberi bile olmuyor. Şu evde bir tane bile kitap yok. Tahsin hiç mi okumuyor? Bu ıssızlıkta hikâyeler, maceralar olmadan ne yapar, nasıl yaşar insan? Yanımda getirdiğim bir iki kitap var ama çok uzun süre almaz onları okumam. Tahsin'e söyleyeyim de birkaç tane kitap alsın şehre indiğinde.

Tahsin'in Volvo'su çiftliğe yanaşıyor. O sırada bir süredir yanımda sessizce yatan Karabaş kalkıp arabadan inen sahibini karşılıyor. Tahsin elinde torbalarla bana doğru yaklaşıp gecemin nasıl geçtiğini soruyor.

"İyi," diyorum. "Böyle derin, böyle kesintisiz uyumamıştım uzun süredir."

"Sessizdir burası. Bol bol oksijen var, uykusu derin olur buraların." Elindeki torbaları içeri götürürken;

"Akşama mangal yapacağız. Malzemeleri aldım. Rakı da var. İçeriz değil mi?" diyor. Hazır inzivaya çekilmişken bedenimi alkolden de arındırsam ne iyi olurdu. Şurada, yanı başımdaki bahçede organik meyveler, sebzeler; kimsenin kirletmediği temiz hava, kimsenin bozmadığı sessizlik varken daha iyi bir insan olabilirim belki. Gene de bunca sene birbirimizden habersiz yaşamışken, Tahsin ile karşılıklı oturulacak dumanlı bir rakı sofrasının beyin hücrelerimi bir miktar daha yıpratmasına değer.

Tahsin buzdolabına erzakları yerleştirirken;

"Bir daha şehre gittiğinde bana kitap alır mısın?" diyorum.

"Olur. Ne istersen."

"Evde hiç kitap göremedim."

"Yok zaten. Gazete aldım ama al bak."

"Annem çok okurdu."

"Evet, hatırlıyorum. Biz beraberken de çok okurdu. İlk başlarda gözüne gireyim diye birkaç kitap okumaya kalktım ama olmadı. Söylenirdi bana hiç

okumuyorum diye. Okumadan devrim yapılmazmış. Bu dünyayı kitap okuyanlar kurtaracakmış falan filan…”

“Kitapları alırken bir de defter alır mısın?”

“Tamam, yarın hallederiz. Beraber gidelim istersen alışverişe”

“Yok yok. Ben böyle iyiyim. Çıkmak istemiyorum buradan.”

Gazeteleri alıp kanepeye oturuyorum. Ne zaman elime bir gazete alsam hep aynı haberler, aynı olaylar çıkıyor karşıma; ilk sayfalarda asık suratlı, mutsuz siyasetçilerin fotoğrafları, iç sayfalarda trafik kazaları, tecavüz haberleri, kızgın yazarlarının yazdığı hep birbirine benzer köşe yazıları. Gazetenin ortalarına doğru iş ilanlarını görüyorum. Bir ara benim de bakmam gerekecek bunlara. Barikat için aldığım kredinin taksitleri beni bekliyor. Sayfayı çevirirken kovuyorum kafamdan kaçınılmaz sorunları. Baş edemeyeceğim sorunları görmezden gelmek en iyisi. Arka sayfalara doğru spor haberleri başlıyor. Hep birileri birilerini yeniyor, yıllar geçiyor, insanlar değişiyor ve gene birileri birilerini yeniyor. Tüm bunların ne anlamı var? Kazanmak ya da kaybetmek bu kadar önemli mi? Hepsi akıp gidecek, her şey değişecek.

Bahçeye çıkıp bir sigara yakıyorum. Sıcak geçen mevsim yüzünden kafası karışmış doğa çıplak ağaç dallarında çiçeklerini açmaya başlamış bile. Hafif bir yağmur ile sürüklenip gidecekler. Sonra ya tekrar çiçek açalar ya da kururlar. Vazgeçerler, bulamazlar yeterince yaşam enerjisini kendilerinde. O zaman da başka ağaçlar dikilir yerlerine.

Kuru dalların hemen yanında zeytin ağaçları var. Onlar her mevsim yeşil, her mevsim canlı. Belli ki daha dayanıklılar rüzgâra, yağmura, soğuğa, unutulmaya.

Ben bahçeyi izlerken Deniz yanıma gelip bir sigara da o yakıyor.

“Bu yağmursuz kış bahçeyi mahvediyor.”

“Şu ağaçlar, çiçek açanlar… Ne ağacı onlar?”

“Kiraz ağaçları. Mevsimsiz açtılar bu sene. Yaşlandılar zaten. Seneye yenilerini dikmem gerekecek.”

“Tahsin, hiç aklına garip şeyler takılır mı?”

“Nasıl şeyler?”

“Kimse dönüp bir daha bakmıyor kuruyan, ölen bir ağaca. Hayat her daim devam ediyor. Tek bir ağaç işte, oldu olacağı bir ağaç. Etrafa bakıyorum; insanlar, betonlar, yollar, ağaçlar… Bir yüzyıl sonra bunların hiç biri burada olmayacak. Hatta bunları az da olsa hatırlayacak kimse bile bulunmayacak. Ama İyi böyle, ne diye kazık çakacakmışız ki dünyaya?”

“Ben yaşlı bir adamım Toprak. Ölmeye, unutulmaya başlandım bile.”

“Boş ver sen beni. Doğaya bakıp da aklına yok oluşu getiren hastalıklı bir aklım var benim. Rüzgâr çıktı bak. Hadi içeri girelim.”

Hava kararmaya başladığı sırada Tahsin bahçedeki çardağın hemen dibinde mangalı kurup kömürleri tutuşturuyor. Etleri pişirip çardakta soframızı kurduktan sonra rakıları bardaklara dolduruyoruz. Gökyüzü iyiden iyiye kararıp yıldızlar ortaya çıktığında hava soğumaya başlıyor. Mangalı oturduğumuz masanın altına koyup ısınırken kadehlerimizi tokuşturuyoruz. Birer yudum alıp bardaklarımızı masaya koyduktan sonra Tahsin lafa giriyor;

“Neyin var evlat? Neden buradasın? Şehir canını mı sıktı?”

“Ben hastayım. Hani bildiğin gibi değil. Annem gibi de değil, başka bir şekilde. Neye elimi atsam, neye heveslensem bozulup kırılıyor. Hep bir şeylerde, bir yerde hata yapıyorum. Sanki hep kendimi birilerine kanıtlamam lazımmış gibi, tüm dünya benimle mücadele ediyormuş gibi hissediyorum. Çok sevdiğim bir abim söylemişti; her şeyi neden yaptığımı düşünmekten yoruldum diye, öyle bir şey işte.“ Rakıdan bir yudum daha alıyorum.

“İşimi yapamıyorum. Bir inşaat firmasında çalışıyordum ama benimseyemedim o işi. Sevemediğim bir hayatı yaşamaya devam edemedim.

“Kim işini seviyor ki?”

“Biliyorum, sevmiyor hiç kimse. Sevenler de hırs dolu canavarlara dönüşüyor, nasıl bir sevgi ise artık. Yapamadım ben de. Çıkıp gittim. Başka bir şey deniyordum. Ondan da kaçtım. Hem de en iyi arkadaşımı yüz üstü bırakarak.”

“Sonrada buraya, yanıma geldin.”

“Bir kadın vardı. Hayat dolu, güler yüzlü bir kadın. Onu seversem, benim sevgilim olursa daha çok gülümserim, daha mutlu olurum diye düşünmüştüm. Onu da ben kaçırdım. Üstelik bunu nasıl yaptığım hakkında da hiçbir fikrim yok.” Cümlemi bitirince susup bekliyorum. Tahsin hiçbir şey söylemeden rakısını mezeler eşliğinde içmeye devam ediyor.

“Kalbimi kıran olayların beni daha dayanıklı yapması gerekmiyor muydu?”

“Canın çok sıkılmış evlat.”

“Bana evlat deme. Hoşlanmıyorum bu kelimeden.” Cümlemi bitirdiğimde ani, sıcak bir hava dalgası vuruyor suratıma. Derince bir nefes

alıp rakı bardağını kafama dikiyorum.

“Tamam. Demem bir daha.”

“Özür dilerim. Öyle demek istemedim. ”Tahsin boşalan bardakları dolduruyor. Bardakları tokuşturuyoruz; birine kırgın olmadığını söylemenin en fiyakalı yolu bu.

“Belki de annem çok korumacı yetiştirdi beni. Sevgisini çok gösterdi. Belki de böyle, yalnız başımayken her şey gereğinden fazla yaralıyor beni. Küçük bir çocuk iken daha çok sokağa çıksam daha dayanıklı biri olabilirdim.”

“Ben yanınızda olsaydım hayat senin için daha kolay olurdu herhalde.”

“Bilmem. Belki de dediğin gibi olurdu. Bir de hastaydı biliyorsun. Hastalığın son zamanları ailemiz keşke daha kalabalık olsaydı demiştim.

“Bana ulaşıp hastalığını ve seni anlattığında inanmadım ona. Zaten beni yanınızda da istemediğini söylüyordu. “Haberin olsun” demişti. Herhalde öleceğini seziyordu. O öldükten sonra seninle ilgileneyim diye bana ulaşmış olmalı. Ölüm haberini öğrenince cenazeye geldim. Annen defnedilirken sana bakmak istedim. Aramızdaki benzerliği fark etmemek mümkün değil; aynı gözler, aynı kaşlar, aynı çene. Yüzün gençliğime çok benziyor.”

Tahsin ayağa kalkıp içeri gidiyor. Birkaç dakika sonra yanıma geldiğinde bana eski bir fotoğraf uzatıyor. Fotoğrafta annem ve Tahsin Ankara Kızılay’da ayakta poz vermişler. Arka fonda birkaç çam ağacı ve soğuk, beton binalar var. Cadde boyunca sıra sıra dizili ağaçlardan birinin altında annem yan dönüp Tahsin’e sarılmış. İkisi de gülümsüyor, mutlu olduklarını okuyabiliyorum suratlarından. Annemin kıvır kıvır saçları neşeli bir ağaç gibi babamın göğsüne uzanıyor. Deniz’in hafif dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor. İkimizin arasındaki benzerlikler çok açık. Surat yapımız, gözlerimizin kıvrımları, hafif kambur, zayıf duruşumuz birbirimizle tıpa tıp aynı. Bir şekilde akraba olduğumuzdan şüphe yok.

“İkinizi bir arada hiç görmemiştim. Çok mutlu gibisiniz.” Gözlerimin dolmasına engel olamıyorum. Annemi hiç bu kadar genç görmedim, hayal etmedim. Güzelliği siyah beyaz bir fotoğrafın içinde bile parlıyor. Her ikisi de ne kadar genç, nasıl da mutlular.

“Eski fotoğrafların arasından buldum bu fotoğrafı. Yetmişli yılların sonu olmalı. Sevgi’nin başka bir fotoğrafı da yok bende.”

Gözlerimden yaş gelmesin diye içten içe kendimi sakinleştirip, avutmaya çalışırken gücümü toplayıp Tahsin’e soruyorum;

“Fotoğrafın bir kopyasını çıkarabilir miyiz?” Fotoğrafı bana doğru uzatıyor.

“Al, sen de kalsın.”

Ne sanıyorsun ki? Tahsin için yıllar önce hayatına girmiş, çıkmış bir kadın, senin ise en güzel parçan o. Fotoğrafı alıp, çantama koymak üzere içeri giriyorum. Lavaboya gidip yüzümü yıkadıktan sonra aynaya bakıp ıslak suratıma gömülü kızarmış gözlerimi yakalıyorum. Yüzümü havlu ile kurulayıp çardaktaki masaya, Tahsin’in yanına dönüyorum. Tahsin bir yandan rakısını içer, küçük masa üstü radyosundan Zeki Müren dinlerken bir yandan da sigarasından derin nefesler çekiyor. Geldiğimi görünce benim bardağımı da dolduruyor.

”Gel Toprak gel. Hava soğudu.”

“Annemin hastalığının ne olduğu biliyor musun?”

“Kanser.”

“Beyninde ceviz büyüklüğünde bir tümör vardı. Basit bir baş ağrısı ile başlamıştı her şey. Test sonuçlarını öğrendiğinde yanında değildim. Uzun bir süre bana söyleyemedi. Ölüyordu, ölmekten korkuyordu ama beni üzmemek için bana söyleyemiyordu.

“Annen o senin.”

“Kemoterapi, kusması, tutam tutam dökülen saçları; gözümün önünde ölüyordu annem. Benim ise yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yemek yiyemiyordu, yuttuğu her lokmada seviniyor, hayata dair bir umut bekliyordum. Çaresizlik içinde geçen günlerin sonunda bir umut çıktı ortaya. Tümör az da olsa küçülmeye başlamıştı. Ama sonra çok yayıldı Tahsin, annemin aklını ele geçirdi.” Rakıdan büyükçe bir yudum daha alıp kaldığım yerden devam ediyorum.

“Son zamanlarda… Son zamanlarda beni bile tanımıyordu. Ama alışıyorsun işte. Çaresizliğin, perişanlığın azalmıyor ama her şeye alışıyorsun. Ölmesini istedim, annemin ölmesini istedim. Kurtulma şansı zaten yoktu, öleceğini biliyordu. Annem benim gözümün önünde delirerek öldü. Belki sen olsaydın, anneme bakarken bu kadar yorulmaz, onun ölümünü içten içe arzulamazdım. Her şey benim omuzlarımdaydı, anlıyor musun? O kadar güçlü değilim. Kahretsin, neden olmam gerekiyor ki? Aile insanların birbirine omuz verdiği, hayatı az da olsa hafifleten bir şey değil mi? Aileden biri delirdiğinde onun bozuk aklının yükünü birileriyle paylaşmalısın. Yoksa kendi aklın da bozuluyor. Bu dünyada başka bir insanı sevemem onu sevdiğim gibi, annem o benim. Her geçen gün artan hastalığı,

bozuk aklı, sonra o koku, hastalık kokusu… Tüm bunları canlı canlı yaşamak nasıl bir şey bilmiyorsun. Elinden hiçbir şey gelmiyor. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Buna rağmen gözlerinde bir ışık görmeyi umut etmekten vazgeçemiyorsun. Kaçmanın, ağlamanın, zayıf olmanın bir yolu yok. Başka bir ev, başka bir aile yok. Annen bir sabah uyanıyor ve yatağını, evini, seni tanımamaya başlıyor. “Çıkarın beni buradan” diye bağırıp çağırıyor. Götürebileceğin bir yer yok. Küfretmeye başlıyor. Ömür boyu onun ağzından duymadığın, aklından geçeceğini bile tahmin etmediğin küfürler işitiyorsun. Kızıyorsun, sinirleniyorsun, üzülüyorsun. Ağzına bir şeyler tıkayıp susturmak istiyorsun sevgisini kaybetmekten ölümüne korktuğun kadının. Birkaç tanıdık, konu komşu ziyarete geliyor. Kendi hallerine şükredip, daha iyi hissederek evlerine dönüyorlar. Her gece en sevdiğin insanın deli aklı ile baş başa bir evde kısılıyorsun. Ölsün istiyorsun Tahsin! Annen ölsün de bu işkence bitsin istiyorsun.”

Tahsin sessizce beni dinliyor. Annemin vefatından sonra kimseyle konuşmamıştım bunları. Unutmak için, daha fazla çaresiz hissetmemek, yaşamaya devam etmek için kimse ölmemiş, tüm bunlar hiç olmamış gibi nefes almaya çalıştım. Çaresi yok ki yaşananların. Dile getirip kendimi tekrar tekrar bıçaklamaya ne gerek var. Şimdi karşımda Tahsin oturmuş, anneme karşı vurdumduymaz bir şekilde nefes alırken onun da canı acısın istemiş olmalıyım. Sanırım bu yüzden anlattım tüm bunları ona. Gökyüzünden yıldızlar yerine kurşunlar yağıyorsa birkaç tanesi de ona saplanmalı.

“Hava iyice soğudu. Hadi içeri girelim.” diyor Tahsin. Masayı olduğu gibi bırakıp eve giriyoruz. Yatağa girer girmez sızıyorum. Anlaşılan o ki artık sadece yeterince yorgunken ya da sarhoşken huzurlu bir uykuyu tadabiliyorum. Bu yaşanmışlıklarla, bu anılarla, cebimdeki bu kurşunlarla başka türlü nasıl gözlerimi kapatabilirim. Kendimi unutmadan nasıl ayakta kalabilirim?

20

Kardeşim,

Aramızdaki dostluğun herhangi bir değer ölçüsü yok. Bunu buradayken, yanında değilken daha iyi anlıyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Bunu sana nasıl ifade edeceğim hakkında en ufak bir fikrim yok ama çok mutlu olmanı istiyorum.

Geçen gece rüyamda gene Ahsen'i gördüm. Kendi içinde güzel olan ama uyanınca beni mahveden rüyalardan biriydi. Çok zaman geçti. Onu özlemekten yoruldum artık. Bazen içimden yoğun bir kızgınlık dalgası yükseliyor. Boğazıma kadar geliyor sıcaklık. Hepinizden sıkıldım, hiç birinizi istemiyorum diye bağırıyorum kafamın içinde. Ahsen, Bahar ya da başka bir kadın, hiç birini hayatımda istemiyorum.

Sürekli bir eksiklik hissiyatı ile yaşıyorum. Kendime güvensizlik mi bu? Sevdiğim bir iş bulamadıysam, sevdiğim insanlarla mutlu olamadıysam kendime güvenmemek doğru olandır belki. Bakma benim böyle kendimi yererek konuşmalarıma. Kibirli bir adam var içimde. Rahat bırakmıyor bir türlü beni. Bu hayattan, bu kadından, bu işten daha fazlasını hak ediyorsun diyor. Bu yüzden mutsuz oluyorum. Elimde olandan daha fazlasını hak ettiğimi düşünüyorum. Oysa altı üstü bir hayat işte.

Filmlerde insanın psikolojik problemlerini onun çocukluğuna inerek çözüyorlar ya, ben de bunu düşündüm geçen gün; geçmişte bir yerde sıkışan bir düğüm var ve onu bir şekilde çözebilirsem her şey daha iyiye gidecek gibi bir düşünceye kapıldım. Annemin beni ne kadar korumacı yetiştirdiği geldi aklıma. Bu yüzden olabilir hayata karşı ürkekliğim. Aşırı sevgiden boğulmuş, şımarmış bir çocuğum belki. Ardından babasızlık karakterimde hatalar ortaya çıkarmış olabilir mi diye sordum kendime. Belki dedim, evde örnek alabileceğim güçlü bir erkek olsaydı ben de böyle mızmız biri olmazdım. Daha güçlü bir karakterim olurdu. Kadınsı bir kırılganlığım var, biliyorum. Daha erkeksi bir adam olabilirdim belki.

Ölümler geldi aklıma sonra. Yaşama karşı ne kadar zayıf ve çaresiz olduğumu tekrar iliklerimde hissettim. Kovdum onları aklımdan. Onları akılda tutarak yaşamak mümkün değil.

Anlayacağın sorunu tam olarak ortaya koymak da, çözmek de mümkün olmadı. Belki hepsinin birleşiminden ortaya çıkan ucubeyimdir ben. Bir

çözümü de yoktur. Birçok hastalığın tedavisi yok. Kendi haline bırakalım hastayı. Yaşadığı kadar, kendi halinde yaşasın.

Aldırma böyle karamsar yazdığıma. Şimdilerde neşeli olduğum zamanlar daha fazla. Buradaki yıldızlardan bahsetmiş miydim sana? Ne kadar çok ve parlak olduklarını görsen şaşarsın. Dünyanın her yerinde gündüzleri gökyüzü benzer görünüyor. Oysa burada geceleri etrafı saran karanlık ve bir başka parlayan yıldızlar insana kendini başka bir galakside olduğunu hissettiriyor. Atlayıp gelsen buraya ne güzel olur. Bu gökyüzünün altında, bu sessiz doğanın içinde neler gelirdi aklımıza, neler konuşurduk kim bilir?

Tahsin ile birbirimizin varlığına iyice alışıyoruz. Ona baba demek gelmiyor içimden. Ne anlamı var ki bunun. Bu yaştan sonra bir babaya neden ihtiyaç duyayım? Bir şekilde, sıcak bir bağ kuruyor gibiyiz. Böyle arkadaş gibi daha iyi ilişkimiz. Otoriter bir baba-evlat ilişkisi olmayınca birbirimizi daha iyi tanıyoruz. Eğer içimden gelmezse onu sevmek zorunda değilim, o da beni sevmek zorunda değil. Daha samimi bir ilişki biçimi bu.

Ben gidince Bahar geri gelir diye düşünmüştüm. Gene her şeyin kendimle ilgisi olduğu sanrısına kapılmış olmalıyım. Biz de çok emeği var. O olmasaydı barikatı açabilir miydik, açsaydık da nasıl bir yer olurdu bilmiyorum. İlk zamanlar, yaşananların üzerinden biraz zaman geçip herkes yeterince sakinleştikten sonra Bahar ile oturup konuşuruz diye düşünüyordum. Şimdi bunun hiçbir anlamı olmadığını, hiçbir işe yaramayacağını biliyorum. Bazı basit gerçekleri kabul edip yola devam etmek gerekiyor. O beni sevemedi. Nedenlerin, keşkelerin anlamı yok. Konu herkes için bu noktada kapanmalı.

Daha önce söylediğim gibi, burada hiç olmadığı kadar bolca zamanım var. Burada böyle kendimle sessizce, baş başa kalmışken bir şeyler yazmaya başlayabilirim. Yapacak daha iyi bir şey yok zaten. Aklıma gelenleri kâğıda döksem, yorgun adamlar, güzel kadınlar hayal edip yazsam kendimi daha iyi hissedebilirim belki, kim bilir? Günler yavaş ve sakin geçiyor. Ben boşlukları doldurmaya çalışıyorum.

Kendine dikkat et dostum.

TOPRAK

Mart, Eskişehir.

Kardeşim,

Şimdi orada, yanı başında olmayı ne kadar da çok isterdim. Yıldızlardan bahsediyorsun bana, buradan gözükmeyen, kentin ışıklarının görülmesine müsaade etmediği yıldızları anlatıyorsun ve ben kendimi o gökyüzüne bakarken hayal ediyorum. Bu dünyayı bir macera olarak görmeye çalışıyoruz ya hani. Yeni insanlar tanıyıp onların hikâyelerini dinlemek, bilmediğimiz şehirlerin kaldırımlarında yürümek, hiç görmediğimiz denizlerde yüzmek lazım biliyorsun. Sen de orada hiç görmediğin yıldızları izleyebiliyorsun. Ne kadar yalnız ve kaybolmuş hissetsek de o yıldızların bazılarında muhakkak hayat olmalı. Ben burada, barikatı kapatıp eve doğru yürüdüğüm gecelerde kafamı gökyüzüne çevirip gülümsüyorum. Senin de aynı gökyüzüne baktığını biliyorum.

Ne yazık ki şu sıralar oraya gelmem mümkün değil. Barikatı ve gündüzleri devam ettiğim işi aynı anda idare ederken tüm enerjim tükeniyor. Burayı, barikatı kurmayı ne kadar da çok istemiştik. Peki, şimdi neden kendimi bıkkın ve tükenmiş hissediyorum? Biraz zaman geçtikten sonra gündüzleri devam ettiğim işten istifa etmek zorundayım. Bu şekilde, tüm gün koşturmaca içinde yaşamak değildi ki amaç. Ama her şey zaman alıyor değil mi? Gene çok acele edip bırakıyor muyum kendimi? Zora gelemeyip kaçmak için bir bahane arıyorum belki. Zaten hep öyle yapıyorum, bir şeylere başlamak fikrinde takılıp kalıyorum.

Neden böyleyiz diye soruyorsun kendine. Ben de düşünüyorum bunu sık sık. “Neden Müjgan’a âşık oldum?” diyorum. Belki de annem de bulamadığım şefkati onda gördüğüm için böyle bağlanmışımdır ona. Çocuklukta yaşanamayanlar tüm hayatımızı etkiliyor olsa gerek. Bu yüzden bana şefkat gösteren her kadına âşık olabilirmişim gibi hissediyorum. Âşık olamadıklarım var, âşık olup kaçırdıklarım var. Ama denklemde hep bir yanlış, bir eksik taraf var.

Müjgan ile Efe ayrılmışlar. Geçen gün Barikat’a geldi, oturup sohbet ettik. Kollarını ellerimle tutup sarsmak istedim. “Hem bana hem de Efe’ye nasıl ilgi duyabilirsin?” diye bağırmak geldi içimden. Böyle birbirinden tamamen farklı iki karakter nasıl ilgisini çekebilir ki bir insanın. Bir denizcinin hem okyanusu hem de bozkırı sevmesi gibi bir şey bu. Birbirini uzun süredir görmemiş iki eski arkadaş gibi oturup konuştuk onunla. İkimizin de tanıdığı bir iki kişinin dedikodusunu yaptık, yeni edindiği muhabbet kuşundan bahsetti. Ben de anlattım yaptıklarımızı, barikatı. Senden bahsettik biraz. Yılbaşı gecesi çok mutlu göründüğünü söyledi. Ben de bozmadım. “Kardeşim çok mutlu bu aralar, şimdi de tatilde” dedim.

Biliyor musun bir zamanlar onunla her şeyi konuşabileceğimi düşünürdüm. Bu kendime yaptığım en büyük haksızlıkmış. İnsanlara anlayamayacağı şeyleri anlatmak zalimlikmiş meğer.

Eskiden, sevmenin biraz da dost edinmek demek olduğunu düşünürdüm. Oysa şimdilerde tahammül edebilmek olduğunu söylüyorlar. Ta en başından beri yalnız kalmamak ile ilgiliydi. İçine bolca da cinsel çekim katıyorduk. Şimdi, orada burada söylenenler kafamı karıştırıyor. Tüm mesele, bulabildiğinin en iyisine; ailenin, arkadaşlarının, toplumun kabul ettiği birine ne kadar tahammül edebildiğin ile ilgili diyorlar. Seks için ağır bir bedel bu. Yalnız kalmak ta o kadar sorun olmadı şimdiye kadar. İtiraf edelim, kendisine âşık insanlarız biz.

Eksikliğini duyduğumuz şey, aradığımız şey, hep şefkat, bunun farkında olmalısın. Daha sakin gençliklerimiz, bütün gün gazete okuyup televizyon izleyerek yaşlanmaya devam eden emekli ailelerimiz olsaydı daha düzgün insanlar olabilirdik. Normal bir aile insana tutunabileceği, hatırlayıp eşe dosta anlatabileceği bir geçmiş verdiği gibi yolunu izleyebileceği bir gelecek de veriyor olsa gerek. Yarın ölüp gitsek birbirimiz dışında yokluğumuzu derinden hissedecek kim var?

Müjgan ile görüştük dedim ama kızma ne olur. Biliyorum sevmiyorsun onu. Onunla ilgili değil elbet, beni çok sevdiğinden. Bunca yaşananlardan sonra ona âşık olmadan onunla konuşabilirim. Büyüdüm, koskoca adam oldum ne de olsa. Farkındayım her şeyin; Bahar seni nasıl sevemediyse, Müjgan da beni sevemez artık.

Kış sakin geçiyor. Şehre çok az yağmur yağıyor ve ben eve hep yorgun dönüyorum.

Kendine ve ışıkları buraya uzanamayan yıldızlara iyi bak.

FİKRET

Mart, KADIKÖY

21

Ertesi sabah ciğerlerim dışarı çıkarcasına öksürerek uyanıyorum. Ağzım kupkuru, vücudum kırgın. Dün gece soğuk havayı iyice ciğerlerime doldurmuş olmalıyım. Uyandıktan kısa bir süre sonra Tahsin de yattığı yerden, yanımdaki kanepeden kalkıyor.

“Öksürüyorsun, üşüttün dün gece.”

“Doğru diyorsun, öyle oldu galiba.” Sobayı yakıp çaydanlığı üstüne koyuyor.

“Bir süre çıkma dışarı. Sobanın ateşini de hep canlı tutarız. Ne istersen söyle ben alıp gelirim.”

“Dün verdiğim liste vardı. Birkaç kitap, bir defter; onları al yeter.”

Kahvaltımızı yaptıktan sonra Tahsin şehre gidip siparişleri alıyor. Soğuk algınlığı için ilaç, sıkılıp içilmeyi bekleyen bir torba dolusu portakal ve çeşitli meyveler getiriyor. O günü yatakta, Tahsin’in refakati altında geçiriyorum. İstanbul’da hasta iken kendi kendimle ilgilenmek, iyileşmek zorundaydım. Oysa burada o bana bakıyor, benimle ilgilenip beni iyileştiriyor. Meyve soyup yediriyor, saati takip ederek taze su eşliğinde ilaçlarımı aksatmadan içiriyor. Diğer zamanlarda da yanı başımda oturup televizyon izliyor. Ben de yattığım yerden onun izlediği televizyon programlarına bakıyorum. Bir sürü saçmalık dönüyor ekranda. Huysuzluk yapacak kadar enerjim yok. Tahsin televizyon izlerken ben de kulaklığı takıp müzik dinliyor, kitaplarımı okuyorum. O hemen yanı başımda yardımını talep etmemi beklerken ben de kendi dünyamda, kafamın içinde, müzikle, hikâyeyle, hayalle yaşıyorum.

Hasta olduğum günü takip eden günlerde sabahları güneş ile birlikte uyanıyorum. Sobanın hemen yanında, kırılgan vücudum ve hastalığımla baş etmeye çalışırken televizyonu açıp kanallarda dolanıyorum. Ekranda beni çocukluğuma götüren çizgi filmler çıkıyor karşıma. Onları izlerken zaman su gibi akıp geçiyor. Çizgi film kuşağı bittikten sonra haberler başlıyor. Kapatıyorum televizyonu. İlgimi çekmiyor dünya.

Televizyondaki saçmalıklardan sıkıldığım bir gün yanı başımda öylece duran mavi karton kapaklı defteri ve Bahar’ın bana hediye etmiş olduğu kalemi elime alıyorum. Bir hikâyeye başlamak için hala çok dağınık kafam. Son zamanlarda yaşadıklarımı yazarsam kendimi daha iyi hissederim diye

bir fikir geliyor aklıma. Kısa bir süre tartıyorum bu düşünceyi. Ardından kolayca ikna oluyorum. O son noktayı koyup kitabın kağanı kapatmak için, unutup yola devam etmek için açıyorum defteri. Hikâyeler sona ererken hep olaylar birbirine bağlanır ya, ben de her şeyi birbirine burada, bu deftere yazarak bağlayabilirim belki. Bahar'ın hediye ettiği kalemini elime alıp derin bir nefes alıyorum.

"Her şeyin yolunda, dünyanın dengede olduğunu düşündüğüm zamanları hatırlıyorum. Oysa her şey zifiri karanlıkta gözlerini kapatan bir korkağın paranoyaları kadar gerçekmiş…"

22

Kardeşim,

Yıldızlar ne kadar parlak ve ne kadar çok olurlarsa olsunlar onlara bakarken bir süre sonra gökyüzündeki ışıklardan bambaşka şeyler düşündüğünü fark ediyor insan. O yıldızlardaki olası yaşamlara inat ölüm geliyor aklıma. Biliyorsun, annemin ölümünden sonra hayata dönmem kolay olmadı. Ayağa kalktıktan sonra da düşünmemeye çalıştım onu. Annemin hastalıklı günleri ne zaman aklıma gelse, içim katlanılmaz bir sıkıntıyla doluyordu. Boğuluyor gibi oluyordum. Ben de hatıralardan kaçma yollarını buldum. Konuyu açmıyor, açıldığını hissettiğim an, o an bulunduğum yerden uzaklaşıyordum. Eğer yalnız başımaysam ve kafamı bir şekilde meşgul edemiyorsam ya porno film izliyor ya da dışarıya çıkıp insanların arasına karışıyordum. Ne kadar üzünç bir hayatta kalma biçimi. Burada, Tahsin ile annemi konuşup duruyoruz. O sıkıntı, boğulma, çaresizlik hissi hücum etmiyor hücrelerime. Bu annemi yavaş yavaş unuttuğum anlamına mı geliyor? Belki de acı çekmeden nefes alabilmek için unutmak gerekiyordur. Beni üzen, perişan eden şeyler zamanla etkisini yitirmeseydi ayakta kalamazdım. Mutlu zamanlar da unutuluyor elbet. Bu da hayatta kalabilmenin bedeli olsa gerek.

Bu dünyada kendimizi tanımaya, neye ihtiyacımız olduğunu, nasıl bir insan olduğumuzu bulmaya çalışarak geçiriyoruz zamanımızı. Aslına bakarsan sen birçok insana göre bu konuda daha ileride sayılırsın. Hayal kurmak istediğini biliyorsun, yazmak istediğini biliyorsun, sevmek istediğini biliyorsun. Sadece hangi hayallerin peşinden gitmen gerektiğini, neler yazmak istediğini, hangi kadını sevebileceğini bilmiyorsun. Arayışın bundan. Kendimizi kayıp hissettiğimiz zamanlar oluyor. Sonra onlar da geçiyor. Üzme kendini, her şey zamanla yerine oturur. Oturmazsa da unutulur nasıl olsa.

Müjgan'a gelince. Kendine ve bana ne söylersen söyle. Onun tek bir sözüne peşinden gideceğini biliyorum. Aslına bakarsan Efe tam da onun hoşlanabileceği bir erkek. O kızın her ikimizden de güçlü bir karakteri var. Senin benim gibi kırılgan adamlarla neden uğraşsın? Onunla sohbet etmekten, onun yanında olmaktan hoşlanıyorsun, biliyorum. Ama arkadaş olamazsın onunla. Sevdiğin kadınla dost olamazsın. Biz birbirimizle her

şeyi konuşabiliriz. Tüm zayıflıklarımızı ortaya döküp, korkularımızı anlatabiliriz. Tüm çelişkilerimiz ile bir araya gelip birbirimizi yargılamadan sevebiliriz. Kadınların, özellikle sevdiğin kadının yanında güçlü olmak zorundasın. Tabi o da seni sevsin istiyorsan. Haklısın, bunca yaşanandan sonra Müjgan seni sevemez artık. Belki kabul edebilir ama sevemez. Bununla yaşayabilir misin? Çok sevilmek isteyen hiç kimse böyle ilişkileri yürütmeyi beceremez. Çok fazla kazanmak istiyoruz, bu yüzden kendimizi hep kaybetmiş hissediyoruz. Çok fazla sevmek istiyoruz, bu yüzden kadınlarla ilişkilerimiz bir türlü yolunda gitmiyor.

Bazı geceler içim katlanılması zor sıkıntılarla dolsa da bu günlerde daha iyiyim. Tahsin hiç lafını etmiyor ama sürekli onun sırtından yaşamak beni rahatsız ediyor. Burada hiçbir işe yaramıyorum. Ne topraktan anlıyorum ne de ağaçlardan. Eninde sonunda İstanbul'a tekrar dönüp kendi ayaklarımızın üzerinde durmam gerekecek. Sana karşı da mahcubum. Benim yüzümden bu kadar çok yoruluyorsun. En doğrusu ben oraya geldiğimde senin de süresiz bir tatile çıkman olacak. Biliyorum bunu sorun etmiyorsun ama benim içim ancak böyle rahat edecek. Bunu erken alınmış bir izin gibi düşünelim.

Buraya haftada bir temizlik ve yemek yapmak için gelen köylü bir kadın var. Geçen gün Tahsin ile onu flört ederken yakaladım. Bizim yaşlı bunak burada da boş durmuyormuş demek ki. Annemin aklına girmesine şaşırmamak gerek. Kadınlarla arası iyi olan, onların dilinden anlayan, çapkın bir adam olduğu her halinde belli oluyor. Keşke bu özelliği alsaydım ondan. Erkek evlatlar annelerinin kırılganlığını almamalı.

Bu arada, oraya gelince barikatta yemek servisi vermeye ne dersin? Başka bir işte çalışmaktansa orada tam zamanlı çalışıp yemek yapabilirim. Mutfağı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Son zamanlarda birkaç yakın arkadaş dışında yemek yapacak birini bulmak kolay değil.

İnsanın sevdiği işi yaparak temel ihtiyaçlarını karşılaması neden bu kadar zor? Ne pahalı kıyafetlerde gözüm var ne de lüks evler, büyük arabalar hayal ediyorum. Tek istediğim kendimi biraz da olsa güvende hissetmek. Gençken insan dünyayı elinde oynatabileceğini düşünüyor. Sonra, dünya insanın ağzını burnunu kırınca, yüzümüzde morluklar, hayat ile yapılacak uzun süreli bir barış antlaşması peşinde koşuyoruz.

Sağlıcakla kal kardeşim,

TOPRAK

Mart, ESKİŞEHİR

Yapma böyle,

Böyle her şeye karşı mahcup, hep suçluymuş gibi konuşuyorsun. Oysa tek farklılığın, farklılığımız başkalarının kafaya takmadığı şeylerle uğraşmak. Toprağı biliyorsun, her türlü pisliğin, nefretin, üzüntülerin üzerini örter. Derinliklerinde kurtlar hepimizin leşlerini yerken, üzerinde çiçekler yetişir. Seni üzen onca şeye rağmen insanlar yaptığın yemekleri sevince gözlerinin içi gülüyor. Yaşadığın onca ölümü unutup yaşamı sevmeye çalışıyorsun dolu dolu, kendince. Lütfen kendine haksızlık etme bu kadar.

Etrafına bak, yaşadığımız dünyaya. Daha küçücük bir bebekken korkunç güçlü, cezalandırıcı bir canavardan bahsediyorlar bize. Ona biat etmediğimiz takdirde sonsuza kadar yanacağımızı söylüyorlar. Korku içinde büyüyoruz. Büyüyünce başka bir canavar daha çıkıyor karşımıza; bir kâğıt parçası. Üzerine kelimeler yazabileceğin türden bir kâğıt parçası da değil üstelik. O canavar ile aramız ne kadar iyiyse o kadar önemliyiz. Zamanla canavarın kendisine dönüşmemek için içine girdiğimiz mücadeleler yüzünden yaralar açılıyor gözlerimizde. Birileri hayatları boyunca istese de harcayamayacağı paralar kazansın diye her şey.

Bunca geri zekâlı insanın arasında biz de bir sorun olduğunu mu söylüyorsun? Hayır, dostum. Biz, seninle ikimiz, sokakta gördüğümüz diğer omzu düşük insanlar, evinde oturup dünyayı kendi haline bırakanlar, içki ve uyuşturucu yardımıyla çaresizce her şeyi daha renkli yapmaya çalışan zavallılar, bizlerde bir sorun yok. Diğerleri bu dünyanın kanseri, sürekli etrafına zarar vererek büyüyen aptallar ordusu onlar.

Daha önce sana pek söylemek istemedim ama barikatta işler yolunda gitmiyor. Günleri hep zararda kapatıyoruz. Tanıdıkları, arkadaşları devreye soktuk. Birkaç etkinlik düzenledik. Bir kitap okuma kulübünün toplantısını ayarladık. Bir işe yaramadı. Nasıl toparlayacağız bilmiyorum. Böyle giderse kepenkleri kapatmamız içten bile değil. Ama sen boş ver şimdi bunları. Kafanı toparlamaya çalış ve lütfen bir şeyler yaz. Göreceksin sana iyi gelecek. Dünyanın yazmaktan başka çaresi olmayanların yazdıklarına ihtiyacı var. Yaşıyormuş gibi yazmak lazım. Başka hesaplar girmemeli kelimeler ile aramıza. Tüm güzel şeyleri, daha gösterişli hayatlar uğruna paraya çevirmeleri hoşuma gitmiyor. Her yerde canavarlar var.

Bazen insan içinde olduğu durumun farkında olamıyor. Dışarıdan bir gözlemcinin, bir dostun bir tokat atıp sarsması gerekiyor. Yıllardır yanı

başımdasın. Müjgan ile yaşadığım her şeyi biliyorsun, en kötü zamanlarımda, her düştüğümde yanımdaydın. Yüzümün güldüğü her gün sen de benimle güldün. Müjgan hakkında yazdıklarında haklı olmalısın. Onun etkisine her girdiğimde kontrolü kaybediyorum. Artık onun beni hiçbir zaman istediğim gibi sevemeyeceğini de biliyorum. Ben de artık onu hiçbir zaman hayal ettiğim gibi sevemem. Şu kısa hayatımda anladım ki hayatta kalıplar, formüller, tanımlar hep hatalı, hep eksik. Her insan gibi, her sevgi de farklı birbirinden. Müjgan'a olan hislerimi tanımlayıp, tanımladığım şeye bir başlık atmanın bir anlamı yok. Delikanlı olduğumuz zamanlarda sevdiğimiz kadını görmeden, onun yanında olmadan yaşayamayacağımızı düşünürdük. Haklısın, hücrelerimiz yavaş yavaş yaşlanırken hayat çok sert yumruklar atıyor. Bazen o yumruklar en sevdiğin insanın elleriyle geliyor. Her şeyi kabulleniyor insan. Sevgisizliği bile.

Biraz önce mektup yazmaya ara verip balkona sigara içmeye çıktım. Hava çoktan kararmış. Sokaktan insanlar dur durak bilmeden geçip gidiyorlar. İçeriden kısık sesle hafif bir müzik geliyor. Etrafıma bakıyorum, hayat bize hiç aldırmadan devam ediyor.

Yemeklerini özledim. Geldiğinde, ellerinle yaptığın bir sofraya oturup rakıları dolduralım bardaklara. Heyecanlanmadan, korkmadan, dünyanın en doğal, en olağan şeyleriymiş gibi konuşalım acılarımızı. Gecenin ilerleyen saatlerinde, kafamız dumanlı, unutalım yaşadıklarımızı, uçuk kaçık hikâyeler uyduralım.

Özlemle,

FİKRET

Nisan– KADIKÖY

23

Bir sabah aniden çıkıp gidiyorum Eskişehir'den. Tahsin'e teşekkür edip, bundan sonra daha sık görüşmek üzerine anlaştıktan sonra bulduğum ilk otobüse atlayıp İstanbul'a dönüyorum. Hem nereye kaçtığımı zannediyordum ki? Ne yapsam, nereye gitsem aklım kalacak bu koskoca, kalabalık şehirde. Bunca zaman, bunca insan tüketmişken burada, dönmemek üzere gidecek başka bir şehir, kaçıp saklanacak başka bir hayat bulmak zor. Hem kaldırım taşlarının altında kumsal olduğun o kadar çok okumuşum ki duvarlarda, her yenilgiden sonra, hep aynı yere geri dönmekten alamıyorum kendimi. Yenilgi ile baş etmeyi biliyorum. Yenilmek çok sorun değil. Sadece nasıl biri olduğuma karar verememek deli ediyor beni.

Otobüsten indikten sonra soluğu Kadıköy'de alıyorum. Barikat'ın sokağına gelip kafamı yukarı kaldırıyorum. Gece vakti, buradan içeride neler olduğunu görmek zor. Sadece loş bir sarı ışığın pencerelerden dışarı süzüldüğünü sezebiliyorum. Merdivenlerden çıkıp Barikat'ın kapısını hafifçe itiyorum, yavaşça açılıyor. İçeri girip sağıma soluma bakıyorum. Hafif bir müzik sesi geliyor. Duyduğum melodi de kış mevsimiyle ve yalnızlıkla yenilenmenin, iyileşmenin tadını duyumsuyorum. Piyanonun tuşlarından çıkan melodiler hoşuma gitse de her bir notanın kulağıma yalanlar fısıldadığını bal gibi de biliyorum. İçeri girdiğimde Fikret'i balkonda, ayakta dikilmiş sigara içip gökyüzüne bakarken buluyorum. Birden, sanki gözlerimle kendini görmüş gibi arkasına dönüp gülümsüyor. Balkonun kapısını açıp yanına gidiyorum. Birbirimize sarılıp kucaklaşıyoruz.

"Geleceğini haber vermedin."

"Ani oldu, benim de haberim yoktu. Bir tane sigara versene."

Bana sigara paketini uzattıktan sonra kendisine de yeni bir tane yakıyor. Ayrı kaldığımız birkaç ay boyunca yaptıklarımızı, yapmadıklarımızı, birbirimize yazdığımız mektupları konuşuyoruz. Havalar nasıl da güzel bu günlerde. Artık yağmayan yağmurdan dert yanmanın anlamı yok, baharın gelişiyle yeryüzü renklenmeye başlamış bile.

"Bahar'dan haber var mı?"

“Yok, hayır. Mektupta bahsettiğim gibi. Sadece geçen gün telefonda görüştük. İşi ilgili bir şeyler anlattı. Kısa sürede yükselmeyi umduğunu, kariyer planlarını. Sıkıcı şeyler yani.”

“Boş ver, laf olsun diye sordum zaten. Pek bir şey değişmemiş, hala sessiz ortalık.”

“Pek gelen giden yok. Alkım, hanı şu bahsettiğim, bize yardım eden arkadaş biraz önce gitti evine. Ben de kapatıp gidecektim birazdan. İçeriden bira getiriyorum. İçeriz değil mi?” Fikret içerip girip birer şişe bira getiriyor. O biraları getirirken ben de biraz önce onun bakmakta olduğu bulutsuz gökyüzüne gözlerimi dikiyorum. Yıldızların hemen altında şehrin ışıkları bir sis gibi gökyüzüne yükseliyor. Bira şişelerini tokuşturup birer yudum alıyoruz.

“Nasılsın Fikret?”

“Aynı, daha iyi değil. Sen nasıl oldun?”

“Fena değil. Yazıyor musun yeni bir şeyler?”

“Hayır, yazmıyorum. Artık yazmayacağım galiba. Daha doğrusu yazmaya çalışmayacağım. Biliyorsun, bitiremiyorum, sonunu getiremiyorum hiçbir şeyin. Başlamak fikrine tutkunum ben galiba, başlamaya bile değil.” Elimi Fikret’in omzuna atıyorum.

“Çoğu insan senin düşünebildiğinin, hayal edebildiğinin yarısı kadarını bile beceremez. Sorunu biliyorsun değil mi? Haklıydın bana yazdıklarında, etrafımızda yaşanan her şeyi anlamaya çalışmak yoruyor bizi. Her şeyi bu kadar kafaya takmak doğru değil. Hem varoluşumuzu tamamen mücadeleye çevirmenin ne anlamı var? Sokakta gördüğün kirli bir yavru kediye, hüzünlü bir tezgâhtara, başı önüne eğik yürüyen bir çocuğa, dalgın gözlerle dolanan kadınlara, yarım bırakılan hikâyelere… Hepsine üzülmenin, kendimizi kazanamayacağımız savaşların içine atmanın ne anlamı var? Kendine fazla yükleniyorsun. Üzme kendini bu kadar.”

Fikret’in yüzünde gülümsemeye benzer bir buruşukluk beliriyor.

“Eyvallah.”

Yaşanan her şeyi özetler gibi. Gelip geçen hayatın içine katılan dostlukla gelen tat gibi. Sihir böyle bir şey olsa gerek; kısacık bir kelimeyle her şeyin yoluna gireceğini düşünmek, gecenin en karanlık anında yanında senin gibi gözlerini kapatamayan birilerinin olduğunu bilmek.

“Bak,” deyip çantamdan bir tomar kâğıt çıkarıyorum. “Sen vazgeçiyorsun hepsinden, ama ben senin bana anlattıklarını da yazdım bu sayfalarda. Bunlar, bu cümlelerde benimle birlikte sen de varsın.”

“Bitirdin mi?”

“Bilmiyorum. Gerçekten bitmesi mi gerekiyor onu da bilmiyorum.” Fikret sayfaları karıştırıyor. Ona kendi hikâyelerinin geçtiği yerleri gösteriyorum. Cümleleri gülümseyerek okuyor.

“Çok güzel şeyler yazmak istiyorum Toprak. Yazdıklarımı ozanlar okusun, etkilenip şarkılar yazsınlar istiyorum. Sonra o adamlarla, kadınlarla tanışayım, beraber bir rakı masasında sohbet edelim istiyorum. Var olduklarını bildiğimiz ama konuşamadığımız, beraber yaşayamadığımız o insanları tanımak istiyorum.”

“Güzel olurdu değil mi? Yanımızda bucağımızda birbirimizi anlayacak birkaç insan daha olsaydı. Tükenmiş bir halde, yalnız başımıza otururken bir köşede bizim gibi düşünen, dünyayı bizim gibi seven birilerini bulmak ne güzel olurdu. Benim de elimde bir tek bunlar kaldı bak, bu sayfalar kaldı. Başka bir şeyim yok, sadece bu kelime yığınları.”

“İleride bir gün bizden de bahsederler mi? Bizim dostluğumuzu, yaşadıklarımızı, mektuplaşmalarımızı anlatan birileri olur mu? Hayallerimizi anlayacak birileri, yıllar sonra sesimizi duyup sessizce karşılık verecek birileri olacak mı?”

“Neden olmasın? Asırlar öncesinden sesleniyorlar bize. Birbirlerine onlarca, hatta yüzlerce yıllık mesafelerden mesajlar gönderen bir topluluk gibi. Başka bir zamanda, başka bir dünyada senin gibi düşünen birileri olduğunu görüp avutabiliyorsun kendini. Sessizce sohbet edebiliyorsun satır aralarında. Hepimiz aynı ormanda kaybolmuş çocuklarız. Birbirimizden başkası sesimizi duymaz, birbirimizden başkası bizi avutamaz. Kadim bir ağaç gibi, yaşı tüm insan ömürlerinden fazla, hiçbir zaman eskimiyor, hiçbir zaman çürümüyor. Çorak dallarına bir kuş konuyor. O Ağaç ona güneşte gölge, yağmurda sığınak oluyor. Bir süre sonra ölüp ağacın dibine, toprağa düşüyor. Çürüyüp o ağacın bir parçası oluyor. Ölüp toprağa gömülen tüm o kuşlar ağacın bir parçası olup, dallarında can buluyor. O ağaçtan habersiz bir köşede yok olup gidenler de var. Onlar duymaz bizim sesimizi. Kulakları duymayan, gözleri görmeyen, ama mutlu bir şekilde yaşayanlara aldırma, boş ver onları.”

“Olur da bir gün çocuğun olursa böyle şeyler düşünmesini, bizim gibi huzursuz bir hayatı olmasını ister misin?”

“Bilmiyorum. Derinliksiz, soluk birisi mi olsun?”

“Soluk dediğin insan senin isteyip yaşayamadığın hayatı yaşıyor. Gece kafasını yastığa koyduğunda huzurlu bir şekilde uykuya dalabiliyor. Biz

kıyısız, derin bir denizde yapayalnız boğuluyoruz.”

“Mutlu olsun isterim. Nasıl biri olursa olsun mutlu olsun isterim. Bizim başka çaremiz yok. Böyle düşünmekten, böyle yaşamaktan başka çaremiz, başka bir şekilde mutlu olma ihtimalimiz yok. Hastalığımın bir tedavisi yok. Bunu anladım artık, böyle yaşayıp gideceğim işte. Güzel günlerin yanında kötü günlerim de olacak. Daha fazla olacak o huzursuz, tükenmişlik içinde geçen günler. Belki de hepsi mutlu olduğum tek bir güne değer olacak.”

“Batıyoruz, farkındasın değil mi? Barikat kapanıyor. Olmadı, beceremedik.”

“Olsun. Görüyorsun, şimdi buradayız. Bir gün belki biz de o ağacın dallarından birinde can buluruz. Sessizce anlatırız her şeyi. İlla duyan, bilen, seven olur.”

“Yaşayabileceğimiz en iyi hayat bu öyle değil mi?”